

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality IV.

Eliezer Yudkowsky

Překlad Edita Neumannová

Redakce: Jaromír "Kerray" Matýšek a kolektiv Archetypal.cz

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

<http://archetypal.cz/HPaMR>

Neprodejné

v. 20190107

65. Nakažlivé lži

Hermiona Grangerová jednou někde četla, že jednou z klíčových věcí k zachování štíhlosti je věnovat pozornost tomu, co jíte, vnímat sama sebe když jídlo polykáte, abyste s tou stravou byli spokojeni. Dnes ráno si dopřála toast, namazala toast máslem a máslo posypala skořicí, a to vážně mělo být dost na to, aby si té dobroty, která před ní byla, všimla...

Aniž by si všimla skořice, másla, nebo vůbec jídla, které jedla, Hermiona polkla další sousto toustu a řekla: „Mohl bys to zkusit vysvětlit znova? Jsem naprosto mimo.“

„Je to dost jasné, když přemýšlíš jako Zmijozel na straně Světla,“ řekl chlapec, kterého všichni ve škole, s výjimkou jich dvou, považovali za její pravou lásku. Lžice Harryho Pottera nepřítomně míchala jeho snídaňové cereálie, ale toho rána jich moc nesnědl, alespoň co si Hermiona všimla. „Všechny dobré věci na světě vnášejí do existence svůj opak. Fénixové nejsou výjimkou.“

Hermiona si dala další nepovšimnuté sousto svého toustu s máslem a skořicí a řekla: „Jak může někdo *nechápat*, že tě Fawkes považuje za tak dobrého člověka, že ti chce sedět na rameni? Neudělal by to s Pánem zla! Prostě neudělal!“

Ani na nikoho nezakřičela, že se Fawkes dotknul i její vlastní tváře, protože věděla, že to by nebylo správné – že pokud se vás fénix dotkne, nemáte se čím chlubit, k tomu fénixové *neslouží*.

Ale *opravdu* doufala, že to rozpráší zvěsti o tom, že se Harry Potter obrací ke zlu a Hermiona Grangerová ho následuje.

Ale to se nestalo.

A ona skutečně nechápala proč.

Harry si dal další sousto ze své misky a jeho pohled se vzdálil, už se nesetkával s jejím. „Představ si to takhle: Jednou jdeš za školu a své učitelce namluvíš, že jsi byla nemocná. Učitelka ti řekne, abys přinesla

omluvenku od doktora. Tak ji zfalšuješ. Učitelka řekne, že doktorovi zavolá, aby to zkontrolovala, takže jí musíš dát falešné číslo na doktora a přemluvit kámoše, aby předstíral, že je doktor, až mu zavolá –“

„To jsi *udělal*?“

Harry vzhlédl od svých cereálií, ale teď už se usmíval. „Neříkám, že jsem to fakt *udělal*, Hermiono...“ Pak jeho oči náhle klesly zpátky k misce. „Ne. Je to jen příklad. Lži se rychle množí, to se snažím říct. Musíš použít další lži, abys zakryla ty předtím, lhát o každé skutečnosti, která je nějak spojena s první lží. A pokud bys *pokračovala* v lhaní a *pokračovala* v té snaze to zakrýt, dřív nebo později musíš začít lhát o obecných zákonech myšlení. Například když ti někdo prodává nějaký druh alternativní medicíny, a každý dvojitě zaslepený experiment dokáže, že nefunguje. Takže pokud někdo chce pokračovat s bráněním té lži, musí zařídit, abys přestala věřit v experimentální metodu. Třeba říct, že experimentální metoda je jen pro *vědecké* druhy medicíny, ne pro úžasnou alternativní medicínu, jako je ta jejich. Nebo že každý poctivý a dobrý člověk by měl věřit tak silně, jak jen to jde, bez ohledu na důkazy. Nebo že Pravda neexistuje a žádná objektivní realita není. Spousta podobných rozšířených věcí není jen *mylná*, jsou antiepistemologické, jsou *systematicky* špatně. Všechna pravidla racionality ti říkají, jak najít pravdu, ale existují lidé, kteří potřebují, abys věřila opaku. Pokud jednou zalžeš, pravda je od té chvíle tvým nepřítelem; a kolem je dost lidí, kteří lžou –“ Harryho hlas se zarazil.

„Co to má co dělat s Fawkesem?“ zeptala se.

Harry vytáhl lžící ze svých obilnin a ukázal s ní směrem k hlavnímu stolu. „Ředitel má přece fénixe, ne? A je nejvyšším divotvorcem starostolce. Takže má politické protivníky, stejně jako Lucius. A myslíš si, že tihle jeho protivníci se prostě jen tak stáhnou a vzdají se, protože Brumbál má fénixe a oni ne? Myslíš si, že přiznají, že Fawkes je *důkazem* toho, že Brumbál je dobrý člověk? Samozřejmě že ne. Musí přijít s *něčím*, co udělá Fawkese... *nedůležitým*. Můžou třeba říct, že fénixové se drží jen těch

lidí, kteří hned zaútočí na toho, o kom si myslí, že je zlý, takže mít fénixe znamená, že jsi idiot nebo nebezpečný fanatik. Nebo že následují lidi, kteří jsou jen čistými Nebelvířany, tak Nebelvířští, že nemají ctnosti ostatních kolejí. Nebo to jen ukazuje, jak moc velký hrdina pro magické zvíře jsi, nic jiného, a nebylo by fér hodnotit politiky jenom podle toho. Musí přijít s *něčím*, čím fénixe odmítnou. Vsadil bych se, že Lucius ani nemusel vymýšlet nic nového. Vsadil bych se, že to všechno už bylo řečeno dávno před staletími, od chvíle, kdy měl někdo poprvé fénixe na svém rameni a někdo jiný nechtěl, aby se to počítalo jako důkaz. Vsadil bych se, že když se objevil Fawkes, už to dávno byla lidová moudrost, bylo by prostě *divné* brát ohled na to, koho fénix má rád a koho ne. Bylo by to, jako by mudlovské noviny testovaly u politických kandidátů, kdo má jaký přehled o vědě. Na každou sílu Dobra, která existuje v tomto vesmíru, je tu někdo, komu prospívá, že ji lidem odepře, nebo ji zažene do úzkého boxu, kde se k ní nikdo nedostane.“

„Ale -“ řekla Hermiona. „Dobře, chápu proč Lucius Malfoy nechce, aby si někdo myslel, že na Fawkesovi záleží, ale proč v to věří někdo, kdo *není* zkažený?“

Harry Potter zlehka pokrčil rameny. Jeho lžice znovu sklouzla do misky a pokračovala v neustálém míchání. „Proč se lidem líbí kterýkoli druh cynismu? Protože je to známka dospělosti, sofistikovnanosti, jako bys už všechno viděla a všemu rozuměla. Nebo protože srážet věci vyvolává pocit, že se vytahuješ nahoru. Nebo protože oni samotní fénixe nemají, takže jejich politický instinkt jim říká, že nic nezískají tím, že budou o fénixech říkat hezké věci. Nebo protože být cynickým je jako znát tajemnou pravdu, kterou obyčejní lidé neznají...“ Harry Potter se podíval na hlavní stůl a jeho hlas byl tak tlumený, že málem šeptal. „Myslím, že to je to, co dělá špatně *on* – že je cynický ohledně všeho, jen ne ohledně cynismu samotného.“

Aniž by přemýšlela, Hermiona se sama podívala směrem k hlavního stolu, ale sedadlo učitele obrany bylo stále prázdné, stejně jako v pondělí a

v úterý; zástupkyně ředitele jim už předtím řekla, že profesorovy hodiny budou na dnešek zrušeny.

Později, poté, co Harry snědl několik soust melasového koláče a opustil stůl, se Hermiona podívala na Anthonyho a Padmu, kteří naprostou náhodou jedli poblíž, ale rozhodně je neodposlouchávali, ani nic podobného.

Anthony a Padma její pohled opětovali.

Padma váhavě řekla: „Je to jenom mnou, nebo začal Harry Potter během posledních dnů mluvit jako ještě *komplikovanější* druh knihy? Teda chci říct, už dlouho jsem ho neposlouchala –“

„Není to jen tebou,“ řekl Anthony.

Hermiona nic neřekla, ale cítila se čím dál tím víc znepokojeně. Ať už se Harrymu Potterovi během dne s fénixem stalo cokoli, změnilo ho to; bylo v něm teď něco nového. Ne chladného, ale *tvrdého*. Občas ho přistihla, jak z okna zírá do prázdna se zachmuřeným odhodláním v obličeji. Během bylinkářství v pondělí se Venušina ohnivá past vymkla kontrole a Harry odstrčil Terryho z cesty ohnivé kouli už když profesorka Prýtové křičela oheň-zmrazující kouzlo. Když se pak Harry zvedl ze země, prostě šel zpátky na své místo, jako by se nic zajímavého nestalo. A když později toho samého pondělí dostala lepší známku než Harry z testu z přeměňování, jen se na ni usmál, jako by jí chtěl poblahopřát, místo aby skřípal zuby... a to ji znepokojovalo *hodně*.

Začínala získávat dojem, že Harry...

...se jí vzdaluje...

„Najednou vypadá o hodně *starší*,“ řekl Anthony. „Ne jako opravdový dospělý, nedokážu si *Harryho* představit jako dospělého, ale jako by se náhle proměnil do *čtvrtácké verze* toho... no, toho, čím vlastně je.“

„No,“ řekla Padma. Delikátně d'obla do čokoládového vdolečku s polevou. „Myslím, že Draci a Sluníčka by se během příští bitvy raději měli

spojit, nebo nás pan Harry Potter *rozdrťí*. Minule jsme se spojili a i tak Chaos málem vyhrál.“

„Jo,“ řekl Anthony. „Máte pravdu, slečno Patilová. Řeknu dračímu generálovi, že se s vámi chceme setkat-“

„Ne!“ řekla Hermiona. „Neměli bychom být *nuceni* se spojit proti generálovi Potterovi jen abychom měli šanci. To nedává smysl, obzvlášť teď, když už nikdo nemůže použít žádné mudlovské věci. Pořád máme v každé armádě dvacet čtyři vojáků.“

Ani Padma ani Anthony na to nic neřekli.

Ťuk-ťuk, ťuk-ťuk.

„Vstupte, pane Pottere,“ řekla.

Dveře se se zaskřípáním otevřely a Harry Potter vklouzl do její kanceláře. Jednou rukou zavřel dveře za sebou a beze slova se posadil do polstrovaného křesla, které teď stálo před jejím pracovním stolem. Přeměňovala to sedátko tak často, že aniž by pohnula hůlkou, něco vyslovila, nebo i jen měla nějaký vědomý záměr, občas změnilo tvar, aby odráželo její náladu. Zrovna teď bylo křeslo tak měkce polstrované, že když do něj Harry klesl, bylo to, jako by ho to křeslo objalo.

Nezdálo se, že by si toho Harry všiml. Bylo na něm něco tiše odhodlaného; jeho oči se pevně upřely na ni a ani na okamžik pohled nepřerušily. „Volala jste mě?“ řekl chlapec.

„Ano,“ řekla profesorka McGonagallová. „Mám pro vás dvě dobré zprávy, pane Pottere. Ta první – potkal jste někdy pana Rubeuse Hagrida? Šafáře? Byl to starý přítel vašich rodičů.“

Harry zaváhal. Pak: „Pan Hagrid se mnou chvílku mluvil, když jsem sem přijel,“ řekl Harry. „Myslím, že to bylo v úterý mého prvního školního týdne. Nezmínil se ale, že znal moje rodiče. Tehdy jsem si prostě myslel, že se chce seznámit s Chlapcem-který-přežil... měl nějaký skrytý cíl?

Nepřipadal mi jako ten typ...”

„Ah...“ řekla. Chvilku jí zabralo než si uspořádala myšlenky. „To je dlouhý příběh, pane Pottere, ale pan Hagrid byl falešně obviněn z vraždy studenta před pěti dekádami. Hůlka pana Hagrida byla zlomena a byl vyloučen. Později, poté, co se profesor Brumbál stal ředitelem, najal pana Hagrida jako klíčníka a šafáře.“

Harryho oči ji upřeně sledovali. „Řekla jste, že naposledy před padesáti lety v Bradavicích zemřel student a byla jste si jistá, že naposledy před padesáti lety někdo od zařazovacího klobouku slyšel tajnou zprávu.“

Lehce ji zamrazilo – ani ředitel nebo Severus by si to tak rychle nespojili – a řekla: „Ano, pane Pottere. Někdo otevřel zapovězenou komnatu, ale nevěřilo se tomu, a pan Hagrid byl obviněn z následného úmrtí. Nicméně pan ředitel našel další kouzlo na Moudrém klobouku a ukázal ho speciálnímu výboru ze Starostolce. Výsledkem bylo odvolání odsouzení pana Hagrida – vlastně zrovna dnes ráno – a bude mu dovoleno získat novou hůlku.“ Zaváhala. „Zatím... zatím jsme o tom panu Hagridovi ještě neřekli, pane Pottere. Čekali jsme, až to bude potvrzené, abychom mu po takové době nedávali falešnou naději. Pane Pottere... napadlo nás, zda bychom mohli panu Hagridovi říci, že jste to byl vy, kdo mu pomohl...?“

Spatřila zvažující výraz v jeho očích –

„Pamatuji si, jak vás pan Hagrid držel, když jste byl ještě miminko,“ řekla. „Myslím, že by ho to velmi potěšilo.“

Teď už ale na Harryho tváří přesně viděla tu chvíli, kdy se rozhodl, že Rubeus mu k ničemu nebude.

Harry zavrtěl hlavou. „Už tak je dost špatné, že by si někdo mohl odvodit, že v letošní skupině studentů byl hadí jazyk,“ řekl. „Myslím, že by bylo rozumnější prostě to udržet v tajnosti, jak jen to půjde.“

Vzpomněla si na Jamese a Lily, kteří nikdy neváhali oplácet přátelství, které jim ten obrovský, přímočarý muž nabídl, ačkoliv James byl potomkem bohatého rodu, Lily klubající se expertkou na kouzelné formule a Rubeus pouhým poloobrem, kterému přelomili hůlku...

„Protože nečekáte, že se ukáže užitečným, pane Pottere?“

Nastalo ticho. Nechtěla to říct nahlas.

Harryho obličej přelétl smutek. „Pravděpodobně,“ řekl Harry tiše. „Ale nemyslím si, že bychom spolu mohli vycházet, vy ano?“

Zdálo se, že jí něco uvízlo v hrdle.

„Když už mluvíme o využívání lidí,“ řekl Harry, „zdá se, že docela brzy budu vhozen do války s Pánem zla. Takže když už jsem ve vaší kanceláři, chtěl jsem vás požádat, aby můj spánkový cyklus byl prodloužen na třicet hodin denně. Neville Longbottom by rád začal trénovat duely, jeden starší Mrzimor se nabídl, že ho bude učit, a pozvali mě, abych se připojil. Plus tu jsou další věci, které bych se taky chtěl naučit – a pokud si vy nebo pan ředitel myslíte, že bych měl studovat něco konkrétního, abych se v dospělosti stal mocným kouzelníkem, tak mi dejte vědět. Prosím navedte madam Pomfreyovou, aby mi poskytla náležitý lektvar, nebo to, čím se to musí udělat –“

„*Pane Pottere!*“

Harryho oči pohlédly přímo do jejích. „Ano, Minervo? Víím, že to nebyl váš nápad, ale rád bych přežil jakékoli využití, které pro mě pan ředitel má. Prosím, nebraňte mi v tom.“

To ji málem zlomilo. „Harry,“ zašeptala prázdným hlasem, „děti by neměly takto přemýšlet.“

„Máte pravdu, neměly by,“ řekl Harry. „Ale *hodně* dětí musí vyrůst dřív, ne jenom já, a většina těch dětí by si se mnou pravděpodobně vyměnila místo během pěti vteřin. Nebudu sám sebe litovat, profesorko McGonagallová, ne, když existují lidé ve skutečných problémech a já nejsem jedním z nich.“

Ztěžka polkla a řekla: „Pane Pottere, s třiceti hodinami za den *zestárnete*, budete stárnout rychleji-“ *Jako Albus*.

„A v pátém ročníku budu přibližně stejného fyziologického věku jako Hermiona,“ řekl Harry. „To mi nepříjde *tak* strašné.“ Na Harryho obličej

teď byl velmi suchý úsměv. „Popravdě, tohle bych asi chtěl i kdyby tu *nebyl* Pán zla. Kouzelníci žijí pěknou chvíli a buď kouzelníci nebo mudlové to během příštího století pravděpodobně ještě prodlouží. Není tu žádný důvod, proč bych do jednoho dne *nezahrnul* tolik hodin, kolik jen můžu. Jsou tu věci, které plánuju udělat, a bylo by dobré, kdyby se udělaly rychle.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Dobrá,“ řekla Minerva. Vyznělo to téměř jako šepot. Zvýšila hlas.

„Dobrá, pane Pottere, zeptám se pana ředitele a pokud bude souhlasit, bude to provedeno.“

Harryho oči se na okamžik zúžily. „Chápu. Pak prosím připomeňte panu řediteli, že Godric Nebelvír ve svých posledních slovech řekl, že pokud by něco bylo pro něj samotného tím správným činem, pak by něco takového nevymlouval nikomu, ani tomu nejmladšímu studentovi v Bradavicích.“

A s prázdným pocitem pochopila, že Albusova šance tohle zastavit, zastavit cokoliv z toho, právě zmizela do nicoty. Tohle bylo to, co jí Albus řekl, když namítala, že Cameron Edward je příliš mladý, a později když namítala, že Peter Pevensie je příliš mladý, a nakonec s namítáním přestala. „Kdo vám to řekl, pane Pottere?“ *Albus ne – Albus by tohle určitě žádnému studentovi neřekl –*

„Poslední dobou hodně čtu,“ řekl Harry. Jeho tělo se začalo zvedat z pohlcení křeslem. Pak se zarazilo. „Mohl bych se vás zeptat na tu druhou dobrou zprávu?“

„Oh,“ řekla, „Profesor Quirrell se probudil a řekl, že můžete –“

Bradavická ošetřovna byla krásné, prostorné místo, s denním světlem ze všech čtyř stran, ačkoliv se zdála být umístěna uprostřed hradu. Bílé postele se táhly v dlouhých řadách, ale jen tři z nich byly momentálně obsazené - na protilehlých stranách leželi jeden starší chlapec a jedna starší dívka, oba bez pohybu, se zavřenýma očima, pravděpodobně v bezvědomí pod vlivem léčivého kouzla nebo lektvaru, které s jejich těly

pracovalo nepříjemnými způsoby; třetí pacient měl kolem postele zatažený závěs, což bylo pravděpodobně dobře. Madam Pomfreyová ho popohnala šťouchnutím a řekla mu, aby nezíral, a Harry si musel náhle připomenout, že někteří lidé neví, kým Chlapec-který-přežil je – buď to, anebo byla identita madam Pomfreyové zcela provázána s její absolutní dominancí v rámci vlastní nemocnice, atd., ať to je jakkoli.

Za řadami postelí bylo pět dveří, které vedly do soukromých místností, kde byli uloženi pacienti, kteří měli zůstat po dobu dní namísto hodin, a jejichž stav zároveň nevyžadoval přesun do nemocnice Sv. Munga.

Za prostředními dveřmi se nalézala místnost bez oken, bez oblohy, neozářená až na jedinou pochodeň bez kouře na mramorové zdi. Harryho napadlo, jestli učitelé mohou Bradavice požádat, aby se změnily, nebo jestli ošetrovna vždycky měla dostupnou podobnou místnost pro lidi, kteří nemají rádi světlo.

Ve středu místnosti mezi dvěma stejnými nočními stolky, které se zdály být vytesány ze stejného šedého mramoru jako stěny, spočívala bílá nemocniční postel, která ve světla nekouřící pochodně vypadala mírně oranžová, a v té posteli seděl v nemocniční košili s bílou příkrývkou přitáhnutou ke stehnům a se zády lehce opřenými o čelo postele professor Quirrell.

Na příležitosti vidět profesora Quirrella v jedné z nemocničních postelí bylo něco děsivého, dokonce i při vědomí skutečnosti, že to professor Quirrell si sám zorganizoval svou zjevnou porážku proti Severusovi, aby měl omluvu zotavit se po Azkabanu - a to i přesto, že učitel obrany se jevil v pořádku. Harry ještě nikdy nikoho neviděl *doopravdy* umírat v nemocniční posteli, ale filmů už viděl dost. Byl to náznak smrtelnosti, a učitel obrany *neměl* být smrtelný.

Madam Pomfreyová Harrymu řekla, že má přísně zakázáno jejího pacienta obtěžovat.

Harry na to řekl: „Rozumím,“ což technicky vzato neříkalo, že poslechne.

Na to se přísná stará léčitelka otočila a řekla profesorovi Quirrellovi, že má přísně zakázáno se přetěžovat nebo... se zarmucovat...

Hlas madame Pomfreyové se vytratil, léčitelka se spěšně otočila a opustila místnost.

„To nebylo špatné,“ poznamenal Harry, když se dveře za prchající léčitelskou matronou zavřely. „Někdy se taky musím naučit, jak to udělat.“

Profesor Quirrell se usmál úsměvem, který neobsahoval vůbec žádný humor, a řekl hlasem, který zněl ještě sušeji než obvykle: „Děkuji vám za vaši znaleckou kritiku, pane Pottere.“

Harry pohlédl do bledě modrých očí a napadlo ho, že profesor Quirrell vypadá...

... starší.

Bylo to nepatrné, mohla to být jen Harryho představivost, nebo to mohlo být mizerné osvětlení. Ale vlasy na čele Quirina Quirrella taky mohly trochu ustoupit a ty, co zbývaly, mohly zešednout a prořídnout a rozšířit tak pleš, která už byla zezadu na jeho hlavě. I jeho tvář mohla být o něco skleslejší.

Bledě modré oči zůstaly ostré a pronikavé.

„Jsem rád,“ řekl Harry tiše, „že vás vidím, zdá se, v dobrém zdraví.“

„Dojmy samozřejmě mohou mást,“ řekl profesor Quirrell. Luskal prsty a když jeho ruka dokončila gesto, držel v ní svou hůlku. „Věřil byste, že ta žena si myslí, že mi ji zkonfiskovala?“

Na to učitel obrany pronesl šest inkantací; šest z třiceti, které používal jako ochranu během důležitých hovorů v Maryině místnosti.

Harry v tichém dotazu pozvedl obočí.

„Tohle je vše, co momentálně zvládnou,“ řekl učitel obrany. „Očekávám, že to bude stačit. Existuje přísloví: pokud nechcete aby někdo něco slyšel,

nic neříkejte. Považujte to za platné v plné míře. Bylo mi řečeno, že jste mě chtěl vidět?“

„Ano,“ řekl Harry. Zarazil se, sbíral myšlenky. „Řekl vám pan ředitel, nebo někdo jiný, že už nemůžeme chodit na oběd?“

„Něco v tom smyslu,“ řekl učitel obrany. A aniž by změnil výraz, „Samozřejmě mě to velice mrzí.“

„Ve skutečnosti je to mnohem vážnější,“ řekl Harry. „Jsem do odvolání uvězněn na bradavických pozemcích. Nemůžu odejít bez ochrany a dobrého důvodu. V létě nepojedu domů – a možná už nikdy. Doufal jsem... že si o tom s vámi promluvím.“

Nastalo ticho.

Učitel obrany vydechl, jako by šlo o krátký povzdech, a řekl, „Budeme se muset prostě spoléhat na to, že zástupkyně ředitele by osobně zavraždila kohokoliv, kdo by se mě pokusil nahlásit. Pane Pottere, zamýšlím se v tomto rozhovoru držet tématu, abychom ho mohli uzavřít rychle, rozumíme si?“

Harry přikývl a –

Ve světle jediné pochodně, která svítila spíše v červeném konci optického spektra, se hadí zelené šupiny příliš neodrážely, a modro-bílý pruh se odrážel jen o málo více. Had v tom světle vypadal tmavý. Oči, které dřív vypadaly jako šedivé jámy, teď odrážely světlo pochodně a jevily se jasnější než zbytek hada.

„Takže,“ zasyčela ta jedovatá bytost, „co sssi chtěl říct?“

A Harry zasyčel, „Ředitel sssi myssslí, že ženin bývalý Pán je tím, kdo ji vytáhl z vězení.“

Tentokrát o tom Harry už přemýšlel, pečlivě přemýšlel, než se rozhodl, že profesorovi Quirrellovi odhalí jen to, že pan ředitel tomu věřil. Že neřekne mu nic o proroctví, které Voldemorta poslalo proti Harryho rodičům, ani o tom, že ředitel obnovuje Fénixův řád... bylo to riskantní, značně riskantní, ale Harry potřeboval spojence.

„On věří, že je naživu?“ řekl had konečně. Rozdělený dvouhrotý jazyk rychle zakmital z jedné strany na druhou, sardonický hadí smích. „*Nějak mě to ani nepřekvapuje.*“

„Ano,“ zasyčel Harry suše, „*velmi zábavné, tím jsssem sssi jissstý. Až na to, že jssem uvězněný v Bradavicích dalších šest let, pro vlastní bezpečí! Rozhodl jssem sse, že sskutečně budu ussilovat o moc, a na to sse uvěznění nehodí. Musssím přessvědčit ředitele, že Pán Zla sse neprobudil, že útěk byl prací někoho jiného –*“

Znovu to rychlé zakmitání hadího jazyka; hadí smích byl tentokrát silnější a sušší. „*Amatérsská poššetilosst.*“

„*Pardon?*“ zasyčel Harry.

„*Vidíššš omyl, mysslíšš na nápravu, na vrácení času na začátek. Ale ani s přessýpacími hodinami to nejde vrátit. Míssto toho sse mussíme pohnout vpřed. Ty mysslíšš na přemluvení osstatních, že sse pletou. Mnohem jednodušší je přessvědčit je, že mají pravdu. Takže zvaž, chlapče: jaká nová sshoda okolnosstí by ředitele přessvědčila, že jsssi znovu v bezpečí a zároveň přiblíží tvůj další cíl?*“

Harry zmateně hleděl na hada. Jeho mysl se snažila pochopit a rozluštit tu hádanku –

„*Není to jasssné?*“ zasyčel had. Jazyk znovu zakmital v sardonickém smíchu. „*Abysss osvobodil ssebe, abyss zísskal moc v Británii, mussí tě zasse sspatřit, jak porazíšš Pána zla.*“

V rudooranžovém třepotajícím se světle pochodně sebou zelený had nad bílou nemocniční postelí zakmital, zatímco chlapec zíral do jeho žhnoucích očí.

„*Takže,*“ řekl Harry konečně, „*aby bylo jasssno co jssii navrhl. Navrhl jsssi, že nassadíme podvodníka, co napodobí Pána zla.*“

„*Něco takového. Žena, kterou jssme zachránili, bude sspolupracovat, mělo by být velmi přessvědčivé, že bude po jeho boku.*“ Další sardonické zakmitání

jazyka. „Budešš uneššen z Bradavic do veřejného mísssta, ssspoussta sssvědků, zábrany proti ochráncům. Pán zla oznámí, že konečně znovu získal fyzickou formu, potom co byl několik let duchem; řekne, že získal ještě větší sssílu, že ani ty ho teď nezassstavišš. Nabídne ti duel. Ty sseššlešš kouzlo ochránce, Pán zla ssse zassměje, řekne, že není mozkomor. Ssseššle na tebe vražednou kletbu, ty zablokuješš, pozorovatelé uvidí jak Pán zla vybuchne –“

„Ssseššle vražednou kletbu?“ zasyčel Harry nevěřicně. „Na mě? Znovu? Podruhé? Nikdo neuvěří, že Pán zla může být tak hloupý-“

„Ty a já jssme jedinými lidmi v téhle zemi, kteří by sssi toho vššimli,“ zasyčel had. „V tom mi věř, chlapče.“

„Co když tu jednou bude třetí?“

Had se zamyšleně zakýval. „Mohl bych pro hru napssat jiný ssscénář, pokud chcešš. Ať už bude jakýkoliv, měl by nechat otevřenou možnost, že ssse Pán Zla opět vrátí – národ sssi musí mysslet, že ssstále závíssí na tom, abyss je ochránil.“

Harry pohlédl do rudě se blýskajících jam hadích očí.

„Takže?“ zasyčela kývající se bytost.

Onou očividnou myšlenkou tu bylo, že následovat a plnit profesorovy plány a intriky *podruhé*, roztočit ještě spletitější síť lží, která zakryje první omyl a, pokud by někdo tu pravdu objevil, vytvoří *další* osudovou zranitelnost, by bylo *přesně* ten stejný druh blbosti, jako kdyby údajný Pán zla znovu použil smrtící kletbu. Dokonce ani nebylo třeba jeho mrzimorské stránky, aby na to poukázala, Harry si to pomyslel svým vlastním vnitřním hlasem.

Ale byla tu také jistá otázka – zda onou vhodnou morální lekcí, kterou se měl naučit z minulé zkušenosti bylo, že má učitelé obrany vždy automaticky říct ne, nebo...

„Zamyslím ssse nad tím,“ zasyčel Harry. „Neodpovím hned, tentokrát ne, zvážím rizika a zissky dříve –“

„Chápu,“ zasyčel had. „Ale pamatuj sssi tohle chlapče: jiné věci ssse dějí i bez tebe. Váhání je vždy jednoduché, téměř nikdy užitečné.“

Chlapec se vynořil ze soukromé místnosti do hlavního sálu; zatímco míjel obsazené a volné bílé postele, nervózními prsty si pročesával své rozčuchané černé vlasy.

Krátce nato chlapec opustil ošetrovnu úplně, madam Pomfreyovou minul s nepřítomným kývnutím.

Chlapec vyšel na chodbu, pak do větší uličky, a pak se zastavil a opřel se o zeď.

Šlo tu o to...

... že vážně *nechtěl* v Bradavicích uvíznout na dalších šest let; a když se nad tím tak zamyslel...

... ten Incident se Záchranou Bellatrix z Azkabanu nevyvíjel nápor *jen* na Harryho. Ostatním lidem to způsobí starosti, budou žít ve strachu, že se Pán zla vrátil, budou spotřebovávat neznámé zdroje za účelem neznámých opatření. Harry by mohl zkusit požádat o napsání scénáře takovým způsobem, že *nebude* vypadat pravděpodobně, že by se Pán zla vrátil potřetí. A lidé se uklidní, vše bude u konce.

Až na to, že tu samozřejmě někde *byl* Pán zla, který budil strach. *Bylo* tu proroctví.

Chlapec, opírající se o zeď, zvolna vydechl, a znovu vykročil.

Málem na to zapomněl, ale nakonec se dostal k tomu, aby profesorovi Quirrellovi ukázal balíček karet, které mu v neděli v noci nechal 'Santa Klaus'. Jeho srdcový král byl údajně přenášedlem, které by ho dostalo do Salemského Čarodějnického ústavu v Americe. I když Harry samozřejmě profesorovi Quirrellovi neřekl, *kdo* mu kartu poslal, ani to, co by karta *měla* udělat, než se profesora zeptal, jestli by bylo možné říci, kam ho přenášedlo pošle.

Učitel obrany se přeměnil zpátky do své lidské podoby a prozkoumal srdcového krále několika poklepáními hůlkou.

A podle profesora Quirrella...

... přenášedlo uživatele dostane někam do Londýna, ale přesněji to určit nedokáže.

Harry profesoru Quirrellovi ukázal lístek, který byl u balíčku karet, aniž by mu řekl cokoli o předchozích dopisech.

Profesor Quirrell tomu věnoval pohled, suše se uchechl a poznamenal, že pokud jste tu zprávu četli *pozorně*, nikde *přímo* neříkala, že by vás to přenášedlo dostalo do Salemského Čarodějnického ústavu.

Musíte věnovat pozornost takovým drobnostem, řekl mu profesor Quirrell, pokud se chcete stát mocným kouzelníkem, až vyrostete; nebo, jak už to bývá, pokud vůbec chcete vyrůst.

Chlapec si povzdechl a ztěžka se vydal na vyučování.

Napadlo ho, jestli i ostatní kouzelnické školy jsou takové, nebo jestli se náhodou nejedná o problémy, které mají jen Bradavice.

66. Sebe-aktualizace, 1. část

Váhání je vždy jednoduché, téměř nikdy užitečné.

Tak mu to učitel obrany pověděl; a ačkoliv by se o detaily onoho přísloví dalo handrkovat, Harry chápal slabosti Havraspárů dost na to, aby věděl, že musíte zkusit *vyřešit* své vlastní rozpory. Vyžadovaly některé plány čekání? Ano, mnohé plány si žádaly *pozdržet akci*, ale to nebylo to samé jako *váhat, co si vybrat*. Ne odkládání, protože je to v tu chvíli potřebné, ale odkládání, protože se nemůžete rozhodnout – to žádný promyšlený plán nevyžadoval.

Potřebovali jste někdy víc informací, abyste se mohli rozhodnout? Určitě, ale taky se z toho mohla vyklubat výmluva pro odkládání, a když jste čelili volbě mezi dvěma bolestivými alternativami, bylo *lákavé* celou věc odkládat - *nevybrat si* duševní bolest na chvíli pozdrželo. Takže byste se zaměřili na informaci, kterou není lehké získat, a tvrdili byste, že bez ní se nemůžete rozhodnout; to by byla vaše výmluva. Ale pokud byste věděli, *jakou* informaci potřebujete, *kdy* a *kde* ji získáte, a stejně tak byste věděli, co pak *uděláte* v závislosti na každém možném pozorování, nebylo by to už podezřelou omluvou pro vyčkávání.

Pokud by nešlo jen o váhání, měli byste být schopni si *dopředu* zvolit, co uděláte, až získáte informaci, o které tvrdíte, že ji potřebujete.

Pokud byl Pán zla *skutečně* nedaleko, bylo by chytré postupovat podle profesorova plánu a najít někoho, kdo bude předstírat, že je Pánem zla? Ne. Rozhodně ne. V žádném případě.

A pokud by Harry věděl s jistotou, že Pán zla tu doopravdy *není*... v *takovém* případě...

Kancelář učitele obrany byla malá místnost, alespoň dnes. Dost se změnila od doby, co ji Harry naposledy viděl, kameny ztmavly a byly vyleštěnější. Za profesorovým stolem stála prázdná knihovna, která místnost vždy zdobila. Byla vysoká, od podlahy se táhla skoro až ke stropu, se sedmi prázdnými regály. Harry jen jednou viděl profesora Quirrella, jak

z těch prázdných regálů bere knihu, a nikdy ho neviděl nějakou vracet zpátky.

Zelený had se vlnil na sedadle židle za profesorovým stolem, a téměř z úrovně jeho vlastních očí na Harryho upřeně zíraly oči bez víček.

Teď už byli chráněni dvaceti dvěma kouzly, všemi, která se v Bradavicích dala seslat, aniž by upoutala ředitelovu pozornost.

„Ne,“ zasyčel Harry.

Zelený had vztyčil hlavu a mírně ji naklonil; to gesto v sobě neneslo žádnou emoci, alespoň žádnou, kterou by Harryho hadí jazyk rozpoznal.

„Důvod proč ne?“ řekl zelený had.

„Moc risskantní,“ řekl Harry jednoduše. To byla pravda, ať už tu byl Pán zla nebo ne. Díky tomu, že se donutil rozhodnout se dopředu, si uvědomil, že nezodpovězenou otázku jen používal jako výmluvu pro váhání; přičetné rozhodnutí by tak jako tak bylo stejné.

Zdálo se, že se temné oči na chvíli černě zaleskly a šupinatá ústa se na okamžik otevřela, aby odhalila tesáky. „Zdá sse, že sssiss z minulého sselhání odnesssl ššpatnou lekci, chlapče. Mé plány nesselhávají a i ten posslední by proššel bezchybně, kdyby nebylo tvé poššetilossti. Ssprávnou lekci je nássledovat cesstu předloženou sstaršším a moudřejším Zmijozelem, krotit sssvé divoké impulzy.“

„Lekce co jssem sse naučil je nenássledovat plány, co by přiměly mou dívku-dítě kamarádku nebo chlapce-dítě kamaráda mysslet sssi, že jsem hloupý,“ odsekl Harry. Původně plánoval nějakou více zdrženlivou odpověď než tuhle, ale ta slova z něj prostě nějak vypadla.

Sykavý zvuk, který teď vyšel z hada, Harry nerozeznával jako slova, jenom jako čirý vztek. O chvíli později, „Řekl jsssi jim –“

„Sssamozřejmě že ne! Ale vím, co by řekli.“

Následovalo dlouhé ticho, zatímco had sebou vlnil s pohledem upřeným na Harryho; opět tu nebyla žádná rozpoznatelná emoce, a Harry se musel

sám sebe zeptat, nad čím mohl profesor Quirrell přemýšlet, aby to zrovna jemu zabralo tak dlouho.

„Vážně tě zajímá, co sssi ti dva myslí?“ ozvalo se konečně hadí zasyčení. „Opravdová mláďata ti dva jssou, ne jako ty. Nedokáží zvažovat záležitosti dospělých.“

„Mohli by to zvládnout lépe než já,“ zasyčel Harry. „Chlapec-dítě kamarád by ssse hned zeptal na sssskrytý cíl, než by sssouhlassil sse záchranou ženy-“

„Jssem rád, že tomu konečně rozumíš,“ zasyčel had chladně. „Vždy sse ptej po zissku toho druhého. Tvou další lekcí bude ssse vždy ptát po ssvém vlasstním. Pokud ti můj plán není po chuti, jaký je tvůj?“

„Pokud to bude nezbytné, zússtat ve šškole šest let a sstudovat. Bradavice jssou dobrým mísstem k přebývání. Kniha, kamarádi, zvlášštní ale chutné jídlo.“ Harry se chtěl uchechnout, ale v hadím jazyce neexistoval výraz pro ten druh smíchu, který chtěl vyjádřit.

Hloubky hadích očí teď vypadaly takřka černé. „To sse teď ssnadno říká. Takoví jako já a ty nebudou tolerovat uvěznění. Ztratíšš trpělivost dlouho před ssedmým ročníkem, možná už před koncem prvního. Budu podle toho plánovat.“

A předtím, než Harry stačil zasyčet další slovo v hadím jazyce, v židli znovu seděla lidská postava profesora Quirrella. „Takže, pane Pottere,“ řekl učitel obrany hlasem tak klidným, jako kdyby neprobírali nic důležitého, jako by se celá ta konverzace vůbec nestala, „slyšel jsem, že jste začal trénovat duely. Doufám, že ne ten zbytečný druh s *pravidly*?“

Tak vyplašenou Hannah Abbottovou Hermiona ještě nikdy neviděla (pokud nepočítáme onen den, den fénixe, kdy utekla Bellatrix Blacková – a ten by se neměl počítat pro nikoho). Mrzimorka během večere přišla k havraspárskému stolu, poklepala Hermionu na rameno a téměř ji odtáhla pryč –

„Neville a Harry Potter se učí duely u pana Diggoryho!“ vyhrkla Hannah hned jak byly pár kroků od stolu.

„Od koho?“ zeptala se Hermiona.

„*Cedrika Diggoryho!*“ řekla Hannah. „Je kapitánem našeho famfrpálového týmu a generál armády a chodí na všechny volitelné předměty a dostává lepší známky než všichni ostatní a slyšela jsem, že se během léta učí duely u profesionálních tutorů a že jednou porazil dva sedmáky a i někteří učitelé ho nazývají Super Mrzimorem a profesorka Prýtová jednou řekla, že bysme ho všichni měli imi-, um, imitátovat nebo jak se to –“

Když nedostatek vzduchu Hannah konečně zastavil (výčet by ještě chvíli pokračoval), Hermioně se podařilo vpravit do rozhovoru pár slov.

„Sluníčková vojínko Abbottová!“ řekla Hermiona. „*Uklidněte se.* Nebudeme přeci bojovat s generálem Diggorym. Fajn, Neville studuje, jak nás porazit, ale to my můžeme studovat taky –“

„*Nechápeš?*“ zaječela Hannah o dost hlasitěji, než by měla, pokud by se nadále snažily udržet svůj hovor v soukromí před všemi Havraspáry, kteří na ně teď koukali. „Neville nestuduje, aby porazil *nás!* Trénuje, aby mohl porazit *Bellatrix Blackovou!* Dere se dopředu jako potlouk skrz zásobu koláčů!“

Sluníčková generálka své vojínce věnovala pohled. „Podívej se,“ řekla Hermiona, „vážně si nemyslím, že by pár týdnů cvičení mohlo z kohokoli udělat neporazitelného bojovníka. Nemluvě o tom, že my už *víme*, jak zvládnout neporazitelné bojovníky. Budeme palbu koncentrovat na ně a sejmeme je zrovna jako Draca.“

Mrzimorská dívka se na ni podívala se směsí obdivu a skepticismu. „To tě to, no, *neznepokojuje?*“

„Ale *no tak!*“ řekla Hermiona. Občas bylo těžké být jedinou rozumnou osobou v celém ročníku. „Copak jsi nikdy neslyšela to přísloví? Jediné, čeho se musíme bát, je strach sám.“

„Cože?“ řekla Hannah. „To je šílené, co třeba smrtiplášťové, co číhají v temnotě, nebo když tě okouzlí kletbou Imperius, nebo příšerné nehody z přeměňování, nebo –“

„Chci tím říct,“ řekla Hermiona, v jejímž zvýšeném hlas už začínalo být slyšet vyčerpání, protože tyhle věci už poslouchala *týden v kuse*, „co takhle kdybychom s těmi horory počkali, až se Legii Chaosu *doopravdy* podaří nás porazit, a *vážně jsem tě teď slyšela si pod vousy zamumlat* ‚Nebelvíří‘?“

O chvílku později šla Hermiona zpátky ke svému místu a na své mladé tváři měla přilepený sladký úsměv. Nebyl to ten strašně chladný pohled Harryho temné stránky, ale byl to ten nejděsivější výraz, který uměla udělat.

Harry Potter *prohraje*.

„Tohle je ujetý,“ vydechl Neville to maličké množství vzduchu, které si mohl dovolit postrádat, aniž by byl naprosto bez dechu.

„Tohle je *geniální!*“ řekl Cedric Diggory. Oči Supermrzimora zářily šíleným nadšením, leskly se jako pot na jeho čele, zatímco nohama vydupával tanec jedné ze svých duelových pozic. Všechny jeho obvykle lehké kroky se změnily v těžké dupání, což mohlo mít něco společného s přeměněnou kovovou váhou, připevněnou k rukám a nohám každého z nich, a uvázanou kolem jejich hrudí. „Kde jste *dostal* tyhle nápady, pane Pottere?“

„Takový zvláštní obchod... v Oxfordu... už nikdy... tam znova... nenakoupím.“ *Buch*.

67. Sebe-aktualizace, 2. část

Ve výšinách Bradavic, kde se místnosti a chodby denně měnily, kde bylo nejisté samo území a ne jen jeho mapy, kde se stabilita hradu tříštila do snů a chaosu, aniž by se měnil jeho architektonický styl nebo očividná bytelnost – v těchto výšinách Bradavic bude brzy svedena bitva.

Přítomnost tolika studentů chodby na chvílku stabilizuje, protože budou neustále pod dohledem. Místnosti a chodby se v Bradavicích občas *hýbaly* i když na ně lidé přímo hleděli, ale nikdy se *nezměnily*. Dokonce i po osmi stoletích se Bradavice trochu styděly měnit se před lidmi.

I navzdory přechodné stálosti (jak to nazval učitel obrany) ale vyšší patra Bradavic stále podléhala vojenskému realismu: pokaždé jste se museli prostředí naučit znovu, pokaždé jste museli znovu projít všechny skříně, jestli neobsahují tajné chodby.

Byla neděle, neděle prvního března. Profesor Quirrell se zotavil natolik, že byl schopen opět dohlížet na bitvy, a všichni teď doháněli skluz.

Dračí generál Draco Malfoy sledoval dva kompas, které držel každý v jedné ruce. První kompas měl barvu Slunce, druhý měl barev víc, měňavý lesk naznačoval chaos. Draco věděl, že oba další generálové dostali své vlastní kompas; jen ruka Hermiony Grangerové a Harryho Pottera bude držet kompas, který byl oranžovo-rudý a jeho odraz se třepotal jako plamen. Kompas, který vždy ukazoval ve směru největší aktivní skupiny Dračí armády.

Bez těchto kompasů by proti sobě mohli bojovat týdny a nikdy se nenajít, což bylo riziko boje ve vyšších patrech Bradavic.

Draco se obával, co se stane, až Dračí armáda narazí na Legii Chaosu. Harry Potter se změnil od doby, co Bellatrix Blacková uprchla. Zmijozelův dědic teď působil přímo Pánovitě (a jak věděl profesor Quirrell, že se to stane?). Draco by se cítil mnohem lépe, kdyby Hermiona Grangerová spolu se svými dvaceti třemi sluníčkovými vojáky stála vedle něho, ale kdepak,

sluníčková generálka byla hloupě hrdá a odmítla pomoc proti generálu Potterovi. Řekla mu, že by raději Pottera porazila sama.

Urozený a nejstarší rod Malfoyů si v Británii držel svůj vliv po staletí díky tomu, že chápali, že ne vždy jste *museli* být ti nejmocnější. Občas byl prostě jiný Pán silnější a vy jste se museli smířit s tím, že budete *jen* jeho nejpřednějším velitelem. Bylo možné si vybudovat docela značné bohatství a moc tím, že jste byli zástupci vládců po víc než tucet generací. Jen jste pokaždé museli být opatrní, aby pád lorda, kterému sloužíte, s sebou nestáhl i váš rod. To byla ta Malfoyovská tradice, kterou století zkušeností vybrousily k dokonalosti...

A tak tedy otec pečlivě vysvětlil Dracovi, že pokud by narazil na někoho, kdo je silnější než on, *nemá* tomu odporovat a *nemá* to zapírat a *nemá* ztropit scénu, která by mohla poškodit jeho potenciální pozici, ale měl by se postarat o to, že jeho pozice v mocenském uspořádání další generace nebude horší než druhá nejmocnější.

Grangerová tuhle lekci od svých vlastních rodičů zjevně nikdy nedostala a stále zapírala očividný fakt, že se Harry Potter stal silnějším, než je ona.

Takže se Draco potají setkal s kapitánem Goldsteinem a kapitánkou Bonesovou a kapitánem MacMillanem a všichni souhlasili s tím, že udělají, co bude v jejich moci, aby se Draci a Sluníčka nestřetli předtím, než se postarají o mnohem větší hrozbu Chaosu.

To nebylo *doopravdy* porušení dohody proti zrádcům, nesnažili jste se pro sebe rekrutovat zrádce, když jste upřímně zamýšleli té druhé armádě *pomoci*.

Vysoko položené zazvonění se rozlehlo chodbou, aby ohlásilo začátek bitvy, a o chvílku později Draco zaječel „*Ideme!*“ a Draci se rozeběhli. Jeho vojáky to unaví, bude to nevýhoda i potom, co se zastaví a chytí dech, ale musí Chaos umístit přímo mezi sebe a Sluníčkový regiment.

Harry a Neville vycházkovým tempem kráčeli chodbami, Harry sledoval žlutozlatý kompas, který ukazoval směrem ke Sluníčkovému regimentu a Neville sledoval okolí jen pro případ, že by narazili na někoho jiného.

Pokud byste poslouchali pozorně, shledali byste, že jejich kroky nezvykle duní.

„Takže,“ řekl poručík Chaosu po chvilce, „tohle je důvod, proč jsme trénovali duely se vší tou připnutou váhou?“

Harry přikývl, oči upřené na kompas, který vedl ke Sluníčkům; pokud by se očividný směr začal rychle měnit, pak už se museli blížit.

„Před ostatními jsem nechtěl nic říkat, ale pár týdnů není dost na to, aby člověk získal svaly,“ řekl Neville. „A rovnováha je s tím jiná, popravdě myslím, že tohle váží víc; a nepočítá se to jako mudlovský artefakt?“

„Ne-e,“ řekl Harry. „Kontroloval jsem to. A můžeš to vidět na bradavických sochách, takže někteří kouzelníci to *nosívali* i když jen zrovna chtěli jít s módou středověku.“ A vzhledem k tomu, že by tohle nikdo nezkusil, pokud by *zrovna* nebojovali proti prvákům, používajícím tak slabá kouzla, jako je uspávací kletba, nepočítalo se to ani jako předávání chytrých nápadů dál.

Přišli k rozcestí ve tvaru Y; rozčilujícímu rozcestí, protože ani jeden chodba nešla ve směru, který by je dovedl do přímého střetnutí s bodem, kam se dostanou Sluníčka, která budou následovat Legii Chaosu, která bude následovat Dračí armádu. Takže si Harry zvolil to, co se mu zdálo jako lepší možnost, a Neville ho následoval.

„Asi bysme si na tohle měli vyzkoušet rychlé tišící zaklínadlo, až se budeme blížit,“ řekl Neville. „Je to docela hlasitý, mohlo by jim to dojít.“

Harry přikývl a řekl „Dobrý nápad,“ pro případ, že se na něj Neville nekoukal.

Vlekli se dál kameny vydlážděnými chodbami vyšších pater Bradavic, osvětlenými okny s čistým sklem i s vitrážemi, a čas od času míjeli sochy

čarodějnic a draků a občas i kouzelníky-rytíře v plátové nebo kroužkové zbroji.

Sluníčkoví vojáci pochodovali dlouhou, širokou chodbou s vytasenými a zamířenými hůlkami. Při pohybu nemohli používat Prismatický štít, ale Parvati a Jenny Rustadová momentálně udržovaly *Contego* kolem vedoucí skupinky, která by se ocitla pod útokem jako první, kdyby došlo k náhlému útoku.

Jejich strategií pro příští bitvu, na které se domluvila se svými důstojníky, bylo zamíchat se mezi nepřátelské vojáky tak rychle, jak jen to půjde – poté, co *mezi sebou* nacvičovali, jak podporovat jeden druhého, jak se vyhnout vzájemným zásahům, a jak se dostat do pozic, na které budou nepřátelští vojáci váhat zaútočit. Měli za sebou jen čtyřhodinový trénink, ale měla za to, že její jednotky už teď budou v tomto druhu promíchaného boje lepší než vojáci, kteří to nenacvičovali vůbec. Vypadalo to přesně jako ten druh strategie, kterou by mohl použít Chaos, ale ještě se tomu tak nestalo.

Věřila, že to je dobrá strategie. Ale přesto, bez ohledu na to, jak důkladně vojáky poučila, stále si mezi sebou šeptali vystrašené zvěsti o tom, co se Harry s Nevillem učili dělat. Konečně jí došla trpělivost a promluvila si s kapitánem Goldsteinem, který rozuměl věcem, jako je disciplína jednotky, a Anthony navrhl –

„To je zvláštní,“ řekl najednou kapitán Macmillan a zamračil se na ohnivý a měňavý kompas, které svíral v rukách (Ernie byl, jak by to nazval Harry, ‚dobrý v prostorové orientaci‘, a tak byl pověřen držením obou kompasů a měl se snažit přijít na to, co jejich nepřátelé dělají). „Zdá se... že Draci už se tak rychle nehýbou... myslím, že se od nás dostali na druhou stranu Chaosu jako první... vypadá to, že Chaos se chystá na ně zaútočit namísto aby se snažili zmizet ze sevření?“

Hermiona se zamračila, snažila se to pochopit a všimla si podobného zamračení na tvářích Anthonyho a Rona. Pokud by Chaos a Draci hned zaútočili jeden na druhého a spotřebovali své bojovníky v boji proti sobě, pak prakticky předávali vítězství bitvy Sluníčkářům...

„Potter si myslí, že jsme spojenci, takže na Malfoye útočí teď, dřív než se s námi Draci budou moci spojit,“ řekl Blaise Zabini ze svého místa mezi běžnými vojáky. „Nebo si Potter myslí, že dokáže porazit dvě armády za sebou, pokud zaútočí na každou zvlášť.“ Zmijozelský chlapec si pohrdavě povzdychl. „Povýšíte mě teď zpátky mezi důstojníky? No tak, beze mě nemáte nejmenší šanci.“

Všichni ten zvuk mluvení, vycházející ze Zabinioho úst, ignorovali.

„Pořád se pohybujeme správným směrem?“ zeptal se Anthony.

„Jo,“ řekl Ernie.

„Blížíme se k nim?“ řekl Ron.

„Ještě ne-“

V tom okamžiku se obrovské dveře z černého dřeva na konci chodby rozlétly, narazily do zdi a odhalily dvě postavy téměř celé zakryté šedými plášti, s tvářemi zakrytými šedým plátnem pod šedými kápěmi. Jedna z postav už zdvihala hůlku a mířila jí přímo na ni.

A pak se podoba hry drasticky změnila, když Harryho hlas, vysoký a vypjatý námahou, zakřičel:

„*Stupefy!*“

Omráčení na úrovni duelů zasvištělo směrem k ní, byla tak šokovaná, že se nezačala hýbat dřív, než bylo téměř pozdě, když červený výstřel světla prorazil přímo zepředu jejich *Contego* štít a sotva stačila uskočit, v ruce pocítila štípání, když ji červené světlo minulo a koutkem oka viděla, jak je Susan zasažena a sražena padá na Rona -

„*Somnium!*“ ozval se Anthonyho hlas, následován o chvíli později tuctem hlasů křičících „*Somnium!*“

Hermiona se zběsile odrazila na nohy, a jak vstávala, viděla dvě postavy v šedých pláštích, které jen tak stály.

Uspávací kouzla jste nemohli spatřit, kouzla byla příliš slabá –

Ale v žádném případě nemohli všichni *minout*.

„*Stupefy!*“ zaječel hlas Nevilla Longbottoma a vylétla na ni další červená střela. Uhýbala tak zoufale, že skončila na hromadě na zemi, a když se s lapáním po dechu vyškrabala na nohy, spatřila že tentokrát omráčení dostalo Rona tam, kde se zvedal ze země.

„Zdravičko, Sluníčka,“ ozval se Harryho hlas zpod jedné kápě.

„Jsme Šedí rytíři Chaosu,“ řekl Nevillův hlas.

„Během této bitvy budeme vašimi protivníky,“ řekl Harryho hlas, „zatímco zbytek armády Chaosu pokosí Draky.“

„A jen tak mimochodem,“ řekl Nevillův hlas, „jsme nezranitelní.“

Dva chlapci v šedých pláštích a hábitech s šedou látkou přes tvář stáli a čelili celé Sluníčkové armádě, zdánlivě nezasaženi tucty uspávacích kouzel.

Dafné z místa vedle sebe slyšela lehký povzdech a když otočila hlavu, zahlédla, jak se Hannah otevírají ústa a jak její vykulené mrzimorské oči zírají na –

Bylo by obtížné popsat směsici myšlenek, které Dafné proletěly hlavou, když si uvědomila, že Hannah zírá spíš na Nevilla než na Harryho, což zase pobídlo nějakou její část, aby si uvědomila, že Neville opravdu v poslední době začal být docela *zajímavý*, co se chlapců týká. Popravdě se zdálo, že poslední potomek rodu Longbottomů byl právě teď přímo *cool*, a něco uvnitř ní se probudilo a její vlastní ústa se otevřela a všechno, co jí její Lady matka řekla o ostýchavém chování a lichotkách a navoněném šampónu jí zmizelo z mysli tak rychle, že by jí to mělo rozcuchat vlasy kolem uší, protože sledovala Hermionu a Harryho a věděla, jak by chtěla, aby vypadaly *její* námluvy -

Lady její matka ji také nedávno poučila o několika kouzlech, které by mohlo být zahanbující neznat, pokud jste patřili do starého a vznešeného rodu Greengrassů.

Hůlka namířila na levou stranu a Dafné vykřikla: „*Tonare!*“

Hůlkou namířila nad hlavu, když vyslovila zaklínadlo: „*Ravum Calvaria!*“

Nakonec uchopila hůlku do obou rukou a vykřikla: „*Lucis Gladius!*“

Z hrozného odlivu magie jí téměř podklesly kolena, ale vydržela to, a když se zářící tvar plně zformoval a stabilizoval, odliv magie se trochu zmírnil.

Ale stejně měla pocit, že by tímhle způsobem radši neměla bojovat dlouho.

To, že na ni všichni zírali, si nevyžadovalo žádný komentář, a měla by se, s vlasy vlajícími kolem sebe, vrhnout dopředu, aby konfrontovala Nevilla, ale všechno, na co měla sílu, bylo vyrovnaně kráčet vpřed a namířit na Nevilla Longbottoma svůj Nejvíc starodávný meč. To, že všichni ustoupili z cesty a udělali jí místo, se taky rozumělo samo sebou.

„*Já, urozená Dafné, ze starého a nejurozenějšího rodu Greengrassů!*“ vykřikla. „*Greengrassová ze Sluníček!*“ Zvyklosti duelů se jí naprosto vytratily z mysli, viděla dost divadelních her na to, aby si pamatovala výzvy na život a na smrt a do první krve, ale vůbec si nedokázala vzpomenout, jak by teď měla znít správná výzva, tak prostě jen namířila zářící meč na objekt svého zalíbení a zakřičela: „*Tak se předved', Nevy!*“

Harryho hlas znovu vykřikl „*Stupefy!*“ a když později na tuto scénu vzpomínala, nedokázala nikdy tak docela uvěřit tomu, co zvládla, ale švihla svým mečem jako by to byla odrážecská pálka a *odrazila omračovací ránu přímo zpátky na Harryho*, který jen tak tak zvládl uhnout z cesty.

„*Tonare!*“ zakřičel Neville ze starého a nejvznešenějšího rodu Longbottomů. „*Ravum Calvaria, Lucis Gladius!*“

Několik vteřin všichni jenom zírali na Nevilla a Dafné, kteří po sobě začali sekát. Pohybovali se pomalu a Hermiona odhadovala, že to kouzlo musí spotřebovávat hodně síly. Když jste ale byli mudlorození a viděli jisté filmy, ve srovnání to až tak působivé nebylo.

Ale i tak bylo nutné smeknout před skutečností, že používají světelné meče.

„Technický dotaz,“ řekl Harryho hlas. „Vím, že nás učitel obrany sleduje, ale i tak se musím zeptat, neví tu někdo, jestli je zásah doopravdy rozřízne-“

„Ne,“ řekla Hermiona nepřítomně. Tohle bylo v jedné z jejích historických knih, i když neměla nejmenší tušení, že magický duelový meč bude vypadat *takhle*. „Vyčarovali ho tak, aby zásah jen omráčil.“

„Ty tohle kouzlo *umíš*?“

„Ale ne, je to kouzlo Nejstarodávnejšího meče, smí to legálně používat jen staré a vznešené rody –“

Hermiona se zarazila a pohlédla na Harryho, nebo spíš na Harryho šedou kápi.

„No,“ řekl Harryho hlas, „hádám, že se tedy budu muset postarat o zbytek Sluníčkového regimentu sám.“ Na jeho tvář neviděla, ale jeho hlas zněl, jako by se usmíval.

„Uskočil jsi, když na tebe Dafné odrazila tvoje vlastní kouzlo,“ řekla Hermiona. „Takže ať už jsi to udělal cokoli, nezranitelný *nejsi*. *Stupefy* tě pořád může dostat.“

„Zajímavá teorie,“ řekl Harryho hlas zpoza kápě. „Máš v armádě někoho, kdo by to mohl ověřit?“

„O omračovacím kouzlu jsem četla,“ řekla Hermiona. „Před pár měsíci. Zajímalo by mě, jestli si ty instrukce ještě pamatuju?“ Její hůlka se zvedla, aby namířila na Harryho.

Následovala krátká pauza, během které na sebe opodál chlapec a dívka, oba nahlas lapající po dechu, pomalu doráželi světelnými meči.

„Samozřejmě,“ řekl Harry, míříc svou hůlkou na ni, „sám bych prostě mohl seslat *Somnium* na tebe. To by vyžadovalo mnohem méně námahy.“

Ale už když Harry mluvil se před ní objevily nové *Contego* štíty seslané Jenny a Parvati.

Špička Hermioniny hůlky se začala pohybovat vzduchem, diamant uprostřed kruhu, diamant uprostřed kruhu, opakovala gesta, aby trefila přesně to, které si pamatovala z knihy. Tohle bude obtížné i pro ni, ale tohle kouzlo musela seslat správně už napoprvé, nemohla si dovolit pokus pokazit, protože by ji to připravilo o energii.

„Abych řekla pravdu,“ řekla Hermiona Grangerová, „chápu, že to doopravdy není tvoje chyba, ale už mě opravdu unavuje poslouchat, jak o tobě mluví – jako by Chlapec-který-přežil byl nějakým *bohem* nebo co.“

„Musím říct, že mě to unavuje taky,“ řekl Harry Potter. „Je smutné sledovat, jak mě lidé podceňují.“

Její hůlka pokračovala s nacvičováním diamantu v kruhu, znovu a znovu. Tušila, že Harry teď znovu čerpá svoji sílu, zatímco ona si to chtěla co nejvíc procvičit, než zaútočí. „Začínám si říkat, že vás bude potřeba trochu usadit, pane generále.“

„Možná máš pravdu,“ řekl Harry vyrovnaně. Jeho chodidla se začala pohybovat způsobem, ve kterém rozpoznala duelový tanec. „Bohužel tu teď není nic, co by mě mohlo porazit, vyjma jiného Harryho Pottera.“

„Tak tedy budu konkrétní, pane Pottere. To *já* vás usadím.“

„Ty a nějaká další armáda?“

„Myslíte si, že jste teď dost cool, co?“ řekla Hermiona.

„Mno, ano,“ řekl Harry. „Ano, to si myslím. Někteří by to mohli nazvat arogancí, ale to mám být poslední osobou v Bradavicích, která si všimne, jak úžasný vlastně jsem?“

Hermiona pozvedla svou levou ruku do vzduchu a dlaň stiskla v pěst.

Byl to signál. Osm pověřených vojáků z její armády na ni namířilo hůlky a tiše seslali *Wingardium Leviosa*.

Tohle taky nacvičovali, když Hermiona vzdala poučování svých vojáků a soustředila se na Anthonyho doporučení, aby jim dala sluníčkovskou generálku, která bude vypadat, jako by mohla porazit neporazitelné nepřátele.

„Předstíráš, že jsi Superman,“ řekla Hermiona. Pozvedla svou levou pěst výš do vzduchu a osm podpůrných vojáků ji povzneslo nad zem. „*Tak tady je Super Hermiona!*“ Její pěst vyrazila vpřed a když prudce vylétla směrem k Harrymu, litovala, že nemůže spatřit jeho výraz. Rukou naznačila diamant v kruhu a povolala všechnu magii, kterou jen mohla. Cítila, jako by se dotkla elektrického proudu, zatímco jí projelo příliš mocné kouzlo, a její hlas vykřikl: „*Stupefy!*“

Z její hůlky vylétl červený, dokonale formovaný blesk.

Harry mu uhnul.

A pak, protože tuhle část nenacvičovali v chodbách, narazila do stěny.

„*Somnium!*“ zaječel Draco, a pak jen pár vteřin potom, „*SOMNIUM, K ČERTU!*“

Věděl, že se trefuje do Theodora, ten kluk se nesnažil ani uskočit, ale potomek rodu Nottů se jen zašklebil, ošklivě jako jeho otec, a pozvedl hůlku -

Draco zvládl uskočit zrovna jak Theodor řekl „*Somnium!*“ a už začínal být udýchaný, tohle nemohl dlouho vydržet, Theodor se vůbec neobtěžoval uskakovat, zatímco on se pořád musel hýbat, tohle bylo *šílené*.

Měl dost sil na to, aby znovu vypálil, ale -

Hloupost je dělat stále to samé a očekávat jiné výsledky, řekl Harry, tohle nějak byla *Harryho* práce, už to nemohl být žádný mudlovský výtvar, ale Draco nedokázal přijít na to, co by to mohlo *být*, měl by vymyslet hypotézy a způsoby, jak je otestovat, ale byl příliš zaměstnaný zběsilým uskakováním, zatímco Theodor se smál a střílel po něm další uspávací kletby. Tentokrát Draco ucítil v boku ochromení, když se vyhýbal, tohle

bylo hodně, hodně těsně a Draco už to vážně nemohl vydržet, neobtěžoval se uvažovat jakou teorii testuje nebo proč to dělá a prostě -

„*Luminos!*“ vykřikl Draco a Theodora pokrylo rudé světlo, „*Dulak!*“ a světlo zase zmizelo (takže Theodor stále *mohl* být ovlivněn magií), „*Expelliarmus!*“ a Theodorova hůlka odlétla (Draco si teď uvědomil, že tohle kouzlo měl seslat tak jako tak), ale Theodor se vrhl k Dracovi s roztaženýma rukama, aby ho popadl, takže Draco vykřikl: „*Flipendo!*“ a chlapečovy nohy najednou vyletěly nahoru -

- a Theodorova záda dopadla na zem s překvapivě hlasitým a kovově znějícím zvukem.

Dracovi se teď trochu mlžil zrak, jak tak rychle po sobě seslal čtyři kouzla, a Theodor už se škrábal zpátky na nohy, ale Draco stále zvládl říct „*Somnium!*“ a *tentokrát* mířil na Theodorovu tvář místo hrudi.

Theodor uskočil (*uskočil!*) a vykřikl: „*Kód sedm na Malfoye!*“

„*Prismatis!*“ vykřikl Padmin hlas a před Dracem se objevila duhová zeď zrovna když hlasy čtyř vojáků Chaosu vykřikly: „*Somnium!*“

A pak bylo ticho, takže všichni upřeli zrak na obří prismatickou sféru, chránící zbytek Dračí armády.

Sesílání pátého kouzla Draca srazilo na ruce a kolena, ale vzhlédl a zvládl říct, tak jasně, jak jen dokázal: „Pokud uspávací kletba – nefunguje – mírte do tváří – myslím, že mají kovová trika.“

„Už jste přišli o dost vojáků,“ řekl Finnigan hlasitě zpoza bariéry, „stejně vás porazíme.“ A pak se nebelvírský kluk zle zasmál. Teď už mu zlý smích šel skoro stejně dobře jako Harrymu a ostatní legionáři Chaosu se k jeho smíchu brzy připojili.

Draco koutkem oka spatřil místo, kde leželi v bezvědomí Gregory a Vincent. Padma stále udržovala prismatickou sféru, největší, jakou ji kdy viděl seslat, ale dýchala ztěžka, stále zpocená z toho, jak běželi, aby se dostali do této pozice. Havraspárská dívka sice byla silná pokud šlo o magii, ale ne pokud šlo o *atletiku*.

Opravdu doufal v to, že se sem generálka Grangerová dostane brzo a zasáhne Chaos zezadu. Generál Potter a Neville z Chaosu tu nebyli a Draco mohl jen hádat kam zmizeli, ale dva vojáci sami o sobě nemohli celý Sluníčkový regiment tak zdržet, ne?

Věděla, že to není fér, že tomu ta dívka dala všechno co mohla, ale Hermiona si přesto přála, aby Dafné vydržela déle.

„*Lagann!*“ ozval se za ní Nevillův hlas, když letěla, a následoval zvuk tříštící se Prismatické zdi a hlas Hannah zoufale volající „*Somnium!*“ a o chvíličku později Nevillův hlas klidně řekl „*Somnium*“ a ozvalo se žuchnutí dalšího z jejích padlých vojáků.

A síla, která ji udržovala ve vzduchu, zeslábla - Hermiona na sobě stále cítila sílu vznášecích kouzel, ale to už nestačilo.

Její let se zastavil a ona začala padat směrem k zemi a měla signalizovat svým vojákům, aby ji prostě *pustili*, ale byla příliš vzteklá a zmatená a nemyslela dost rychle a snažila se sebrat sílu na jednu poslední omračovací kletbu a tak neměla kam uhnout, když na ni Harry namířil hůlkou a jeho „*Somnium*“ bylo poslední slovo, které Hermiona Grangerová v této bitvě slyšela.

68. Sebe-aktualizace, 3. část

Hermiona se zrovna teď necítila být ani Milá ani Dobrá, protože jí v nitru doutnal velký chuchvalec vzteku a napadlo ji, jestli to není něco jako Harryho temnota (i když se jí to pravděpodobně ani nepřibližovalo). Neměla by se takhle cítit kvůli nějaké hloupé malé hře, ale-

Celá její armáda. Dva vojáci porazili celou její armádu. To jí řekli, když se probudila.

To bylo příliš.

„Takže,“ řekl profesor Quirrell. Učitel obrany zblízka nevypadal tak zdravě jako když byla v jeho kabinetu naposledy. Jeho kůže se zdála bledší a pohyboval se pomaleji. Jeho výraz ale byl přísný jako vždy a jeho oči stejně pronikavé; prsty zostra poklepal do stolu, ťuk-ťuk. „Řekl bych, že z vás tří jen pan Malfoy uhodl, proč jsem si vás pozval.“

„Něco se starými a vznešenými rody?“ řekl vedle stojící Harry zmateně. „Snad jsem neporušil nějaké šílené pravidlo, když jsem vystřelil na Dafné?“

„Ne tak docela,“ řekl muž velmi ironickým hlasem. „Vzhledem k tomu, že slečna Greengrassová neproněsla správné duelové formy, nemá právo požadovat, aby jméno vašeho rodu bylo navždy zavrženo. Ale formální duel bych samozřejmě stejně nepovolil. Války taková pravidla nedodržují.“ Učitel obrany se naklonil dopředu a opřel si hlavu o složené ruce, jako by ho vzpřímené sezení už unavilo. Jeho oči, ostré a nebezpečné, na ně byly upřeny. „Generále Malfoyi. Proč jsem vás sem svolal?“

„Generál Potter proti nám dvěma už není férový boj,“ řekl Draco Malfoy tiše.

„Cože?“ vyhrkla Hermiona. „Skoro jsme je *dali*, kdyby Dafné neomdlela.“ „Slečna Greengrassová neomdlela z magického vyčerpání,“ řekl profesor Quirrell suše. „Pan Potter ji střelil do zad uspávacím kouzlem, když vaši vojáci byli rozptýleni sledováním, jak jejich generálka letí do zdi. Ale

beztak vám gratuluji, slečno Grangerová, k tomu, že jste *skoro* porazila dva legionáře Chaosu se svými dvaceti čtyřmi Sluníčkovými vojáky.“

Krev žhnoucí v jejích tvářích se ještě víc nažhavila. „To- to- nebylo – kdybych jen přišla na to, že má na sobě brnění-“

Profesor Quirrell na ni pohlédl skrze dotýkající se prsty. „Samozřejmě, že byly možnosti, jak jste *mohla* vyhrát, slečno Grangerová. Ty jsou vždy v každé bitvě. Svět kolem nás překypuje možnostmi, přímo vybuchuje možnostmi, které většina lidí ignoruje, protože by museli překonat své myšlenkové zvyklosti; v každé bitvě tisícovka mrzimorských kostí čeká na to, až z nich budou vybroušena kopí. Kdyby vás napadlo, už z principu, vyzkoušet hromadné *Finite Incantatem*, odstranila byste kroužkovou zbroj pana Pottera, stejně jako všechno ostatní, co měl na sobě, vyjma spodního prádla. Což mě vede k domněnce, že panu Potterovi tato jeho zranitelnost ani nedošla. Nebo jste mohla své vojáky povolat na pana Pottera a pana Longbottoma a fyzicky vypáčit hůlky z jejich rukou. Reakci pana Malfoye bych nenazval přímo *dobře* zdůvodněnou, ale aspoň neignoroval tisíce alternativ.“ Sarkastický úsměv. „Ale vy, slečno Grangerová, jste měla tu smůlu, že jste si pamatovala, jak seslat omračující kletbu, takže jste ve své excelentní paměti nepátrala po tuctech lehčích kouzel, která by mohla být efektivní. A upoutala jste naděje svého týmu ke své vlastní osobě, takže když jste padla, veškerou naději ztratili. Potom, kvůli bojovým zvykům, ke kterým jste je vytrénovala, pokračovali se sesíláním zbytečného uspávacího kouzla, neschopni zlomit zvyk, jako se podařilo panu Malfoyovi. Nedokážu pochopit, co se honilo myslí lidem, kteří stále a stále opakovali selhávající strategii, ale vědomí, že můžete zkusit něco jiného, je očividně pozoruhodně vzácné. A tak byl Sluníčkový regiment rozdrčen dvěma vojáky.“ Učitel obrany se nevesele usmál. „Těžko přehlédnout jistou podobnost s tím, jak padesát Smrtijedů ovládalo celou čarodějnickou Anglii a jak naše ach-tak-milované ministerstvo pokračuje ve své vládě.“

Učitel obrany si povzdechl. „*Nicméně*, slečno Grangerová, faktem zůstává, že tohle pro vás není první taková porážka. V minulé bitvě jste vy a pan Malfoy spojili své síly a i tak jste vybojovali jen remízu, takže jste vy a pan Malfoy museli pronásledovat pana Pottera na střechu. Legie Chaosu teď dvakrát po sobě ukázala vojenskou sílu rovnající se spojení obou zbývajících armád. Čili nemám jinou možnost. Pane generále Pottere, vyberete osm vojáků ze své armády, včetně alespoň jednoho poručíka Chaosu, kteří budou rozděleni mezi Dračí armádu a Sluníčkový regiment-“

„*Cože?*“ vyhrkla Hermiona znovu. Pohlédla na další generály a spatřila, že Harry vypadá zrovna tak šokovaně jako ona, zatímco Draco Malfoy vypadal jen rezignovaně.

„Generál Potter je silnější než vy dva dohromady,“ řekl profesor Quirrell s klidnou přesností. „Váš souboj je u konce, vyhrál, a teď je na čase znovu vybalancovat vaše tři armády, aby to znovu byla výzva.“

„*Pane profesore!*“ řekl Harry. „Já nechtěl-“

„Toto je mé rozhodnutí jakožto profesora bojové magie bradavické školy čar a kouzel a vyjednávání není možné.“ Ta slova byla úsečná, ale z výrazu v očích profesora Quirrella Hermioně ztuhla krev, a to přesto, že profesor hleděl na Harryho a ne na ni. „A je mi *podezřelé*, pane Pottere, že ve chvíli, kdy jste si přál izolovat slečnu Grangerovou a pana Malfoye a donutit je pronásledovat vás po střeše, jste byl schopen se zbavit přesně tolika z jejich spojeného vojska, kolik jste potřeboval. Ano, to je úroveň, kterou jsem od vás *očekával* od začátku tohoto roku, a jsem *naštvaný*, protože jsem zjistil, že jste se celou dobu v mých hodinách držel zpátky! Spatřil jsem, co skutečně dokážete, pane Pottere. Jste daleko za bodem, kdy by s vámi pan Malfoy nebo slečna Grangerová mohli bojovat jako rovný s rovným, a není vám dovoleno předstírat opak. Toto vám říkám na základě své kapacity jako váš profesor, pane Pottere: abyste dosáhl svého plného potenciálu, musíte naplno využívat svých schopností a nedržet se zpět z žádného

důvodu - obzvlášť ne z tak dětinského důvodu, jako jsou obavy o to, co by si vaši přátelé mohli myslet!“

Opustila kancelář učitele obrany s větší armádou, menší důstojností, s pocitem, že je drobný smutný brouk, který byl právě rozdrčen, a s velmi, velmi urputnou snahou nebrečet.

„*Nedržel* jsem se zpátky!“ řekl Harry ve chvíli, kdy dřevěné dveře zmizely z očí za prvním kamenným rohem u kanceláře profesora Quirrella. „Nic jsem nepředstíral, *nenechával* bych ani jednoho z vás vyhrát!“

Neodpověděla, nemohla odpovědět, všechno by povolilo, kdyby se pokusila říct jediné slovo.

„Vážně?“ řekl Draco Malfoy. Chování dračího generála mělo stále nádech rezignace. „Protože Quirrell má pravdu, je *podezřelý*, že jsi dokázal porazit téměř všechny v obou našich armádách hned, jak jsi chtěl, abychom tě zahnali na střechu. A neřekl jsi tehdy něco v tom smyslu, Pottere, že tě musíme dokázat porazit, i když bojuješ doopravdy?“

Hrdlem jí stoupal hořící pocit a až dosáhne očí, rozbrečí se a pak před nimi oběma bude brečet jako malá holka.

„To-“ řekl Harryho hlas naléhavě, nekoukala se na něj, ale jeho hlas zněl jako by byl obrácený k ní. „To bylo - snažil jsem se tehdy o dost víc, bylo to důležité, *musel* jsem, takže jsem použil celou hromadu triků, které jsem si šetřil- a-“

Ona se pokaždé snažila, jak nejlépe mohla.

„-a a použil jsem část sebe, kterou bych normálně na něco takového, jako jsou hodiny obrany, nepoužil-“

Takže pokud by se kdy přiblížila k poražení Harryho, kdyby na tom skutečně záleželo, prostě by se uchýlil ke své temné stránce a porazil ji?

...samozřejmě že ano. Nedokázala se mu ani *podívat* do očí, když byl děsivý, jak si jen mohla myslet, že by ho dokázala doopravdy porazit?

Chodba se rozdělila a Harry Potter i Draco Malfoy odbočili doleva ke schodišti, které stoupalo ke druhému patru, ale ona pokračovala rovně, ani nevěděla kam ta cesta směřuje, ale zrovna teď se raději chtěla ztratit.

„Promiň, Draco,“ řekl Harryho hlas a pak se za ní ozval zvuk kroků.

„Nech mě na pokoji,“ řekla, a znělo to dostatečně vážně, ale pak musela zavřít pusku a stisknout rty a zadržet dech, aby to z ní všechno nevyletělo.

Ale ten kluk prošel kolem ní a postavil se jí do cesty, protože byl prostě hloupý, a Harry řekl, hlasem, který teď vyšel ve vysokém a zoufalém šeptu, „Neutekl jsem pryč, když jsi ty byla lepší než já ve všech předmětech kromě lítání na košťatech!“

Nerozuměl tomu a nikdy tomu nebude rozumět. Harry Potter to nikdy nepochopí, protože bez ohledu na to, jaký zápas právě prohrál, pořád byl Chlapcem-který-přežil. Pokud jste byli Harrym Potterem a Hermiona Grangerová vás porážela, všichni očekávali, že se té výzvě postavíte, ale pokud jste byli Hermionou Grangerovou a Harry Potter vás porážel, nebyli jste nikým.

„Není to fér,“ řekla a její hlas se třásl, ale ještě nebrečela, zatím ne.

„Neměla bych bojovat proti tvé temné stránce, jsem prostě- jsem jenom-“
Je mi jen dvanáct bylo to, co si v tu chvíli myslela.

„Svoji temnou stránku jsem použil jednou - a to když jsem *musel!*“

„Takže dnes jsi rozdrtil *celou mou armádu* jen tím, že jsi byl Harry?“
Pořád ještě nebrečela, ale nemohlo ji nenapadnout, jak její tvář vypadá právě teď - jestli vypadá jako vzteklá Hermiona nebo smutná Hermiona.

„Já jsem-“ začal Harry. Pak trochu ztišil hlas. „Já jsem *doopravdy* nečekal, že vyhraju, tentokrát, ano, řekl jsem, že jsem neporazitelný, ale to jen abych vás vyděsil, vážně jsem si myslel, že vás jenom trochu zpomalíme-“

Znovu se dala do kroku, prošla kolem něj, a když ho míjela, Harryho tvář se stáhla, jako by se měl rozbřechet *on*.

„Má profesor Quirrell pravdu?“ ozvalo se za ní zoufalé šeptání. „Dokud budeš moje kamarádka, budu se bát zlepšovat, protože budu vědět, že to

zraní tvoje city? To není fér, Hermiono!“

Zhluboka se nadechla, dech zadržela a rozběhla se, její nohy klapaly po kameni tak rychle, jak jen mohly, běžela tak rychle, jak se jen se zcela zamlženým pohledem odvažovala, běžela tak, aby ji nikdo neslyšel, a Harry ji tentokrát nenásledoval.

Minerva procházela pondělní domácí úkoly z přeměňování a právě oznámkovala mínus dvěma sty bodů pergamen studenta pátého ročníku, který obsahoval chybu, která by potenciálně mohla někoho zabít. Během prvního roku, kdy byla profesorkou, byla pobouřená nad lehkomyšlností starších studentů, ale už dávno prostě rezignovala. Někteří lidé se nikdy nepoučili, nikdy si nevšimli, že jsou beznadějný případ, stále měli dobrou náladu a stále to zkoušeli. Občas vám uvěřili, když jste jim těsně před opuštěním Bradavic řekli, že nesmí nikdy zkoušet nic neobvyklého, vzdát se volného přeměňování a používat jen zavedená kouzla; a občas... vám neuvěřili.

Právě byla uprostřed luštění obzvlášť zamotané odpovědi, když její myšlenky přerušilo zaklepání na dveře; neměla sice zrovna konzultační hodiny, ale stačilo strávit chvíli v pozici ředitelky nebelvírské koleje, aby se známkování naučila odkládat. Vždycky se daly *později* strhnout školní body.

„Dále,“ řekla rázným hlasem.

Mladá dívka, která vstoupila do její kanceláře, očividně plakala, a pak si obličej opláchl v naději, že to nebude vidět-

„Slečno Grangerová!“ řekla profesorka McGonagallová. Chvilku jí zabralo, než obličej se zčervenalýma očima a oteklými tvářemi poznala.

„Co se stalo?“

„Paní profesorko,“ řekla dívka třesoucím se hlasem, „říkala jste, že pokud bych se někdy něčeho bála nebo mě něco znepokojovalo, mám k vám ihned přijít-“

„Ano,“ řekla profesorka McGonagallová, „tak povězte: co se *stalo*?“

A dívka začala vysvětlovat-

Hermiona stála v klidu a schodiště se kolem ní otáčelo, rotující šroubovice, která ji zvedala *vzhůru*, ačkoliv s ní měla jen točit dokola. Hermionu napadlo, že je to jako kouzlo Nekončících schodů, které bylo vynalezeno v roce 1733 kouzelníkem Arramem Sabetim, který žil na vrcholu hory Everest v době, kdy na ni ještě žádný mudla nedokázal vyšplhat. Až na to, že to tak nemohlo být, protože Bradavice byly podstatně starší - možná to bylo kouzlo, které bylo *znovu* vynalezeno?

Měla by být vyděšená, měla by být nervózní. Šlo o její druhé setkání s panem ředitelem.

A po pravdě, *byla* vyděšená a nervózní, šlo o její druhé setkání s panem ředitelem.

Až na to, že Hermiona Grangerová o tom přemýšlela. Přemýšlela hodně, když už nebyla schopná běžet dál a s pálicími plícemi se svezla po zdi, přemýšlela, když se stočila do klubíčka s přitaženými nohama a se zády opřenými o ledovou kamennou zeď brečela.

I když prohrála proti Harrymu Potterovi, nikdy, naprosto nikdy nehodlala prohrát proti Dracu Malfoyovi, to bylo prostě *naprosto* nepřípustné, a profesor Quirrell generála Malfoye chválil za to, že neignoroval svých tisíc alternativ; a tak potom, co se Hermiona vyplakala, napadlo ji čtrnáct kouzel, která *měla* zkusit proti Harrymu a Nevillovi, a pak začala přemýšlet o tom, jestli tu samou chybu nedělá i pokud jde o jiné věci; a skončilo to tak, že zatukala na dveře profesorky McGonagallové. Nežádala o pomoc, neměla v tuto chvíli žádné plány, se kterými by mohla pomoc potřebovat, jen řekla profesorce McGonagallové úplně všechno, protože to byla jedna z věcí, na které pomyslela jako na jednu z tisíce alternativ, o kterých mluvil profesor Quirrell.

A řekla profesorce McGonagallové o tom, jak se Harry Potter dne, kdy byl fénix na jeho rameni, změnil, a jak jí přijde, že ji lidé vidí jako něco, co k Harrymu patří, a jak se zdá, jako by se Harry odtahoval dál a dál od všech ostatních ve škole, a občas chodil obklopen smutnou atmosférou, jako by něco ztrácel, a *ona už nevěděla, co dělat*.

A profesorka McGonagallová jí řekla, že si potřebují promluvit s ředitelem.

A Hermiona se lekla, ale pak ji napadlo, že *Harry Potter* by se ředitele nebál. Harry Potter by se prostě vrhl vpřed, ať už by se zrovna pokoušel o cokoli. Možná (napadlo ji), že stálo za to být také takovou, *nebát se*, prostě dělat co je potřeba a sledovat, co se jí stane. Horší už to být vážně nemohlo.

Nekonečné schody se přestaly otáčet.

Velké dubové dveře před nimi s mosazným klepadlem ve tvaru gryfa se otevřely, aniž by se jich dotkly.

Za černým dubovým stolem s tucty šuplíků směřujících do všech směrů, které vypadaly, jako by ve svém vnitřku měly *další šuplíky*, seděl na svém trůně stříbrouvý bradavický ředitel Albus Percival Wulfric Brian Brumbál, do jehož jemně se třpytících očí Hermiona hleděla asi tři vteřiny, než byla rozptýlena dalšími věcmi v místnosti.

O chvílku později - nebyla si jistá, o jak dlouho později přesně, ale bylo to zrovna v době, kdy se potřetí snažila spočítat množství věcí v místnosti a stále nedostávala to samé číslo, přestože její paměť trvala na tom, že nic nepřibýlo ani neubýlo - si ředitel odkašlal a řekl: „Slečno Grangerová?“

Hermiona trhla hlavou a cítila, jak trochu zčervenala, ale Brumbál vůbec nevypadal našťavaně, jen klidně, se zvědavým pohledem v těch mírných napůl-obrýlených očích.

„Hermiono,“ řekla profesorka McGonagallová, hlas starší čarodějnice jemný a její ruka konejšivá na Hermionině rameni, „prosím řekněte panu řediteli, co jste mi řekla o Harrym.“

Hermiona začala mluvit - navzdory nově nalezenému odhodlání její hlas pořád nervozitou trochu zadržával - a líčila, jak se Harry během posledních několika týdnů, od chvíle, kdy měl na rameni Fawkesa, změnil.

Když skončila, následovalo ticho a pak si ředitel povzdechl. „Je mi líto, Hermiono Grangerová,“ řekl Brumbál. Jeho modré oči posmutněly, už když mluvila. „To je... nešťastné, ale nemohu říct, že bych to nečekal. Chápejte, jde o břemeno hrdiny.“

„*Hrdiny?*“ řekla Hermiona. Nervózně pohlédla na paní profesorku a spatřila, že obličej profesorky přeměňování navzdory tomu, že její ruka povzbudivě tiskla Hermionino rameno, ztuhl.

„Ano,“ řekl Brumbál. „Sám jsem býval hrdinou, než jsem se stal záhadným starým kouzelníkem - v době, kdy jsem bojoval proti Grindelwaldovi. Četla jste historické knihy, slečno Grangerová?“

Hermiona přikývla.

„Takže,“ řekl Brumbál, „tohle je to, co hrdinové musejí dělat, slečno Grangerová, musí mít své úkoly a musí zesílit, aby je splnili, a to právě vidíte, že se děje Harrymu. Pokud existuje něco, co byste mohla udělat, abyste jeho cestu usnadnila, pak to uděláte vy, ne já. Protože já nejsem Harryho kamarádem, ale, bohužel, jen jeho starým záhadným kouzelníkem.“

„To,“ začala Hermiona, „nejsem si jistá - pořád chci být-“ Hlas se jí zastavil, zdálo se jí moc hrozné to vyslovit.

Brumbál zavřel oči a když je otevřel, vypadal o něco starší než předtím. „Nikdo vás nemůže zastavit, slečno Grangerová, pokud se rozhodnete přestat být Harryho kamarádkou. Pokud jde o to, co by mu to udělalo, to víte lépe než já.“

„To... to mi nepřipadá *fér*,“ řekla Hermiona třesoucím se hlasem. „Že musím být Harryho kamarádkou, protože nemá nikoho jiného? To mi nepřipadá *fér*.“

„Být pravou kamarádkou není něco, k čemu byste mohla být přinucena, slečno Grangerová.“ Zdálo se, že modré oči hledí přímo skrze ni. „Ty pocity tu buď jsou, anebo nejsou. Pokud tu jsou, můžete je buď přijmout nebo odmítnout. *Jste Harryho kamarádkou - a rozhodnout se to zamítnout by ho přílišně ranilo, možná tak, že by se to už nedalo napravit. Ale, slečno Grangerová, co by vás vedlo k takovým extrémům?*“

Nedokázala nalézt slova. Nikdy nebude schopná nalézt slova. „Pokud se dostanete příliš blízko k Harrymu - *spolkne vás to* a nikdo už vás neuvidí, budete jen něčím, co patří *jemu*, všichni si myslí, že se celý život točí kolem něj a...“ Další slova nenalezla.

Starý kouzelník pomalu přikývl. „Skutečně žijeme v nespravedlivém světě, slečno Grangerová. Celý svět teď ví, že jsem to byl já, kdo porazil Grindelwalda, ale málokdo si pamatuje Elizabeth Beckettovou, která zemřela, když otevírala cestu, kterou jsem mohl projít. A přesto si ji někteří pamatují. Harry Potter je hrdinou této hry, slečno Grangerová; svět se *skutečně* točí kolem něho. Je předurčený k velkým věcem a já jen doufám, že jméno Albus Brumbál bude zapsáno jakožto starý záhadný kouzelník Harryho Pottera, bez ohledu na cokoli jiného, co jsem kdy udělal. A možná, že jméno Hermiona Grangerová bude připomínáno jakožto jméno jeho společnice, pokud se časem ukáže, že jste toho hodna. Řeknu vám pravdu: nikdy nenajdete sama více slávy, než ve společnosti Harryho Pottera.“

Hermiona rychle zavrtěla hlavou. „Ale to *není*–“ Měla tušit, že to nebude schopná vysvětlit. „Nejde tu o *slávu*, jde o to, že jsem - že patřím někomu jinému!“

„Takže si myslíte, že byste raději sama chtěla být hrdinkou?“ Starý kouzelník si povzdechl. „Slečno Grangerová, já jsem *býval* hrdinou a vůdcem; a byl bych tehdy tisíckrát šťastnější kdybych mohl patřit k někomu takovému, jako je Harry Potter. K někomu z pevnějšího materiálu než jsem já, k němu, kdo učiní těžká rozhodnutí, a přesto bude hoden toho, aby mě vedl. Kdysi jsem si myslel, že jsem takového muže potkal, ale mýlil

jsem se... slečno Grangerová, nemáte ani tušení, jaké štěstí mají lidé jako vy v porovnání s hrdiny.“

Palčivý pocit spolu s bezmocí začal zase stoupat jejím krkem. Nechápala, proč ji sem profesorka McGonagallová přivedla, pokud jí pan ředitel nepomůže, a z jednoho krátkého pohledu na profesorčinu tvář se zdálo, že profesorka McGonagallová si také není jistá, jestli to byl dobrý nápad.

„Nechci být hrdinkou,“ řekla Hermiona Grangerová, „nechci být hrdinovou společnicí, chci prostě být *sama sebou*.“

(O pár vteřin později ji napadlo, že by ve skutečnosti možná opravdu *chtěla* být hrdinkou, ale rozhodla se, že už nebude měnit, co řekla.)

„Ach,“ řekl starý kouzelník. „To je záludný požadavek, slečno Grangerová.“ Brumbál povstal ze svého trůnu, vyšel z místa za svým stolem a ukázal na symbol na zdi, symbol tak všudypřítomný, že si Hermioniny oči zvykly ho míjet; vybledlý štít, na kterém byl nakreslený bradavický erb, lev a had a jezevec a havran, latinsky vyrytá slova, jejichž účel nikdy nepochopila. Pak, když si uvědomila, kde tenhle štít je a jak staře vypadá, Hermionu náhle napadlo, že by to mohl být ten *původní*-

„Mrzimor by řekl,“ řekl Brumbál, poklepal prstem o vybledlého jezevce a způsobil, že sebou Hermiona z té svatokrádeže škusbla (pokud to opravdu byl originál), „že lidé se nedokáží stát tím, čím by měli být, protože jsou moc líní na to, aby do toho dali veškerou nutnou práci. Havraspár,“ poklepal na havrana, „by zopakoval ta slova, o nichž moudří vědí, že jsou ještě starší než Sokratés, *poznejte sami sebe*, a řeknou, že lidé se nedokáží stát tím, čím by měli být, kvůli své ignoranci a nedostatkům ve svém myšlení. A Salazar Zmijozel,“ Brumbál se zamračil, když jeho prst poklepal na vybledlého hada, „no, on řekl, že se stáváme tím, kým se máme stát, tak, že své touhy následujeme, ať už nás vedou kamkoliv. Možná by řekl, že lidem se nedaří stát se sami sebou, protože odmítli udělat to, co bylo nezbytné, aby následovali své ambice. Ale pak si člověk všimne toho, že téměř všichni Páni Zla, kteří vyšli z Bradavic, byli Zmijozelové. Stali se tím,

čím se měli stát? To si nemyslím.“ Brumbálův prst poklepal na lva a pak se otočil směrem k ní. „Řekněte mi, slečno Grangerová, co by řekl Nebelvír? Nemusím se ani ptát, zda vám Moudrý klobouk tu kolej nabídl.“

To se nezdálo být obtížnou otázkou. „Nebelvíran by řekl, že se lidé nestávají tím, kým by se měli stát, protože se bojí.“

„Většina lidí se skutečně *bojí*, slečno Grangerová,“ řekl starý kouzelník. „Celý život žijí omezení svíravým strachem, který jim zneprístupňuje vše, čeho by mohli dosáhnout, vše, čím by se mohli stát. Strach říci nebo udělat špatnou věc, strach ztratit svůj majetek, strach ze smrti a, nade vše, strach z toho, co si o nich ostatní lidé budou myslet. Ale to není to, co by Godric Nebelvír řekl. Lidé se stanou tím, kým se mají stát, slečno Grangerová, tím, že dělají to, co je správné.“ Hlas starého kouzelníka byl jemný. „Takže mi řekněte, slečno McGonagallová, co vám připadá jako *správná* volba? Protože to je to, čím doopravdy jste. A ať už ta cesta vede kamkoliv, tím se máte stát.“

Následovala delší pauza, naplněná zvuky věcí, které se nedaly spočítat.

Pomyslela na to, protože byla Havraspárkou.

„*Nemyslím si*, že je správné,“ řekla Hermiona pomalu, „aby někdo musel žít ve stínu někoho jiného...“

„Spousta věcí na tomto světě není správná,“ řekl starý kouzelník, „otázkou tu je, co je správné abyste ohledně toho udělala vy. Hermiono Grangerová, budu srozumitelnější, než je pro záhadného starého kouzelníka běžné, a rovnou vám řeknu, že si nedokážete ani *představit*, jak špatně věci budou, pokud se události kolem Harryho Pottera pokazí. Jeho quest je záležitost, kterou by vás ani *nenapadlo* opustit, kdybyste ji znala.“

„*Jaký* quest?“ řekla Hermiona. Hlas se jí třásl, protože bylo velmi očividné, jakou odpověď ředitel čekal, a ona ji nehodlala poskytnout. „Co se Harrymu stalo, když měl Fawkesa na rameni?“

„Vyrostl,“ řekl starý kouzelník. Jeho oči několikrát zamrkaly pod půlměsíčními brýlemi a jeho tvář najednou vypadala velmi vrásčité.

„Chápejte, slečno Grangerová, lidé nevyrostou díky času, lidé vyrostou, protože se ocitnou v situacích pro dospělé. To je to, co se tuto sobotu stalo Harrymu Potterovi. Bylo mu řečeno - a tuto informaci prosím s nikým nesdílejte - bylo mu řečeno, že s někým bude muset bojovat. Nemohu vám říci s kým. Ale to je to, co se mu stalo, a proto potřebuje své kamarády.“

Následovala pauza.

„*Bellatrix Blacková?*“ řekla Hermiona. Nemohla být víc šokovaná, ani kdyby jí někdo do ucha zavedl drát s elektrinou. „Vy chcete Harryho donutit bojovat s *Bellatrix Blackovou?*“

„Ne,“ řekl starý kouzelník. „Ne s ní. Nemohu vám říct s kým ani proč.“ Zamyslela se nad tím o trochu víc.

„Existuje nějaký způsob, jak se Harrymu vyrovnat?“ zeptala se Hermiona. „Tedy, nemyslím to tak, že zrovna tohle udělám, ale - pokud potřebuje přátele, můžeme být alespoň *rovnými* přáteli? Můžu být také hrdinkou?“

„Ach,“ řekl starý kouzelník a usmál se. „Jen vy sama tohle můžete rozhodnout, slečno Grangerová.“

„Ale vy mi nebudete pomáhat tak, jako pomáháte Harrymu.“

Starý kouzelník zavrtěl hlavou. „Pomohl jsem mu jen nepatrně, slečno Grangerová. A pokud mě prosíte o quest-“ Starý kouzelník se znovu poměrně suše usmál. „Slečno Grangerová, tohle je váš první rok v Bradavicích. Nebuďte příliš nedočkavá, na dospívání tu bude více času později.“

„Mně je dvanáct. Harrymu *jedenáct.*“

„Harry Potter je jiný,“ řekl starý kouzelník. „Jak sama víte, slečno Grangerová.“ Modré oči pod půlměsíčními brýlemi náhle byly pronikavé, a jí se vybavil den zápasu s mozkomorem, kdy jí Brumbálův hlas uvnitř její mysli řekl, že ví o Harryho temné stránce.

Hermiona zvedla ruku a dotkla se ruky profesorky McGonagallové, která po celou tu dobu byla na jejím rameni, a Hermiona řekla hlasem, u kterého byla překvapená, že se nehroučí: „Ráda bych teď odešla, prosím.“

„Samozřejmě,“ řekla profesorka McGonagallová, a Hermiona cítila, jak jí ruka na jejím rameni jemně otáčí tvář k dubovým dveřím.

„Už jste si vybrala svou cestu, Hermiono Grangerová?“ ozval se hlas Albusa Brumbála zpoza ní, zatímco dveře se už zvolna otevíraly, aby odhalily kouzlo Nekonečného schodiště.

Přikývla.

„A?“

„Já,“ řekla a hlas se jí zasekl, „já, udělám-“

Polkla.

„Udělám - to, co je správné-“

Nic víc neřekla, nemohla, a pak se kolem ní Nekonečné schodiště znovu začalo otáčet.

Ona ani profesorka McGonagallová cestou dolů nepromluvily.

Když jim létající kamenné chrličce ustoupily z cesty a ony vstoupily do bradavických chodeb, profesorka McGonagallová konečně promluvila. Zašeptala: „Je mi to tak líto, slečno Grangerová. Neměla jsem nejmenší tušení, že vám pan ředitel řekne něco takového. Myslím, že opravdu zapomněl, jaké je být dítětem.“

Hermiona se otočila, pohlédla na ni a spatřila, že profesorka McGonagallová vypadá, jako by se měla rozbrečet... až na to, že ne doopravdy, ale v její tváři stále bylo podobné napětí.

„Pokud bych také chtěla být hrdinkou,“ řekla Hermiona, „pokud bych se také rozhodla být hrdinkou, mohla byste mi nějak pomoci vy?“

Profesorka McGonagallová rychle zavrtěla hlavou a řekla, „Slečno Grangerová, nejsem si jistá, že se pan ředitel mýlil, pokud jde o *tohle*. Je vám dvanáct let.“

„Dobře,“ řekla Hermiona.

Chvilku šly dál.

„Promiňte,“ řekla Hermiona, „bylo by v pořádku, kdybych šla zpátky do havraspárské věže sama? Omlouvám se, nic vám nevyčítám, jen bych teď

ráda byla sama.“

„Samozřejmě, slečno Grangerová,“ řekla profesorka McGonagallová. Její hlas zněl trochu chraplavě a Hermiona slyšela, jak se její kroky zastavily a pak se otočily.

Hermiona Grangerová zamířila pryč.

Vyšplhala jedno schodiště a pak další, a u toho přemýšlela, jestli v Bradavicích není někdo jiný, kdo by jí mohl dát šanci být hrdinkou. Profesor Kratiknot by řekl to samé, co profesorka McGonagallová, a i kdyby ne, pravděpodobně by jí nedokázal pomoci. Hermiona netušila, kdo by jí pomoci *mohl*. No, profesor Quirrell by pravděpodobně přišel s něčím chytrým, kdyby utratila dost Quirrell bodů, ale měla takový pocit, že požádat zrovna jeho by byl špatný nápad - protože učitel obrany by nikomu nedokázal pomoci stát se tím druhem hrdiny, kterým stálo za to se stát; ani by nerozuměl tomu rozdílu.

Téměř už dorazila do havraspárské věže, když spatřila zlatý záblesk.

69. Sebe-aktualizace, 4. část

Hermiona Grangerová koutkem oka spatřila ve vyleštěném kovu sochy na křižovatce dvou chodeb odraz. Zlatý záblesk, rudý záblesk, něco jako odlesk ohně - byl to jen okamžik a hned to zmizelo.

Zmateně se zarazila a pak se *málem* pustila dál, ale v tom krátkém záblesku bylo něco povědomého-

Hermiona popošla k místu, kde socha stála, a pohlédla do chodby, ze které si myslela, že ten ohnivý záblesk přišel.

Slabě, jako z dálky, zaslechla skřek a volání.

Hermiona se rozběhla.

Chvilku běžela. Kdykoli se dostala k rozcestí, zarazila se, nabrala tolik dechu, kolik jen mohla, a pak spatřila záblesk ohně, jak se odráží z jednoho směru nebo z druhého, nebo uslyšela vzdálený výkřik. Kdyby nebylo jejího armádního tréninku, vyčerpání z takového běhu by ji porazilo.

Fénixe za celou dobu nespatriła.

A pak se chodba dělila na čtyři další a nebylo tam *nic*, žádné znamení. Několik dlouhých vteřin čekala a stále neslyšela ani křik, ani neviděla odlesk ohně, a zrovna s příšerným, smutným pocitem začala uvažovat, že si to celé představuje, když uslyšela *lidský* výkřik.

Jakmile její rychle běžící nohy odbočily za roh, její mozek vstřebal celou scénu jediným pohledem - tři obří kluci v zeleně lemovaných hábitech už se na ni otočili, a jeden menší, útlý kluk ve žlutém visel ve vzduchu za nohu, jako by ho držela neviditelná ruka.

Sluníčková generálka se ani nezastavila, aby se zamyslela, protože lidé, kteří se zastavili a zamysleli, nepřicházeli s dobrým útokem ze zálohy.

Najednou měla v ruce hůlku, prsty ji sevřela, její rty pronesly „*Somnium!*“ a největší šikanující kluk se zhroutil. Mrzimorský kluk se zaduněním spadl ze vzduchu na zem a druzí dva se snažili na ni zaměřit své

hůlky a ona znovu řekla „*Somnium!*“ a další obří kluk klesl - vystřelila na toho, který svou hůlkou zamířil rychleji.

Bohužel, seslat dvě uspávací kletby takhle rychle po sobě bylo těžké i pro ni, a nemohla vypálit třetí dřív, než-

Poslední kluk vykřikl „*Protego!*“ a byl obklopen mihotající se modrou září.

Před čtyřiaadvaceti hodinami by Hermiona zpanikařila, *opravdové* ochranné kouzlo by tomu klukovi dovolilo sesílat na ni kouzla, i když by on sám byl pod ochranou.

Ted'-

„*Stupefy!*“ vykřikl kluk.

Rudý blesk k ní zamířil s příšernou zářivostí, žhnul jasněji než jakákoli kletba, která kdy vyšla z Harryho hůlky.

Hermiona se naklonila doleva a výšleh ji minul, protože ten kluk neměl ani vzdáleně tak přesnou mušku jako Harry, a ji napadlo, že šikanující kluci a armády profesora Quirrella možná tvoří dvě nezávislé skupiny.

„*Stupefy!*“ vykřikl ten kluk znovu. „*Expelliarmus! Stupefy!*“

Každopádně, ona *právě ted'* strávila celou hodinu tím, že přemýšlela, jaká další kouzla měla na Harryho a Nevilla seslat-

„*Jellyfy!*“ vykřikl kluk široce zářící zaklínadlo bez nějakého viditelného blesku, před kterým by se dalo uskočit, a její kolena jí najednou připadala příliš slabá, než aby ji udržela. A pak, se vzteklým zařváním, které vytvořilo ještě jasnější rudý záblesk, „*Stupefy!*“

Tomu se vyhla tak, že úmyslně klesla na zem, a tou dobou už se zotavila dost pro své další kouzlo a tím bylo-

„*Glisseo,*“ řekla Hermiona, míříc na podlahu

„Uuf,“ řekl kluk, když mu ujely nohy a *on vážně upustil svou hůlku.*

Protego zablikalo a zmizelo.

„*Somnium,*“ řekla Hermiona.

Stále lapala po dechu, když se doplazila tam, kde si mrzimorský chlapec právě sedal. Sténal a třel si lebku v místě, kde narazil do podlahy. Je dobře, že to není mudla, došlo Hermioně, taky si mohl zlomit krk. To ji vůbec nenapadlo.

„Um,“ řekl kluk, jehož vlasy byly barvy, která by z něj mohla udělat ‚bruneta‘, kdyby se ten název víc používal pro kluky, jeho oči byly nekvalifikovatelné hnědé barvy, která se tak nějak zdála přesně akorát pro Mrzimora, na jeho tváři nebyly žádné slzy, ale vypadal dost bledě. Odhadla by ho na tak čtvrtý nebo třetí ročník.

Pak se ty hnědé oči rozšířily, když se zaměřily na ni. „*Sluníčková generálka?*“

„Jo,“ řekla. „Celá (*zalapání po dechu*) já.“ Rozhodla se, že pokud ten mrzimorský kluk vypustí něco o tom, že ona je ta, co s ní chodí Harry Potter, zabije ho.

„Wow,“ řekl mrzimorský kluk. „To bylo - ty jsi prostě - chci říct, viděl jsem tě na obrazovkách před Vánoce, ale - wow! Nemůžu uvěřit, že jsi to prostě udělala!“

Následovalo ticho.

Já taky nemůžu uvěřit tomu, že jsem to udělala, pomyslela si Hermiona Grangerová, která se najednou cítila poněkud mdle, muselo to být vším tím během. „Promiň (*zalapání po dechu*),“ řekla, „mohl bys (*zalapání po dechu*) zrušit to *Jellyfy?*“

Kluk přikývl, zvedl se na nohy a natáhl se do hábitu pro svou hůlku; ale Hermiona mu musela opravit gesta, než jeho protikouzlo zafungovalo.

„Jmenuju se Michael Hopkins,“ řekl kluk, když se Hermiona znovu postavila na nohy. Natáhl k ní ruku. „Nebo jenom Mike v Mrzimoru, tento rok v Mrzimoru žádný jiný Mike není, věřila bys tomu?“

Potřásli si rukama a Mike řekl, „Každopádně, *děkuji ti.*“

Hermiona nebyla připravená na vlnu euforie, která ji zavalila. Takhle někoho zachránit s sebou přineslo doslova nejlepší pocit, jaký za *celý svůj*

život poznala.

Otočila se, aby si prohlédla útočníky.

Byli hodně velcí. Pomyslela si, že vypadají tak na patnáct, a náhle jí došlo, jak obří *rozdíly* se objevily mezi bradavickými studenty, kteří se zapsali do všech dobrovolných aktivit profesora Quirrella, a studenty, které roky učili ti nejhorší učitelé, kteří se kdy rozhodli učit. Nebylo jen tak skutečně trefovat věci, na které míříte, nebo uvažovat i během bitvy, aby vás napadlo seslat *Innervate* na své padlé spojence. A další věci, které profesor Quirrell řekl, třeba to, že v reálném světě by téměř každý boj mohl být ukončen překvapivým útokem, jí najednou dávaly mnohem větší smysl.

Stále se snažila polapit dech a ohlédla se na Mikea.

„Věřil bys (*zalapání po dechu*) tomu,“ řekla Hermiona Grangerová, „že před pěti minutami (*zalapání po dechu*) jsem měla problém vymyslet, jak se stát (*zalapání po dechu*) hrdinkou?“

Vážně si myslela, že od někoho potřebuje *povolení*, nebo že hrdinové jen tak posedávají a čekají, až jim někdo dá quest? Ve skutečnosti to bylo velmi jednoduché, prostě jste šli tam, kde bylo zlo, to bylo vše, co hrdinství vyžadovalo. Měla to brát v potaz, nepotřebovala, aby jí nějaký fénix říkal, že se v Bradavicích dějou špatné věci.

Pak se Hermiona nervózně podívala na místo, kde tři starší kluci leželi v bezvědomí a uvědomila si, že oni ji *viděli*, že možná *vědí*, kdo je, že by se za ní mohli připlížit a zaútočit *na ni* ze zálohy a - a mohli by ji vážně zranit - Hermiona se zarazila.

Vzpomněla si, že Harry Potter se postavil proti *pěti* zmijozelským šikanujícím klukům, hned první den výuky, kdy ještě ani nevěděl, jak použít svou hůlku.

Vzpomněla si, jak ředitel řekl, že vyrůst znamená ocitnout se v situacích pro dospělé, a že většina lidí prožije své životy v tísnivém sevření strachu.

A pak si vzpomněla na hlas profesorky McGonagallové: 'Je vám dvanáct let.'

Hermiona se zhluboka nadechla, jednou, dvakrát, třikrát.

Zeptala se Mikea, jestli potřebuje jít do ošetrovny madam Pomfreyové. Řekl, že ne. A přiměla ho, ať jí řekne jména těch zmijozelských kluků, jen pro jistotu.

A pak Hermiona Grangerová odpochovala od hromádky šikanujících kluků v bezvědomí. Dávala pozor, aby při chůzi měla na tváři úsměv.

Věděla, že tohle jí pravděpodobně dřív nebo později ublíží. Ale pokud jste byli příliš vyděšení z toho, že dělat co je správné vás zraní, pak jste nemohli být hrdinou, tak prostě to bylo. A pokud byste jí v té chvíli položili na hlavu Moudrý klobouk, nepotřeboval by ani *vteřinu*, než by vykřikl 'NEBELVÍR!'

Když sešla dolů na večeri, pořád o tom přemýšlela; ta euforie z toho, že někoho zachránila, ještě nezmizela, a ona se začínala bát, že se v jejím mozku něco rozbilo.

Když se blížila k havraspárskému stolu, rozpoutala se vlna šepotu a Hermionu napadlo, jestli už ten mrzimorský kluk něco řekl, než si uvědomila, že ten šepot pravděpodobně není kvůli *tomuhle*.

Posadila se naproti Harrymu Potterovi, který vypadal *extrémně* nervózně, pravděpodobně proto, že se pořád usmívala.

„Um-“ řekl Harry, zatímco si nandávala čerstvě opečené toasty, máslo, skořici, naprosto žádné ovoce nebo zeleninu, a tři porce čokoládových brownies. „Um-“

Nechala ho, ať v tom pokračuje, dokud si nenalila sklenici grepového džusu. Pak řekla, „Mám pro vás otázku, pane Pottere. Proč se podle vás lidem nedaří stát se sami sebou?“

„Cože?“ řekl Harry.

Podívala se na něj. „Předstírej, že se nestalo nic z toho, co se zrovna děje,“ řekla, „a prostě řekni, co bys řekl včera.“

„Umm...“ řekl Harry velmi zmateně a ustaraně. „Myslím, že už *jsme* sami sebou... není to tak, jako bych byl nedokonalou kopií někoho jiného. Ale hádám, že jestli mám přijmout smysl té otázky, pak bych řekl, že lidé se stávají sami sebou, protože absorbují všechno to šílenství kolem, a pak to papouškují. Chci říct, kolik hráčů famfrpálu by takovou hru hrálo, kdyby ji měli sami vymyslet? Nebo v mudlovské Británii, kolik lidí, kteří se identifikují jako konzervativci, labouristé nebo liberární demokraté, by dokázalo vymyslet své politické přesvědčení, kdyby s tím vším měli přijít sami?“

Hermiona to zvážila. Říkala si, jestli Harry řekne něco zmijozelského nebo možná i nebelvírského, ale tohle do ředitelova seznamu nezapadalo - Hermionu napadlo, že tu může existovat o dost víc úhlů pohledu než jen čtyři.

„Ok,“ řekla Hermiona, „jiná otázka. Co z člověka dělá hrdinu?“

„*Hrdinu?*“ řekl Harry.

„Jo,“ řekla Hermiona.

„Hmm..“ řekl Harry. Jeho vidlička a nůž se nervózně bořily do kusu steaku a krájely ho na menší a menší kousky. „Myslím, že hodně lidí dokáže dělat věci, když je k tomu svět pobídne... když třeba lidé očekávají, že to uděláš, nebo na něco stačí dovednosti, které už máš, nebo když nějaká autorita hlídá, jestli neděláš chyby, a dává pozor, abys to dotáhla. Ale, no, takový problémy se už nejspíš řeší, takže tu hrdinové nejsou potřeba. Takže bych řekl, že lidi, které nazýváme ‚hrdiny‘ jsou vzácní, protože musí všechno vymýšlet za běhu, a to většině lidí nevyhovuje. Proč se ptáš?“ Harryho vidlička nabodla tři kousíčky důkladně rozcupovaného steaku a zvedla je k ústům.

„Ále, právě jsem omráčila tři starší zmijozelské tyrany a zachránila Mrzimora,“ řekla Hermiona. „Budu hrdinkou.“

Když se Harry přestal dusit svým jídlem (někteří z dalších Havrasparů v jejich doslechu také ještě pokašlávali), řekl: „Cože?“

Hermiona mu řekla, jak to bylo - začalo to šeptem proudit dál, už když vyprávěla. (I když vynechala tu část o fénixovi, to jí připadalo jako soukromá věc mezi nimi dvěma. Hermiona byla překvapená, když na to později pomyslela. Že by se fénix ukázal jí, která jen *chtěla* být hrdinkou? Zdálo se jí to trochu sobecké, když nad tím takhle přemýšlela, ale možná na tom fénixům nezáleželo, stačilo, že jste byli ochotní lidem pomoci.)

Když domluvila, Harry na ni z protějšího místa zíral a neřekl ani slovo.

„Omlouvám se za to, jak jsem se dřív chovala,“ řekla Hermiona. Ustrkla ze své sklenice grepového džusu. „Mělo mi dojit, že pokud tě stále naprosto drtím v přeměňování, je v pohodě, když se ti v obraně daří líp.“

„*Prosím*, nevykládej si to špatně,“ řekl Harry. Vypadal teď dospěle a zachmuřeně. „Ale jsi si jistá, že to je něco, čím jsi ty, a ne, řečeno narovinu, já?“

„Jsem si docela jistá,“ řekla Hermiona. „Hmm, moje jméno i začíná a končí stejným písmenem jako ,hrdinka.““

„Být hrdinou není jenom o zábavě a hrách,“ řekl Harry. „Ne opravdové hrdinství. To, které musí dělat dospělí, takové není. Nebude to snadné.“

„Já vím,“ řekla Hermiona.

„Je to těžké a bolestivé a musíš dělat rozhodnutí v situacích, kdy neexistuje dobrá odpověď-“

„Ano, Harry, taky jsem četla tamty knížky.“

„Ne,“ řekl Harry, „nechápeš to. I když tě ty knihy varují, neexistuje způsob, jak to pochopit dřív, než-“

„To tebe nezastavilo,“ řekla Hermiona. „Nezastavilo tě to ani trochu. Vsadila bych se, že si kvůli tomu ani *nepomyslel* na to, že bys nebyl hrdinou. Tak proč si myslíš, že by to zastavilo mě?“

Následovala pauza.

Na Harryho tváři se rozzářil obrovský úsměv - úsměv, který byl tak jasný a klučí, jako bylo jeho zamračení potmělé a dospělácké, a najednou mezi nimi bylo zase všechno v pořádku.

„Tohle nějak skončí příšerně a šíleně špatně,“ řekl Harry, stále s obrovským úsměvem. „To víš, že jo?“

„Je mi to jasný,“ řekla Hermiona. Ukousla další sousto toastu. „To mi připomíná, Brumbál odmítl být mým záhadným starým kouzelníkem, existuje nějaké místo, kam bych mohla napsat, abych dostala jiného?“

Později:

„...a profesor Kratiknot řekl, že její odhodlání se zdá neotřesitelné,“ řekla Minerva úsečně s pohledem upřeným na stříbrovousého starého kouzelníka, který za to byl zodpovědný. Albus Brumbál jen tiše seděl a poslouchal ji se vzdáleným, smutným výrazem v očích. „Slečna Grangerová ani nemrkla, když jí profesor Kratiknot vyhrožoval, že ji nechá přemístit do Nebelvíru, jen řekla, že pokud by odešla, všechny knížky by si vzala s sebou. Hermiona Grangerová se rozhodla, že bude hrdinkou, a nebere ne jako odpověď. Pochybuju, že byste ji do toho mohl důrazněji postrčit, i kdybyste to *zkoušel*-“

Minervině mozku trvalo celých pět vteřin, než to zpracoval.

„*Albusi!*“ zaječela.

„Má drahá,“ řekl starý kouzelník, „až se vypořádáte se svým třicátým nebo čtyřicátým hrdinou, dojde vám, že na některé věci reagují docela předvídatelně. Například, když se jim řekne, že jsou příliš mladí, nebo že osud je proti tomu, nebo že být hrdinou je nepříjemné; a pokud si chcete být skutečně jistá, pak všechny tři. I když,“ s krátkým povzdechem, „nesmí to být moc očividné, jinak by vás vaše zástupkyně mohla prokouknout.“

„*Albusi,*“ řekla Minerva ještě pevnějším hlasem, „pokud bude zraněná, tak přísahám, že tentokrát-“

„Časem by dospěla ke stejnému závěru,“ řekl Albus, v očích vzdálený pohled. „Pokud je někdo předurčen k tomu, aby se stal hrdinou, pak nebude poslouchat žádná varování, Minervo, bez ohledu na to, jak moc se budeme snažit. A když to uvážíme, pro Harryho bude lepší, když slečna

Grangerová nezapadne příliš daleko za něj.“ Albus vylovil jakoby odnikud dózičku s malými žlutými hrudkami - nikdy nebyla schopná přijít na to, kde to nechává, žádnou magii u toho nikdy necítila. „Citrónový bonbón?“
„Je to dvanáctileté děvče, Albusi!“

Později než později:

Za okny plavaly ryby v černé vodě, stěží viditelné ve večerním šeru. Když se přiblížily, ozářilo je jasné světlo ze zmijozelské společenské místnosti, když odpluly dál, splynuly s temnotou.

Dafné Greengrassová seděla na pohodlné černé kožené pohovce, hlavu svěšenou v dlaních, a třpytící se zlatožluté jiskřičky blikaly a mizely všude kolem ní.

Byla připravená, že na ni budou dorážet, že má ráda Nevilla Longbottoma. Čekala, že uslyší hodně jízlivých poznámek o tom, že má ráda Mrzimora. Když se vracela do zmijozelského podzemí, vymyslela na to *celé knihy* rychlých a úsečných odpovědí.

Těšila se na to, až ji budou dráždit, že má ráda Nevilla. Když vás někdo ohledně takové věci dráždí, znamená to, že už jste vyrostly v opravdovou dívku.

Jak se ukázalo, nikomu nedošlo, že když Nevilla vyzvala ke starověkému duelu, znamená to, že ho má ráda. Ona si myslela, že je to *očividné*, ale ne, nikoho jiného to očividně nenapadlo.

Vždycky vás srazila ta kletba, kterou jste neviděli přicházet.

Měla se prostě nazvat jen Dafné ze Sluníček, podobně jako Neville z Chaosu. Nebo Sluníčkovou Dafné, jako to dělá Sluníčkový Ron. Nebo cokoli jiného mimo Greengrassovou ze Sluníček.

Greengrassová ze Sluníček.

Odtud to postoupilo ke Greengrassové ze Sluníček a Modrých nebíček.

Pak někdo přidal Ze zasněžených hor s hopkajícími zvířátky.

Aktuálně ji nazývali Třpytící se Jednorožeckou Princeznou z Nejstaršího a nejvznešenějšího rodu Třpytytiti.

A nějaká zatracená šestačka na ni seslala třpytivé zaklínadlo - neměla ani tušení, že *existuje* něco jako třpytící zaklínadlo - a *Finite Incantatem* nefungovalo, a požádala o pomoc starší holky, o kterých si *myslela*, že jsou její kamarádky (a očividně se v tom mýlila) a pak autorce kouzla vyhrožovala vážnou politickou bouří, kterou její otec rozpoutá, a navzdory tomu všemu Dafné Greengrassová seděla ve zmijozelské společenské místnosti a s hlavou v dlaních a s jasným třpytem kolem sebe přemítala nad tím, jak přesně se stalo, že skončila jako jediná příčetná osoba v Bradavicích.

Už bylo *po večeri* a *pořád* ještě nepřestali, a pokud nepřestanou do zítřejšího rána, přestoupí do Kruvalu a stane se příští Paní zla.

„Hej, poslouvejte!“ řekla dvojčata Carrowova dramaticky, mávaje výtiskem *Denního věštce*. „Už jste slyšeli tu novinku? Starostolec právě rozhodl, že ‚tak se předved‘ je legitimní výzva k boji, dokud si vyzyvatel nelehne a neschrupne si!“

„Jak se opovažujete urážet čest Třpytící se jednorožčí princezny!“ vykřikla Tracey. „Tak se předvedte!“ Pak Tracey padla na svou pohovku a začala hlasitě chrápat.

Dafnina třpytící se hlava klesla a její třpytící se dlaně ji zakryly. „Až si má rodina uzurpuje moc, všechny vás dám pod proti-přemístovací zaklínadla a spláchnu vás do moře,“ řekla, aniž by oslovovala někoho konkrétního. „To nikomu z vás nevádí, že?“

Buch-buch, buch-buch-buch, buch.

Dafné překvapeně vzhlédla; to bylo sluníčkovské tajné znamení-

„*Slyším někoho klepat!*“ zaduněl pan Goyle. „*Klepat na naše dveře!*“

„*Tak se předvedte, dveře!*“ zakřičel starší kluk poblíž dveří a prudce je otevřel.

Následovala chvíle naprostého překvapení.

„Přišla jsem na slovo se slečnou Greengrassovou,“ řekl Sluníčková generálka a zněla u toho jako někdo, kdo se snaží znít sebevědomě. „Mohl by prosím někdo-“

Dle výrazu na Hermionině tváři si právě všimla, že se Dafné třpytí.

A přesně v tu chvíli Millicent Bulstrodeová vyběhla z pokojů níže a vykřikla, „Hej, poslouvejte všichni, hádejte co, teď *Grangerová* šla a zmlátila Derricka a co zbylo z jeho party, a jeho otec mu poslal sovu a řekl, že jestli ne-“

Millicent si všimla Hermiony u dveří.

Následovalo velmi dlouhé ticho.

„Umm,“ řekla Dafné. *Cože?* řekl její mozek. „Umm, co tu děláte, generálko?“

„No,“ řekla Hermiona Grangerová se zvláštním úsměvem na tváři, „rozhodla jsem se, že není fér, když staří záhadní kouzelníci některým lidem dají šanci stát se hrdiny a jiným ne, a taky jsem četla historické knihy a zdaleka v nich nebylo dost holčičích hrdinek. Takže mě napadlo, že bych se prostě mohla zastavit a zeptat se, jestli chceš být hrdinkou, ale proč se takhle třpytíš?“

Následovalo další ticho.

„Teď,“ řekla Dafné, „pravděpodobně není na tuhle otázku ta nejlepší chvíle-“

„*Já to беру!*“ vykřikla Tracey Davisová a seskočila ze sedačky.

A tak se zrodila Společnost na podporu hrdinské rovnosti pro čarodějky.

70. Sebe-aktualizace, 5. část

I když jste byli zástupkyní ředitele už téměř tři desetiletí - a profesorkou přeměňování ještě déle - jen zřídkakdy jste viděli Albuse Brumbála tak naprosto zaskočeného.

„...Susan Bonesová, Levandule Brownová a Dafné Greengrassová,“ dokončila Minerva. „Také bych měla poznamenat, Albusi, že zpráva slečny Grangerové o vašem postoji - tuším, že její formulace zněla ‚řekl, že bych měla být ráda, že jsem jen pomocnice‘ - vzbudila mezi staršími studentkami slušnou vlnu *zájmu*. Několik se jich přišlo zeptat, zda obvinění slečny Grangerové byla pravdivá, vzhledem k tomu, že slečna Grangerová řekla, že jsem při tom byla.“

Starý kouzelník se zaklonil do svého obřího sedadla, pohled stále upřený na ni, ale jeho oči za půlměsíčovými brýlemi vypadaly dost vzdáleně.

„Postavilo to přede mě tak trochu dilema, Albusi,“ řekla profesorka McGonagallová. Dávala si pozor, aby její tvář zůstala neutrální. „Teď už vím, že jste ve skutečnosti nechtěl tu dívku odradit. Vlastně vám šlo o pravý opak. Ale vy a Severus jste mi často říkali, že pokud mám udržet tajemství, nesmím projevit nic, co by se lišilo od reakce někoho skutečně nevědomého. Takže jsem neměla na vybranou, musela jsem potvrdit, že reakce slečny Grangerové je přesná a musela jsem předvést náležitý stupeň obav s podtónem mírného uražení. Přeci jen, kdybych *nevěděla*, že slečnou Grangerovou manipulujete, mohla bych být docela vykořeněná.“

„Ro... rozumím,“ vydal ze sebe starý kouzelník. Jeho ruce si nepatrnými, rychlými pohyby nepřítomně hrály se stříbrným plnovousem.

„Naštěstí,“ pokračovala profesorka McGonagallová, „profesorka Sinistra a profesorka Vektorová jsou zatím jedinými z našich vyučujících, které si nasadily odznaky slečny Grangerové.“

„Odznaky?“ zopakoval starý kouzelník.

Minerva vytáhla malý stříbrný disk s nápisem S.PO.H.RO.Č., položila ho na Albusův stůl a zlehka na něj poklepala prstem.

A hlasy Hermiony Grangerové, Padmy Patilové, Parvati Patilové, Levandule Brownové, Susan Bonesové, Hannah Abbottové, Dafné Greengrassové a Tracey Davisové spolu vykřikly: „*Druhé nejlepší nám nestačí, čarodějka si quest zaslouží!*“

„Slečna Grangerová je prodává za dva srpce kus, řekla mi, že zatím jich prodala padesát. Myslím, že Nymfadora Tonksová, Mrzimorka ze sedmého ročníku, je pro ni očarovala. Abych svou zprávu uzavřela,“ řekla profesorka McGonagallová svižně, „našich nových osm hrdinek mě požádalo o povolení uspořádat protest před vstupem do vaší ředitelny.“

„Doufám,“ řekl Albus se zamračením, „že jste jim vysvětlila, že-“

„Řekla jsem jim, že středa od sedmi večer bude ideální,“ řekla Minerva. Z ředitelova stolu si vzala zpátky odznak, obdařila Albuse sladkým úsměvem a otočila se ke dveřím.

„Minervo?“ řekl starý kouzelník sedící za ní. „*Minervo!*“

Dubové dveře se za ní pevně zavřely.

V prostoru mezi krátkými kamennými výběžky, které vymezovaly vestibul ředitelny, nebylo mnoho místa, takže i když se protestu chtělo zúčastnit víc lidí, jen malému množství z nich bylo dovoleno přijít. Těmi byly profesorka Sinistra a profesorka Vektorová, které na sobě měly odznak, a prefektky Penelope Clearwaterová, Rose Brownová a Jacquelině Preecová, které rovněž měly odznaky. Za *nimi* byli profesorka McGonagallová a profesorka Prýtová a profesor Kratiknot, kteří odznaky neměli a na celou záležitost dohlíželi. Harry Potter a bradavický primus tu také byli, stejně jako prefekti Percy Weasley a Oliver Beatson, také s odznaky, aby ukázali podporu. A, samozřejmě, osm zakládajících členek S.PO.H.RO.Č.e. se svými transparenty, které tvořily stávkovou linii před chrličí. Na Hermionině transparentu, připevněnému k pevnému

dřevěnému držadlu, který se jí zdál těžší a těžší každou uběhlou vteřinou, stálo NIČÍ POSKOK.

A také tu byl profesor Quirrell, který se zády opíral o protější kamennou zeď a s neproniknutelným výrazem je pozoroval. Učitel obrany se nějak dostal k jednomu z jejích odznaků, i když mu ho nikdy neprodala, a neměl ho ani připnutý na sobě, jen si s ním jednou rukou házel.

Celý tenhle nápad jí připadal podstatně lepší před čtyřmi dny, když sálala pohoršením a čelila vyhlídce, že tohle bude možná moci udělat až o čtyři dny *později* a ne *hned teď*.

Ale musela v tom pokračovat, protože tak to dělali hrdinové, prostě pokračovali... a taky proto, že jí připadalo nepopsatelně příšerné muset někomu říct, že to odvolává. Napadlo ji, kolik případů heroismu pokračovalo přesně z takových důvodů. Většina knih neuváděla: 'A pak se odmítli vzdát, protože bez ohledu na to, jak rozumné to v tu chvíli bylo, bylo by to příliš trapné,' ale slušná část historie najednou dávala mnohem větší smysl.

V 19:15, jak jí řekla profesorka McGonagallová, pan ředitel sejde dolů a bude s ní několik minut mluvit. Profesorka McGonagallová jí řekla, aby z toho neměla strach - pan ředitel byl hluboko uvnitř hodný člověk, a ony k tomuto protestu dostaly řádně schválený školní souhlas.

Ale Hermiona si byla velmi dobře vědoma toho, že ačkoliv to dělá s podepsaným schválením, stále Protestuje proti Autoritě.

Když se rozhodla, že se stane hrdinkou, udělala Hermiona tu nejočividnější věc a vyrazila do bradavické knihovny půjčit si knížky o tom, jak být hrdinou. Potom ty knihy vrátila zpátky do regálů, protože bylo očividné, že žádný z těch autorů sám hrdinou nebyl. Místo toho si prostě jen pětkrát přečetla a slovo od slova zapamatovala těch několik řádků, které zanechal Godrik Nebelvír, a které sloužily jako celá jeho autobiografie a sebraná životní moudrost - nebo alespoň jejich anglický překlad, latinsky ještě neuměla. Autobiografie Godrika Nebelvíra byla

podstatně *stručnější*, než knihy, které byla Hermiona zvyklá číst, používal jen *jednu větu*, aby vyjádřil věci, které mohly zabrat klidně třicet vět, a pak následovala *další věta*...

Ale z toho co přečetla, bylo jasné, že zatímco *smysl* bytí hrdinou není v Protestu proti Autoritě, nemůžete být hrdinou, pokud se budete příliš bát to dělat. A Hermiona Grangerová teď už věděla, jak na ni ostatní pohlíží a co si ti ostatní lidé myslí, že nedokáže udělat.

Hermiona zvedla svůj transparent o něco výš a soustředila se, aby pomalu a rytmicky dýchala, namísto aby lapala po dechu, dokud neomdlí.

„*Vážně?*“ řekla slečna Preecová neskrývaně fascinovaným tónem.

„*Nemohly volit?*“

„*Přesně tak,*“ řekla profesorka Sinistra. (Vlasy učitelky astronomie byly stále černé a její tmavá tvář nesla jenom drobné vrásky; Hermiona by její věk odhadla tak na 70 let, ale-) „*Jasně si vzpomínám na to, jak se má matka radovala, když byla ohlášena změna zákona, i když jí samotné se to vlastně netýkalo.*“ (Což znamenalo, že profesorka Sinistra byla se svou mudlovskou rodinou v roce 1918) „*A to na tom nebylo to nejhorší. Jen o pár století dříve-*“

O třicet vteřin později všichni nemudlorození, kluci i holky, zírali na profesorku Sinistru s vytřeštěnýma očima. Hannah upadl transparent.

„*A to na tom nebylo ani z poloviny to nejhorší,*“ dokončila profesorka Sinistra. „*Ale teď už chápete, k čemu tyhle věci potenciálně mohou vést.*“

„*Merline ochraňuj nás,*“ řekla Penelope Clearwaterová přiškrceným hlasem. „*Chcete říct, že tak by s námi muži zacházeli, kdybychom neměly hůlky, kterými se můžeme bránit?*“

„*Hej!*“ řekl jeden z kluků prefektů. „*To není-*“

Následoval krátký, sarkastický smích ze směru profesora Quirrella. Když Hermiona otočila hlavu, spatřila, jak si učitel obrany stále netečně hraje se svým odznakem. Ani se namáhal se na ně podívat a řekl: „*Taková už je*

lidská povaha, slečno Clearwaterová. Mohu vás ujistit, že vy byste nebyly o nic laskavější, pokud by čarodějky měly hůlky a muži ne.“

„To si tedy nemyslím!“ vyprskla profesorka Sinistra.

Studené uchechtnutí. „Mám podezření, že v těch nejhrdějších čistokrevných rodinách se to stává mnohem častěji, než by se kdokoliv odvažoval nadhodit. Nějaká osamocená čarodějnice spatří pohledného mudlu a napadne ji, jak lehké by bylo podstrčit mu lektvar lásky a být jím jako jediná naprosto zbožňována. A vzhledem k tomu, že ví, že jí se bránit nikdy nebude, no, je pro ni jen přirozené, že si od něj vyžádá cokoli ji napadne -“

„Profesore Quirrelle!“ řekla profesorka McGonagallová ostrě.

„Promiňte,“ řekl profesor Quirrell hladce, oči stále upřené na odznak ve své ruce, „stále předstíráme, že se to neděje? V tom případě se omlouvám.“

Profesorka Sinistra vyštěkla: „A hádám, že žádní kouzelníci nikdy-“

„Jsou tu přítomné děti, profesoři!“ ozvala se znovu profesorka McGonagallová.

„Někteří ano,“ řekl profesor Quirrell vyrovnaně, jako by mluvil o počasí. „I když já osobně ne.“

Na chvíli bylo ticho. Hermiona znovu zdvihla svůj transparent - zatímco poslouchala, klesl jí k ramenům. Na tohle nikdy nepomyslela, ani vzdáleně, a teď se snažila na to *nemyslet* a cítila, že má žaludek trochu na vodě. Pohlédla Harryho směrem, ani nevěděla, proč to udělala; a spatřila, že Harryho tvář je naprosto bez výrazu. Zamrazilo ji, než se otočila pryč, a neudělala to dost rychle na to, aby zmeškala to lehké přikývnutí, které k ní Harry směřoval, jako kdyby spolu v něčem souhlasili.

„Abych byla fér,“ řekla profesorka Sinistra po chvíli, „od chvíle, kdy jsem obdržela bradavický dopis, si nevzpomínám, že bych se setkala s nějakými předsudky, vycházejícími z toho, že jsem žena nebo z toho, že nemám světlou pleť. Ne, teď je všechno o tom, jestli jste mudlorození nebo ne. A

domnívám se, že slečna Grangerová řekla, že zatím narazila na problém, jen pokud jde o hrdiny?“

Hermioně chvíli trvalo než jí došlo, že jí byla položena otázka, a pak tónem, který zněl trochu jako vypísknutí, řekla: „Ano.“ Celá tahle věc získala o něco větší záběr, než jaký si představovala, když s ní začala.

„Kde přesně jste vyhledávala, slečno Grangerová?“ zeptala se profesorka Vektorová. Vypadala starší než profesorka Sinistra, její vlasy už trochu zešedivěly; Hermiona se k profesorce Vektorové zatím vůbec nedostala, dokud ji profesorka věštění z čísel nepožádala o jeden z jejích odznaků.

„No,“ řekla Hermiona trochu zvýšeným hlasem, „zkontrolovala jsem historické knihy a bylo tu stejně ministrů magie jako ministryň. Pak jsem se podívala na funkci nejvyššího divotvorce starostolce a tam bylo o něco víc kouzelníků než čarodějek, ale ne o tolik. Ale pokud se podíváte na takové lidi, jako jsou slavní lovci černokněžníků, nebo ti, co zastavili invaze temných nestvůr, nebo ti, co porazili Pány zla -“

„A pak jde samozřejmě o Pány zla samotné,“ řekl profesor Quirrell. Teď učitel obrany vzhlédl. „Ty můžete přidat do svého seznamu, slečno Grangerová. Mezi všemi podezřelými smrtijedy se ví jen o dvou čarodějkách, Bellatrix Blackové a Alektě Carrowové. A troufám si říct, že většina kouzelníků si zrovna nevybaví - ani když na ně víc zatlačíte - jediné jméno Paní zla, kromě Baby Jagy.“

Hermiona na něj jen vytřeštila oči.

Snad *nechce* říct, že -

„Pane profesore,“ řekla profesorka Vektorová, „co přesně tu naznačujete?“

Učitel obrany zvedl svůj odznak, takže zlatě vytištěná písmena S.P.O.H.R.O.Č. se na ně otočila, a řekl, „Hrdinové,“ pak odznak otočil, aby jim ukázal stříbrnou zadní část a řekl, „Temní kouzelníci. Jsou to podobné kariéry následované podobnými lidmi, a sotva se můžete ptát, proč se mladé čarodějky odvracejí od jedné strany, aniž byste zvážili její opak.“

„Ha, *ted'* už to chápu!“ řekla Tracey Davisová, která promluvila tak náhle, že sebou Hermiona trhla. „Připojujete se k našemu protestu, protože vás zneklidňuje, že dost holek nestává Paní zla!“ Pak se Tracey zachichotala, což by Hermiona v téhle chvíli nedokázala udělat ani za milion liber.

Profesor Quirrell odpověděl, na tváři mírný úsměv, „Ne tak docela, slečno Davisová. Po pravdě mě tyhle záležitosti ani v nejmenším nezajímají. Ale je marné počítat čarodějky mezi ministry magie a mezi jiné obyčejné lidi jdoucí svou obyčejnou cestou, když Grindelwald a Brumbál a Ten-Jehož-Jméno-Nesmí-Být-Vysloveno byli všichni muži.“ Učitelovy prsty líně obrátily odznak, a pak ho obracel znovu a znovu. „Ale na druhou stranu, jen velmi málo lidí dokáže se svým životem udělat něco zajímavého. Co vám na tom sejde, že mezi nimi je většina čarodějek nebo většina kouzelníků, když vy nejste jednou z nich? A mám takové podezření, že vy nebudete jednou z nich, slečno Davisová; protože i když jste ambiciózní, nemáte žádnou ambici.“

„*To není pravda!*“ řekla Tracey dotčeně. „Co to vůbec znamená?“

Profesor Quirrell se na místě, kde se opíral o zeď, napřímil. „Byla jste zařazena do Zmijozelu, slečno Davisová, a očekávám, že pro postup popadnete všechny příležitosti, které se vám naskytanou. Ale není tu žádná větší ambice, která by vás poháněla, a vy své příležitosti *nevytváříte*. Přinejlepším půjdete vyšlapanou cestou na ministerstvo magie nebo do nějaké jiné nedůležité vyšší funkce, a nikdy nepřekonáte hranice své existence.“

Pak se oči profesora Quirrella vzdálily od Tracey, a pohlédl na *ni*, bledě modré oči na *ni* zíraly s neuvěřitelnou intenzitou. „Řekněte mi, slečno Grangerová. Vy *máte* ambici?“

„Pane profesore-“ vykvikl vysoký hlas profesora Kratiknota, a pak byl hlas ředitele koleje uťat, když, jak Hermiona spatřila postranním pohledem, mu Harry položil ruku na rameno a zatřásl hlavou, tváříc se velmi dospěle.

Hermiona si připadala, jako kdyby byla laň, chycená ve světle reflektorů.

„Co vás vedlo k tomu, abyste překonala své hranice, slečno Grangerová?“ řekl učitel obrany, oči stále upřené přímo na ni. „Proč už vám dobré známky nestačí? Chcete se stát skutečně velkou? Rozčiluje vás nějaký aspekt světa, takže ho chcete předělat podle své vůle? Nebo je to pro vás celé jen dětská hra? Budu dost zklamaný, jestli jde jen o vaši rivalitu s Harrym Potterem.“

„Já-“ řekla Hermiona, hlas tak vysoko, že zněl skoro jako vypísknutí, ale pak nevěděla, co říct.

„Klidně si dopřejte chvílku na promyšlení,“ řekl profesor Quirrell.

„Předstírejte, že je to domácí úkol, esej na šest palců, odevzdání do čtvrtka. Slyšel jsem, že jste v nich docela dobrá.“

Všichni na ni hleděli.

„Já-“ řekla Hermiona. „Já nesouhlasím ani s jedinou věcí, kterou jste teď řekl.“

„Skvěle řečeno,“ ozval se rázný hlas profesorky McGonagallové.

Pohled profesora Quirrella se ani nezachvěl. „To nebylo na šest palců, slečno Grangerová. Něco vás vede k tomu, abyste ředitelovu verdiktu oponovala a táhla k sobě následovníky. Možná jde o něco, co byste raději neříkala nahlas?“

Hermiona věděla, že ta správná odpověď na profesora Quirrella dojem neudělá, ale byla to správná odpověď, takže ji řekla. „Nemyslím si, že k tomu, abyste byl hrdinou, potřebujete ambice,“ řekla Hermiona. Hlas se jí chvěl, ale nezlomil se. „Myslím, že prostě musíte dělat to, co je správné. A tohle nejsou moje následovnice, jsme přátelé.“

Profesor Quirrell se znovu opřel o zeď. Poloúsměv z jeho tváře zmizel. „Většina lidí je přesvědčena, že dělají tu správnou věc, slečno Grangerová. Jen kvůli tomu nepřestávají být obyčejní.“

Hermiona se několikrát zhluboka nadechla. Snažila se být statečná.

„Není potřeba nebýt *obyčejný*,“ řekla tak pevně, jak jen mohla. „Ale myslím

si, že pokud lidé zkusí dělat, co je správné, znovu a znovu, a nejsou příliš líní, aby udělali všechnu práci, kterou to bude vyžadovat, a pokud myslí na to, co dělají, a pokud jsou dost stateční na to, aby to udělali, i když jsou vystrašení-“ Hermiona se na chvílku zarazila, oči ji zaběhly směrem k Tracey a Dafné, „a chytře naplánují, jak to udělat - a nedělají jen to, co dělají ostatní lidé - pak si myslím, že takoví lidé by už tak narazili na dost problémů.“

Někteří z dívek a kluků se uchechtli, stejně jako profesorka McGonagallová, která se tvářila kysele a hrdě zároveň.

„V tom můžete mít pravdu,“ řekl učitel obrany, oči přivřené. Hodil Hermioně odznak a ta ho automaticky chytila. „Můj příspěvek k vašemu cíli, slečno Grangerová. Domnívám se, že stojí dva srpce.“

Učitel obrany se otočil a odešel bez dalšího slova.

„Myslela jsem, že omdlím!“ zalapala po dechu Hannah, hned jak ozvěna jeho kroků dozněla; slyšela, jak další dívky konečně vydechly, nebo na chvílku odložily své transparenty.

„Já mám *taky* ambici!“ řekla Tracey, která vypadala, že se jen tak tak brání slzám. „Chci- chci- do zítřka zjistím, co to vlastně chci, ale něco určitě!“

„Jestli tě vážně nic nenapadá,“ řekla Dafné a konejšivě poklepala Tracey po rameni, „dopřej si klasiku a zkus ovládnout svět.“

„Hej!“ řekla Susan ostře. „Máš teď být hrdinkou! To znamená, že musíš být *dobrá!*“

„Ne, to je v pohodě,“ řekla Levandule, „jsem si docela jistá tím, že generál Chaosu chce ovládnout svět a přitom *není* tak docela záporák.“

Rozhovor se rozproudil i mimo jejich přední linii. „No teda,“ řekla Penelope Clearwaterová. „Myslím, že to je ten *nejotevřeněji* zlý vyučující obrany, jakého jsme kdy měli.“

Profesorka McGonagallová si výstražně odkašlala a primus řekl, „Tak to jsi tu nebyla, když tu byl profesor Barney,“ což přimělo několik lidí sebou

škubnout.

„Profesor Quirrell tak jen *mluví*,“ řekl Harry Potter, i když zněl méně jistě než předtím. „Chci říct, jen se nad tím zamyslete, *nedělá* nic z toho, co třeba profesor Snape-“

„Pane Pottere,“ vykvikl profesor Kratiknot, hlas zdvořilý a tvář přísná, „proč jste chtěl, abych nemluvil?“

„Profesor Quirrell Hermionu testoval, aby zjistil, jestli by chtěl být jejím záhadným starým kouzelníkem,“ řekl Harry. „Což by žádným způsobem ani provedením nešlo, ale musela na to odpovědět sama.“

Hermiona zamrkala.

Pak zamrkala znovu, když jí došlo, že to byl profesor Quirrell, ne Brumbál, kdo byl záhadným starým kouzelníkem Harryho Pottera, a to *vážně nebylo dobré znamení*-

Burácivý zvuk naplnil malou kamennou chodbu a Hermiona, nervy už tak napnuté, se rychle otočila, málem upustila svůj transparent, a její druhá ruka vystřelila k hůlce.

Chrliče ustoupily stranou a tekoucí kámen skřípal jako skála, ačkoliv se pohyboval, jako by byl z masa a krve. Obrovské šeredné figury se zastavily jen na okamžik, jejich mrtvé šedé oči zíraly, jako by držely tichou hlídku. Pak mohutné chrliče znovu složily svá křídla a ustoupily do původních pozic, tekoucí kámen ani v nejmenším nezměnil svou podobu, jednoduše jen přešel z pohybu do strnulosti, a dočasná mezera v bradavických kamenech byla znovu uzavřena.

A před nimi přede všemi, na sobě hábit tak jasně fialový, že všem mudlorozeným pravděpodobně připadal ohyzdný, se tyčila postava Albuse Percivala Wulfrica Briana Brumbála, ředitele Bradavic, nejvyššího divotvůrce Starostolce, nejvyššího hlavouna Mezinárodní konfederace kouzelníků, porazitele Pána zla Grindelwalda a ochránce Británie, znovuobjevitele slavných dvanácti použití dračí krve, nejmocnějšího žijícího kouzelníka, a díval se na *ni*, na Hermionu Jean Grangerovou,

generálku nedávno rozšířeného Sluníčkového regimentu, která v prvním ročníku v Bradavicích dostávala jen nejlepší známky a prohlásila se hrdinkou.

I její *jméno* bylo kratší než jeho.

Pan ředitel se na ni benevolentně usmál, oči obklopené vráskami se za jeho půlměsíčními brýlemi radostně zaleskly, a řekl, „Dobrý den, slečno Grangerová.“

Zvláštní na tom bylo, že to nebylo ani zdaleka tak děsivé, jako mluvit s profesorem Quirrellem. „Dobrý den, pane řediteli,“ řekla Hermiona hlasem, který se chvěl jen malinko.

„Slečno Grangerová,“ řekl Brumbál, který znovu vypadal vážněji, „myslím, že my dva jsme si poněkud neporozuměli. Nechtěl jsem naznačovat, že byste nemohla nebo neměla být hrdinkou. Rozhodně jsem nezamýšlel naznačit, že čarodějky by hrdinkami být neměly. Jen to, že vy jste... poměrně mladá na to, abyste o takových věcech přemýšlela.“

Hermiona si nemohla pomoci, musela pohlédnout na profesorku McGonagallovou a spatřila, jak jí profesorka věnovala povzbuzující úsměv - nebo alespoň směrem k nim dvěma vysílala nějaký druh úsměvu - takže Hermiona opět pohlédla na pana ředitele a řekla, s chvěním v hlase teď o něco výraznějším, „Od doby, kdy jste se před čtyřiceti lety stal ředitelem, se z jedenácti studentů, kteří tu vystudovali, stali hrdinové. Myslím tím lidi jako Lupe Cazaril a další, a deset z nich byli kluci. Cimorena Linderwallová z nich byla jedinou čarodějkou.“

„Hm,“ řekl ředitel. Přes jeho obličej přeběhl zamyšlený výraz; alespoň se zdálo, že o tom přemýšlí. „Slečno Grangerová, nejsem někým, kdo by si o tom pořizoval záznamy. Často je mnohem jednodušší počítat než chápat. Z Bradavic vyšlo mnoho skvělých lidí, jak čarodějek, tak kouzelníků. Ti, kteří jsou známí jako hrdinové, jsou jen jedním druhem skvělých lidí a možná ne těch nejlepších. Do svého výpočtu jste nezahrnula Alici Longbottomovou nebo Lily Potterovou... Ale o tom nechci mluvit. Řekněte mi, slečno

Grangerová, spočítala jste, kolik hrdinů absolvovalo Bradavice během těch čtyřiceti let, než jsem nastoupil? Protože z té doby si vybavuji jen tři, které nazývali hrdiny; a mezi těmi třemi žádná čarodějka nebyla.“

„Nesnažím se tu říct, že jde *jen* o vás!“ řekla Hermiona. „Myslím si jen to, že možná *hodně* lidí odrazuje dívky, ať už ti ředitelé před vámi, nebo dokonce celá společnost a vůbec.“

Starý kouzelník si povzdechl. Jeho napůl obrýlené oči na ni pohlédly, jako by tu byli jediní přítomní. „Slečno Grangerová, mohlo by být možné odradit čarodějky od toho, aby se staly expertkami na čarodějné formule, nebo hráčkami famfrpálu, nebo dokonce bystrozorkami. Ale ne pokud jde o hrdinství. Pokud je něčím osudem stát se hrdinou, pak se jím stane. Bude kráčet ohněm a plavat skrz led. Mozkomorové je nezastaví, smrt přátel je nezastaví, odrazování je nezastaví.“

„No,“ řekla Hermiona a pak se zarazila, hledala slova. „No, chci říct... co když to *ve skutečnosti* není pravda? Chci říct, že mi přijde, že kdyby víc čarodějek chtělo být hrdinkami, měl byste je to naučit.“

„Spoustu chlapců a dívek je ve svých snech hrdiny,“ řekl Brumbál tiše. Nepohlédl na žádnou z dalších dívek, jen na ni. „Méně, pokud jde o skutečný svět. Spousty z nich neustoupili a čelili temnotě, když pro ně přišla. Méně z nich temnotu vyhledalo a donutilo ji, aby jim čelila. Je to těžký život, někdy osamocený, často krátký. Žádné z nich jsem neřekl, aby se svému osudu bránila, ale nechtěl bych jejich počty zvyšovat.“

Hermiona zaváhala; v tom zvrásněném obličejí bylo něco, co ji zarazilo, mírný náznak všech těch emocí, které nebyly projeveny, roky a roky těch emocí...

Možná kdyby tu bylo víc hrdinů, jejich životy by nebyly tak osamocené, nebo tak krátké.

Ale nedokázala se přimět, aby to řekla, jemu ne.

„Ale váš cíl je nemožný,“ řekl starý kouzelník. Usmál se, připadalo jí, že trochu s lítostí. „Slečno Grangerová, nemůžete naučit heroismus jako byste

učila čarodějné formule. Nemůžete požadovat dvanáct palců o tom, jak pokračovat, až se bude zdát, že je všechna naděje ztracena. Nemůžete se studenty cvičit, jak se řediteli postavít a říct, že udělal něco špatně. Hrdinové se rodí, ne vyučují. A ať už je to pro jakýkoliv důvod, většina z nich se rodí jako chlapci, ne dívky.“ Ředitel pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že s tím on nic nezmůže.

„Uhm,“ řekla Hermiona. Nemohla si pomoci, musela se ohlédnout za sebe.

Profesorka Sinistra vypadala trochu pobouřeně. *A nebyla pravda, že by na ni všichni zírali, jako by byla šílená, jak si to začínala představovat, když naslouchala Brumbálovi.*

Hermiona se k Brumbálovi znovu otočila, zhluboka se nadechla a řekla, „Ano, možná ti lidé, co se rozhodli, že se stanou hrdiny, jimi budou bez ohledu na cokoli. Ale nechápu, jak by to někdo mohl doopravdy vědět, vyjma toho, že to takhle může říct později. A když jsem vám *já* řekla, že chci být hrdinkou, nevyjádřil jste mi úplně podporu.“

„Pane Pottere,“ řekl ředitel jemně. Jeho oči se z ní nespustily. „Prosím řekněte slečně Grangerové váš dojem z našeho prvního setkání. Řekl byste, že jsem vás podpořil? Povězte pravdu.“

Následovalo ticho.

„Pane Pottere?“ ozval se za ní hlas profesorky Vectorové, zněl zmateně.

„No,“ řekl Harryho hlas - z místa ještě dál za ní - trochu neochotně.

„No... no, v mém případě pan ředitel zapálil kuře.“

„Cože udělal?“ vyhrkla Hermiona, až na to, že v tu samou chvíli několik lidí něco zaječelo, takže si nebyla jistá, jestli ji někdo slyšel.

Brumbál na ni stále hleděl, vypadal naprosto vážně.

„O Fawkesovi jsem nevěděl,“ řekl Harryho hlas rychle, „takže mi řekl, že Fawkes je fénix, zatímco ukazoval na to kuře, co stálo na Fawkesově bidýlku, takže jsem si myslel, že to je Fawkes a pak to kuře zapálil - a taky

mi dal takový velký kámen a řekl mi, že patřil mému otci a že bych ho měl s sebou všude nosit-“

„Ale to je šílené!“ vyhrkla Susan.

Následovalo náhlé ticho.

Pan ředitel pomalu otočil hlavou a upřel zrak na Susan.

„Ne,“ řekla Susan, „chci říct, ne-“

Pan ředitel se sklonil, dokud nebyl tváří v tvář mladé dívce.

„Nechtěla jsem-“ řekla Susan.

Brumbál si na rty položil prst a zabrnkal jím. To udělalo něco jako *bííííblll, bííííblll, bííííblll*.

Pan ředitel se opět narovnal a řekl. „No, mé drahé hrdinky, rád jsem s vámi mluvil, ale bohužel mi dnes ještě zbývá hodně práce. Ale i tak, buďte si jisty, že jsem záhadný pro každého, ne jen pro čarodějky.“

Chrliče ustoupily stranou a létající kámen duněl jako skála, ačkoliv se pohyboval jako živá tkáň.

Obrovské ohyzdné postavy s očima upřenýma s tichou ostražitostí chvilku čekaly, zatímco Albus Percival Wulfrik Brian Brumbál vstoupil na nekonečné schodiště se stejně dobrodušným úsměvem, jako když se poprvé vynořil ze své ředitelny.

Potom obří chrliče zase složily svá křídla a vrátily se na svá původní místa, jen se ozvalo jedno poslední krátké „Bwa-ha-ha!“ než se otvor uzavřel.

Následovalo dlouhé ticho.

„Fakticky zapálil *kuře*?“ zeptala se Hannah.

Jejich osmička i pak dál pokračovala ve svém protestu, ale upřímně řečeno, už do toho nedávaly srdce.

Bylo jasnější, po několika opatrných otázkách od profesora Kratiknota, že Harry Potter necítil, jak se kuře pálí. Což znamenalo, že to pravděpodobně byl jenom kamínek nebo něco takového. Přeměněný na kuře a pak

uvězněný vázacím kouzlem, aby byla jistota, že žádný kouř neunikne do vzduchu - jak profesor Kratiknot tak i profesorka McGonagallová silně zdůrazňovali, že se o to bez jejich dozoru nikdo nemá pokoušet.

Ale stejně...

Ale stejně... co?

Hermiona ani *nevěděla*, co stejně.

Ale *stejně*.

Potom, co si dívky, z nichž žádná to nechtěla říct jako první, vyměnily několik pohledů, Hermiona prohlásila protest za ukončený a dospělí a kluci se vytratili.

„Nemyslíš si, že to bylo vůči Brumbálovi nefér, že ne?“ zeptala se Susan, když hrdinky odcházely za zvuku osmi párů nohou na kamenné dlažbě bradavických chodeb. „Teda, chci říct, jestli on je šílenej na všechny, nejenom na čarodějky, pak to není diskriminace, ne?“

„Proti ředitelovi už nechci protestovat,“ řekla Hannah zkroušeně. Zdálo se, že Mrzimorčín krok je poněkud nejistý. „Nezajímá mě, co profesorka McGonagallová řekla o tom, že nám to ředitel nemá za zlé, moje nervy to nevydrží.“

Levandule si odfrkla. „Hádám, že ty v nejbližší době nechceš jít proti armádám nemrtvých-“

„Přestaň s tím!“ řekla Hermiona ostře. „Podívejte, všechny z nás se musí naučit být hrdinkami, dobře? Je v pohodě, když to někdo nedokáže hned.“

„Ředitel si nemyslí, že by se to *dalo* naučit,“ řekla Padma. Obličej Havraspárky byl zamyšlený, její kroky vyrovnané, jak pokračovala chodbou. „Pan ředitel si nemyslí, že je to dobrý nápad.“

Dafné pochodovala s narovnanou páteří a zdviženou hlavou, ve svém bradavickém hábitu vypadala víc jako Skutečná Mladá Dáma, než by Hermiona zvládla ve svých nejformálnějších šatech. „Pan ředitel,“ řekla Dafné vyrovnaným hlasem, zatímco její boty dopadaly na dláždění tvrdě a ostře, „si myslí, že jsme jen banda hloupých holčiček, co si spolu hrají, a že

z Hermiony jednoho dne možná bude něčí pomocnice, ale zbytek nás je beznadějný.“

„Má pravdu?“ řekla Parvati. Tvář Nebelvířanky byla velmi vážná, byla tak mnohem podobnější svému dvojčeti než obvykle. „No tak, tahle otázka musela padnout-“

„Ne!“ vyprskla Tracey. Zmijozelka pochodovala chodbou a vypadala, jako by byla připravená někoho zabít, jako miniaturní holčičí Snape. Ze všech těch dívek ona byla tou, kterou Hermiona znala nejméně. Hermiona už s Levandulí mluvila jednou předtím, ale nikdy dřív ani *neviděla* Tracey - pokud tedy vynecháme ty chvíle, kdy byla na dostřel během bitev - a to až do chvíle, kdy ta Zmijozelka vyskočila ze sedačky, aby se k ní přidala.

„Ukážeme mu! Všem ukážeme!“

„Ok,“ řekla Susan, „to rozhodně zní jako zlá-“

„Ne,“ řekla Levandule, „to je jenom heslo Legie Chaosu. Ona jenom vynechala ten šílený smích.“

„To je pravda,“ řekla Tracey, její hlas hluboký a pochmurný. „Tentokrát se nesměju.“ Dívka pokračovala v chůzi chodbou, jako by ji doprovázela dramatická hudba, kterou mohla slyšet jen ona sama.

(Hermionu začínalo znepokojoovat, co *přesně* se snadno ovlivnitelné děti učí v Legii Chaosu od Harryho Pottera.)

„Ale- no-“ řekla Parvati. Její tvář na sebe vzala přemítavý výraz. „Chci říct, chápete, proč si ředitel myslí, že jsme jenom hloupé holky, že jo? Co mají protesty před ředitelnou společného s tím, stát se hrdinkami?“

„Ha,“ řekla teď taky zamyšlená Levandule. „To je pravda. Měly bysme udělat něco hrdinského. Teda hrdinkaského.“

„Um-“ řekla Hannah, což docela přesně vyjadřovalo Hermioniny vlastní myšlenky k tomuto tématu.

„Dobrá,“ řekla Parvati, „už jste všechny byly v Brumbálově zakázané chodbě v třetím poschodí? Teda, všichni Nebelvíři tam už touhle dobou byli -“

„*Počkejte!*“ řekla Hermiona zoufale. „Nechci dělat nic *nebezpečného!*“

Nastala pauza, během které všechny pohlédly na Hermionu, které teď docházelo, docela pozdě, proč Brumbál nechtěl, aby se ještě někdo další stával hrdinou.

„Nemyslím si, že by ses mohla stát hrdinkou, pokud nebudeš dělat něco nebezpečného,“ poznamenala Levandule rozumně.

„Kromě toho,“ řekla Padma se zadumaným výrazem v obličeji, „všichni vědí, že se v Bradavicích nestane nic *doopravdy* zlého, správně? Alespoň teda pokud jde o studenty, ne o učitele obrany. Máme tu všechny ty starodávné ochrany a tak.“

„Uhm,“ řekla Hannah znovu.

„Jo,“ řekla Parvati, „přinejhorším nám strhnou pár tuctů bodů nebo tak něco, a jsme tu dvě z každé koleje, takže to skončí vyrovnaně.“

„Wow, to je *geniální*, Hermiono!“ řekla Dafné velmi užasle. „Nastavila jsi to tak, že nám teď projde *cokoli!* Doteď jsem si tvé mazanosti nevšimla!“

„*UM-*“ řekly Hermiona, Hannah a Susan.

„Správně!“ řekla Parvati. „Takže teď je načas, abysme se staly opravdovými hrdinkami. Půjdeme po temnotě -“

„Donutíme *ji* nám *čelit* -“ řekla Levandule.

„A naučíme *ji* se nás bát,“ řekla Tracey Davisová temně.

71. Sebe-aktualizace, 6. část

„No,“ zašeptala Dafné, udržujíc svůj hlas tak tichý, jak jen dokázala, „aspoň už mi nepřipadá, že jsem v Bradavicích jediný příčetný člověk.“

„Protože jsi v nás našla nové kamarádky?“ zašeptala Levandule Brownová, která po jejím levém boku došlapovala na špičky.

„Ne, takhle to asi nemyslí,“ zašeptala generálka Grangerová od Levandulina levého boku.

Opatrně a pomalu se plížily havraspárskými chodbam. Všech osm jich mělo napnuté uši, aby zachytily i nejslabší ozvěnu Potíží - jako by šlo o bitvu a ony pátraly po nepříteli, kterého by mohly zaskočit. Až na to, že v tomto případě pátraly po šikanujících klucích, které by mohly Porazit, a po jejich obětech, které by mohly Zachránit, a to v mezičase mezi koncem snídaně a chvíli, kdy už Levandule a Parvati budou muset odejít na hodinu bylinkářství.

Levandule tvrdila, že pokud jedna prvačka zvládla porazit tři starší šikanující kluky, pak by osm prvaček mělo zvládnout porazit dvacet čtyři starších šikanujících kluků, protože tak to tvrdí Násobilka.

Soudě podle jejího rychlého brebentění a mávání rukama to generálka Grangerová neshledala příliš přesvědčivým.

Během následujícího dohadování zůstala Padma chvíli tiše, a pak jen zamyšleně poznamenala, že dokonce ani v Bradavicích by vám bití prvaček k reputaci drsnáka příliš nepřispělo.

Na to se Parvati narovnala a vykřikla, že to znamená, že jsou *ty jediné*, kdo s bradavickým šikanováním může něco udělat, a to je *skutečně* hrdinské. Nemluvě o tom, že tím *jediným důvodem*, proč se jejich rodiče přestěhovali do Anglie, bylo, aby mohly chodit do jediné kouzelnické školy, která měla 0% úmrtnost, a jaký by to mělo smysl, kdyby toho nevyužily a něco nezkusily?

Na to generálka Grangerová odpověděla, že Parvati *vůbec* nechápe smysl záznamů o naprosté bezpečnosti -

Levandule řekla, že pokud jsou *opravdu* kamarádky a ne Hermioniny pomocnice, jak si myslel profesor Quirrell, pak by o takových věcech měly hlasovat.

Dafné očekávala, že její hlas bude rozhodující, když Hermiona, Susan a Hannah hlasovaly pro ne. A tak to Dafné pečlivě zvážila hned, jak ji opustil první náznak nadšení. Přeci jen, *byla* Zmijozelkou, takže byla *její* zodpovědnost, aby dohlížela na jejich vlastní zájmy. Zatímco budou běhat kolem a snažit se pomáhat jiným lidem, jejím úkolem bude zjistit, jak nebezpečné to vlastně je a jestli je v tom něco pro *ně*, přesně jako by to na jejím místě udělala matka. Vždycky takhle dohlížet na sebe a své kamarády, takový je skutečný Zmijozel...

Hannah Abbottová, ta nervózní malá Mrzimorka, třesoucím se hlasem řekla: „Ano.“

A tak teď Dafné a Susan a Hermiona *musely* zůstat s ostatními pěti, nemohly nechat ostatní jednat samotné. Protože žádný Nebelvír by se neodvážil zranit poslední přežívající dítě z rodiny Bonesů a žádný Zmijozel by se neopovážil zaútočit na dceru z nejstaršího a nejctihodnějšího rodu Greengrassů. (Alespoň v to Dafné *doufala*.) A generálka Grangerová, která celou tuhle věc začla... tam nebylo nad čím váhat.

Bradavické chodby je jedna po druhé míjely, jejich napnuté ruce se nikdy nevzdálily daleko od jejich hůlek, kámen a dřevo a věčněhořící pochodně se míhaly kolem nich. V jednu chvíli uslyšely dupot kroků a zadržely dech. Jejich ruce klesly téměř až k jejich hůlkám, ale byl to jen osamělý starší Havraspár, který se na ně zvědavě podíval, pak si odfrkl, sklonil hlavu zpátky ke knížce a šel dál.

Hrdinky se propířily kolem dubových desek s upjatými pozlacenými freskami a ocitly se ve slepé uličce, která končila klučičími záchody. Otočily se a odkráčely *zpátky* k těm upjatým dubovým deskám a pak

odbočily do zaprášených chodeb ze starých cihel s otlučenými cementovými spárami, které je tak nějak pořád vodily v jednom kruhu, takže se poradily s portrétem, a pak místo toho sešly do *odlišné* zaprášené chodby ze starých cihel, která je zavedla k menšímu mramorovému schodišti, které - kdyby to nebyly Bradavice - by je muselo zavést do tří a půltého patra, ale pak byly zpátky na tom kamenném podlaží a byla tam střešní okna, která dovnitř pouštěla slunečný svit, a přitom nebyly vůbec blízko střechy, a když v té chodbě párkrát zabočily, ocitly se opět u další klučičí toalety, tentokrát jasně označené plaketou, kde byla silueta postavy v hábitu cvrkající do záchodu.

Teď jich všech osm stálo před zavřenými dveřmi a cítily se dost unaveně.

„Nuda,“ řekla Levandule.

Padma udělala malé divadýlko z vyštrachávání hodinek a nahlížení na ně. „Šestnáct minut a třicet vteřin,“ řekla. „To je pro Nebelvírku nový rekord v udržování pozornosti.“

„Já si *taky* nemyslím, že to takhle půjde,“ řekla Susan. „A to jsem *Mrzimorka*.“

„Víš,“ řekla Levandule zamyšleně, „zajímalo by mě, jestli náhodou někteří nejsou hrdiny proto, že když se o něco takového pokusí, něco zajímavého se *doopravdy* stane.“

„Vsadila bych se, že máš pravdu,“ řekla Tracey. „Vsadila bych se, že kdybysme s sebou měly *Harryho Pottera*, narazily bysme na tři hajzlíky a skrytou místnost plnou pokladů do pěti minut. Vsadila bych se, že všechno, co generál Chaosu musí udělat, je odskočit si, a bum, najde zmijozelskou tajemnou komnatu nebo něco takovýho-“

Tohle si Dafné odmítala jen tak připustit. „Ty si myslíš, že lord Zmijozel by dal vstup do tajemné komnaty na *záchod*-“

„Chci jenom *říct*,“ řekla Susan, zatímco Tracey otevírala pusku k odpovědi, „že nemáme žádný způsob, jak bysme šikanování *doopravdy našly*. No tak, všechno co musí udělat *oni*, je někde narazit na Mrzimora,

ale my bysme pak na ně musely narazit v ten správný čas, chápete? A je to *fakt dobrej problém*, protože kdybysme je našly, tak nás všechny rozmáčkne jak mouchy. Nemůžeme prostě jít do té zakázaný chodby na třetím patře, jak se to od nás čeká?“

Levandule si pohrdavě odfrkla: „Nestaneš se *skutečnou* hrdinkou, když budeš dělat jenom ty zakázané věci, které ti ředitel *přikáže* nedělat!“

(Dafnin mozek se zkoušel propracovat ke smyslu té věty, zatímco tiše děkovala Moudrému klobouku za to, že ji neumístil nikam do blízkosti Nebelvíru.)

„Když to tak vezmu...“ začala Padma pomalu, „no, jaká je šance, že Harry Potter narazí na šikanu hned svoje *první ráno* ve škole? Musel mít *nějaký* způsob, jak je najít.“

Dafné náhodou stála přesně v tom místě, kde hned za Parvati viděla i Hermionu, a tak si všimla, že se výraz Havraspárky mění - a pak si uvědomila, že sluníčkové generálce se přesně to samé nedávno povedlo -

„Ha!“ řekla Padma tónem náhlého uvědomění. „Samozřejmě! Řekl mu to duch Salazara Zmijozela!“

„Cože?“ řekly Dafné a několik dalších dívek najednou.

„Jsem si docela jistá, že to byl ten duch, co mě tak vyděsil,“ vysvětlila Padma. „Sice mi to došlo až potom, ale... jo. Duchovi Salazara Zmijozela se nelíbí, když Zmijozelové někoho šikanujou, myslí si, že to škodí jeho jménu, a taky je ten duch pořád vázaný k bradavickým ochranám, takže bych se vsadila, že ví, když se něco podobnýho děje.“

Dafné visela otevřená čelist a pozorovala, jak si Hannah položila ruku na čelo a opřela se o kamennou stěnu, zatímco oči Tracey se rozzářily jako hnědé hvězdy.

Duch Salazara Zmijozela?

Se spojil s Harrym Potterem?

A poslal Hermionu Grangerovou, aby zastavila Derrickovu partu?

Dala by stovku galleonů jen aby byla u toho, až se tohle dozví Draco Malfoy.

I když, pokud uvážíme, jak rychle se Bradavicemi zvěsti šíří, teď když to Padma vyslovila nahlas, musí to být už aspoň třicet minut, co mu to Millicent řekla...

Po pravdě... teď, když to Dafné napadlo...

„Takže,“ řekla Parvati, „se musíme zeptat Chlapce-který-přežil, kde najdeme ducha Salazara Zmijozela? Wow, hádám, že když takovýhle věci říkám nahlas, určitě už začínám být hrdinkou-“

„Jo!“ řekla Levandule. „Musíme se zeptat Chlapce-který-přežil, kde najdeme ducha Salazara Zmijozela!“

„Musíme se zeptat... Chlapce-který-přežil... kde najdeme ducha Salazara Zmijozela...“ zopakovala Hannah nervózně, jako by se nutila to také říct.

„A pokud *to* nebude fungovat,“ vykřikla Tracey, „tak Harryho Pottera omráčíme, svážeme a vezmeme ho sebou!“

O něčem to vypovídalo, pomyslela si Hermiona Grangerová, zatímco jejich osmička pochodovala zpátky bludištěm točitých úzkých chodeb, které tvořily Bradavice, protože čas před další hodinou vyrchal, aniž by našli jakékoli šikanování - a to o něčem docela smutném, protože doopravdy neměla tušení, jestli Harryho Pottera kolem vodil Salazar Zmijozel nebo fénix nebo *co*. A ať už Harry udělal cokoli, doufala, že pro ně *to* fungovat *nebude*. A nejvíc ze všeho doufala, že ty ostatní nebudou hlasovat pro Tracyin návrh, aby Harryho Pottera omráčily a tahaly kolem jeho bezvědomé tělo, aby tak přilákaly Dobrodružství. To ve skutečném životě nemohlo fungovat, nebo, pokud ano, pak to vzdává.

Hermiona pohlédla z čarodějnice na čarodějnici. Tracey si povídala s Levandulí a ostatní čas od času něco poznamenaly; její pohled spočinul na dívce, která byla skleslá a tichá, na jediné dívce, jejíž myšlenky teď nedokázala ani zdaleka odhadnout.

„Hannah?“ řekla dívka vedle sebe. Snažila se mluvit tak jemným hlasem, jak jen to dokázala. „Nemusíš mi odpovídat, ale je v pohodě, když se tě zeptám, proč jsi hlasovala, abychom teď hledaly nějakou šikanu?“

Hermiona si myslela, že mluvila tichoučkým hlasem, ale všechny holky se zastavily a Levandule s Tracey přestaly mluvit a pohlédly na ně.

Hannah už teď rudla, a sotva otevřela ústa-

„Očividně proto, že má víc kuráže než by sis myslela,“ řekla Levandule.

Hannah se zarazila s otevřenými ústy.

Zase je zavřela.

Polkla, ztěžka a viditelně, a její tváře ještě víc zrudly.

Pak se zhluboka nadechla a tiše řekla: „Jde o kluka, kterého mám ráda.“

Mrzimorka sebou trhla a její hlava se nervózně rozhlédla kolem, zatímco ticho pokračovalo.

„Uhm, dobře?“ řekla Susan nakonec.

„Já mám ráda *pět* kluků,“ řekla Levandule.

„Já a Padma máme rády ty samé kluky,“ řekla Parvati, „takže jsme udělaly seznam a pak jsme si hodily svíčkem, kdo bude vybírat jako první.“

„Vím, koho jsem souzena si vzít,“ řekla Tracey. „A vůbec mě nezajímá, co si o tom celý svět myslí, má být mým!“

Načež se všechny holky vyčkávavě podívaly na Hermionu, jejíž mozek myslel dopředu a naprosto Traceyinu poznámku ignoroval, aby se mohl soustředit na tu první věc, kterou řekla Hannah.

„Um,“ řekla Hermiona. Opatrně pokračovala hladivým hlasem. „Hannah, ten důvod, proč jsi se připojila k naší Společnosti na podporu hrdinské rovnosti pro čarodějky je, že je tu nějaký kluk, který by tě mohl mít radši, kdyby ses stala hrdinkou?“

Mrzimorka znovu přikývla, její tváře zrudly ještě víc, zatímco pohled měla upřený na zem, na odlesk vlastních vyleštěných černých bot.

„Jí se líbí Neville Longbottom,“ řekla Dafné. Zmijozelka si lítostivě povzdechla. „A bohužel pro ni si bude brát jinou. Je to fakticky tragédie.“

To u Hannah, která stále zírala na své nohy, vyvolalo vysoko položené *íííí*k vypísknutí.

„Počkej, cože?“ řekla Levandule. „Neville si bude brát někoho jiného? Jak ty o tom víš? *Koho?*“

„*Promiňte,*“ řekla Hermiona a na to se na ni všechny ostatní zase podívaly. „No...“ snažila se poskládat si myšlenky. „Chci říct, no... Hannah... snažit se stát se hrdinkou, aby tě měl rád nějaký kluk, není zrovna *feministické.*“

„To se vyslovuje jako *femininní,*“ řekla Padma

„A proč nazýváš Hannah nefemininní?“ řekla Susan. „Není nic neholčičího na tom, snažit se udělat dojem na kluka.“

„Krom toho,“ řekla Parvati zmateně, „není celá pointa v tom, že se snažíme stát se hrdinkami, i když to není zrovna *femininní?*“

Na následující diskuzi nebude Hermiona Grangerová vzpomínat jako na jeden ze svých nejúspěšnější nájezdů do říše politického vzdělání. Snažila se to vysvětlit, a pak se to po následujících námitkách snažila vysvětlit znovu, zatímco na ni ostatních sedm dívek koukalo čím dál tím skeptičtěji. Nakonec Dafné prohlásila, rozkazovačným tónem budoucí Lady Greengressové, že pokud tahle feministická záležitost znamená, že dívky nemohou jít po těch klucích, po jakých chtějí, pak by tenhle feminismus měl zůstat v mudlovských zemích, kam patří. Levandule navrhla, že čarodějnisumus by mohl čarodějkám přinést všechno, co by chtěly, plus to zní jako mnohem větší zábava než feminismus. A konečně Padma uzavřela diskuzi opatrným pozorováním, že hádat se nemá moc smysl, protože S.PO.H.RO.Č. nebyl založen kvůli něčemu, jako je feminismus, ale kvůli tomu, aby se víc holek stalo hrdinkami.

V té chvíli to Hermiona vzdala.

Zatímco jejich hodina Formulí končila a havraspárští prváci se šourali z hodiny, Hermionin obličej už se zase svařtil. Sotva to do hodiny stihly,

když se ozval gong začátku vyučování, musely běžet až ke svým lavicím a posadit se, což znamenalo, že tu už nebyl žádný čas, aby se ta příšerná věc stala; ale to jen znamenalo, že Hermiona teď čelila blížící se katastrofě před celou třídou.

A přesně tak - jakmile profesor Kratiknot svým kviknutím hodinu ukončil a všichni se zvedli ze židlí, Harry zamířil směrem k ní. Hermiona rychle strčila knížku do svého svrččího váčku, velmi rychle přešla ke dveřím, otevřela je a vyšla na chodbu. A samozřejmě, že ji Harry následoval s překvapeným pohledem, protože měli naplánované setkání v knihovně - „Hermiono?“ řekl Harry, když za sebou zavíral dveře. „Co se děje?“

Ani ne vteřinu potom, co Harry za sebou dveře zavřel, se dveře znovu rozlétly dokořán, málem trefily Harryho, který ustupoval z cesty a Padma Patilová vyšla z učebny, na tváři výraz děsuplného odhodlání.

„Promiňte, pane Pottere,“ ozvala se ta příšerná slova, dívčín vysoký hlas se rozléhal chodbou jako pochmurné zvony zkázy, „mohla bych vás požádat o pomoc?“

Harryho obočí se nadzvedly a řekl: „Můžete to *zkusit*, proč ne.“

„Mohl byste nám říct, jak se dá mluvit s duchem Salazara Zmijozela? Chtěly bysme, aby nám řekl, kde najdeme ty šikanující party, jako to řekl vám.“

V chodbě za dveřmi učebny nastalo ticho.

Pak se dveře znovu otevřely a Su vyhlédla ven se zvědavým pohledem - „No, my teď musíme jít do knihovny,“ řekl Harry běžným tónem, a jeho tvář vypadala uvolněně, „chtěla byste jít s námi?“ a vydal se směrem, kterým ležela knihovna v liché dny měsíce. Su vypadala, že půjde s nimi, ale Harryho obličej se na ni na chvíli otočil.

Teprve když zabočili za roh, Harry vytáhl hůlku a tichým přesným hlasem řekl: „*Quietus*“ a pak se otočil k Padmě a řekl: „Zajímavá domněnka, slečno Patilová.“

Padma se zatvářila docela samolibě a pak řekla: „Fakt jsem na tohle *měla* přijít dřív. V tom duchově hlasu bylo *syčení*, hned mě mělo napadnout, že jde o hadí jazyk, ještě předtím, než začal mluvit o Godriku Nebelvírovi.“

Harryho tvář se nezměnila. „Mohl bych se vás zeptat, slečno Patilová, jestli jste o tom už s někým-“

„Řekla to před všema v S.PO.H.RO.Či,“ řekla Hermiona.

Harryho oči vypadaly, jako by něco velmi rychle vypočítávaly, a pak řekl: „Hermiono, jaký tu jsou šance, že-“

„Už to řekla před Levandulí i Tracey.“

„Uhm,“ řekla Padma. „To jsem neměla dělat?“

„Počkejte tu,“ zavrčel pan Goyle a zašel za roh, odkud bylo slyšet, jak zaklepal na soukromý pokoj Draca Malfoye.

V Traceyině žaludku byl lehce nepříjemný pocit. Znovu si připomněla, že vzhledem k tomu, že to Padma řekla nahlas, *nějak* by se to pak k Malfoyovi doneslo, takže to klidně mohlo být díky *ní*, a nebylo to tak, že by Harrymu Potterovi něco *dlužila*, a Zmijozelové museli dělat vše, čeho je třeba, aby dosáhli svých Ambicí.

Sbírala pro sebe ambice od chvíle, kdy jí profesor Quirrell dal krutou lekci, a zatím se rozhodla, že chce svoje vlastní košť Nimbus 2000, stát se mega slavnou, vzít si Harryho Pottera, každé ráno snídat čokoládové žabky a porazit alespoň *tři* pány zla, jen aby profesorovi Quirrellovi ukázala, kdo je tu obyčejný.

„Pan Malfoy vás přijme,“ ozval se hluboký hlas, jak se pan Goyle vracel. „A vy radši doufejte, že nebudete mrhat jeho časem.“ Chvilku se nad ní tyčil a pak ustoupil stranou.

Tracey si do svého listu Ambicí přidala pořízení vlastních sluhů a vstoupila.

Malfoyova soukromá ložnice byla zrovna jako ta, kterou měla Dafné. V duchu tak trochu doufala, že uvidí diamandové lustry nebo zlaté fresky na

zdech - před Dafné by to nikdy nevyšlo, ale rod Malfoyů *byl* o stupeň výš než rod Greengrassů. Ale byla to zrovna tak malá ložnice jako ta Dafnina, jediný rozdíl spočívala v tom, že Malfoyovy věci byly zdobené stříbrnými hady místo smaragdových rostlin.

Prošla dveřmi a Draco Malfoy, který byl perfektně upravený i ve vlastní ložnici, vstal od židle za pracovním stolem a přivítal ji malým přátelským úklonem, na tvář okouzující úsměv, jako kdyby zrovna ona byla někým, kdo je *důležitý*, načež Tracey tak znervózněla, že zapoměla všechno co si v hlavě nacvičovala, a jen vyhrkla: „Musím vám něco říct!“

„Ano, to mi Gregory řekl,“ odpověděl Draco Malfoy hladce. „Prosím, slečno Davisová, posaďte se.“ A pokynul ke *své vlastní židli*, zatímco on sám si sedl na postel.

Cítila se poněkud lehkomyšlně a opatrně se posadila do Malfoyovy vlastní židle, její ruce si nepřítomně hrály s hábitem, který jí padal až ke kotníkům, pokoušela se, aby vypadal stejně elegantně a nezmuchlaně jako ten, který má Draco Malfoy-

„Takže, slečno Davisová,“ řekl Draco Malfoy. „Co jste mi to chtěla říct?“

Tracey zaváhala, a pak, když Malfoyův obličej začínal vypadat netrpělivě, ze sebe vykoktala všechno, co Padma řekla o duchovi Salazara Zmijozela, jak Harryho Pottera posílá, aby zastavil šikanování, a taky co jí Dafné řekla o tom, že Hermiona Grangerová je do toho zapletená -

Zatímco mluvila, výraz Draca Malfoye se nezměnil, ani v nejmenším, a Tracey to s nejistým pocitem v žaludku začalo docházet.

„Vy mi *nevěříte!*“ řekla.

Následovalo krátké ticho.

„No,“ řekl Draco Malfoy s úsměvem, který nebyl tak okouzující, jako úsměv předchozí, „Věřím tomu, že to je to, co Padma a Dafné řekly, takže vám i tak děkuji, slečno Davisová.“ Chlapec se zvedl z místa, kde seděl na své posteli, a Tracey automaticky vstala ze židle.

Zrovna když ji doprovázel ke dveřím, zrovna když se chystal otočit koulí u dveří, Tracey napadlo, že - „nezeptal jste se mě, co bych za tu informaci chtěla,“ řekla.

Draco Malfoy ji věnoval pohled, o kterém nevěděla, co si má myslet, a už nic víc neřekl.

„No, každopádně,“ řekla Tracey, která se na místě rozhodla trochu pozměnit své Plány, „za tu informaci stejně nic nechci, jsme přece přátelé.“

Přes tvář Draca Malfoye rychle přeběhl překvapený výraz, jen na okamžik, než znovu získala neutrální výraz, a řekl: „Není tak lehké přátelit se s Malfoyem, slečno Davisová.“

Tracey se usmála a myslela to upřímně. „No, já prostě budu přátelská dál,“ řekla a opustila místnost s radostným poskočením, poprvé v celém svém životě se cítila jako Zmijozelka a právě se rozhodla, že Draco Malfoy taky bude jedním z jejích manželů.

Když ta dívka odešla, Gregory vešel, zavřel za sebou dveře a řekl: „Jste v pořádku, pane Malfoyi?“

Draco svému sluhovi a kamarádovi neodpověděl. Jeho pohled se upíral do prázdna, jako by se snažil hledět skrze zdi své ložnice, skrze bradavické jezero, které obklopovalo zmijozelské podzemí, skrze zemskou kůru a atmosféru a mezihvězdný prach Mléčné dráhy, až do naprosto pustého a neosvětleného prázdna mezi galaxiemi, které žádný kouzelník ani vědec nikdy neviděl.

„Pane Malfoyi?“ zopakoval Gregory a začínal znít trochu ustaraně.

„Nemůžu uvěřit, že jsem jí věřil každé slovo,“ řekl Draco.

Dafné dopsala poslední palec eseje z přeměňování a vzhlédla ke zmijozelské společenské místnosti, kde Millicent Bulstrodová právě

pracovala na svém vlastním domácím úkolu. Nadešel čas učinit Rozhodnutí.

Pokud S.PO.H.RO.Č. bude chodit kolem a bude se snažit omráčit malé tyrany, nebude se jim to líbit, to bylo jisté. A budou ohledně toho chtít udělat něco nepříjemného, což bylo také jisté. Na druhou stranu, pokud by jejich msta měla být opravdu ošklivá, pak by Hermiona mohla požádat o pomoc Harryho Pottera, nebo by mohly dát dohromady svoje Quirrell body a požádat o laskavost profesora Quirrella... Ne, to co Dafné *doopravdy* znepokojovalo bylo, že by jim to tyhle věci mohly pokazit u profesora Snapea. Nikdo si to *nikdy* nechtěl pokazit u profesora Snapea.

Ale všimla si, že od toho dne, co vyzvala Nevilla na Nejvíc starověký duel, se na ni lidé koukají jinak. Dokonce i ti Zmijozelové, co si z ní utahovali, se na ni teď koukali jinak. Dafné začínalo docházet, že být dcerou ze vznešeného a nejstaršího rodu Greengrassů s sebou přinášelo mnohem víc respektu, když nejste jenom hezkou urozenou dívkou, ale krásnou *hrdinkou* ze vznešeného rodu. Byl v tom stejný rozdíl jako v tom, jestli vaši roli bude hrát přední herečka, nebo náhradnice za dva galeony s pištivým smíchem.

Zápasit proti šikanujícím partám možná není tím nejlepším způsobem, jak se hrdinkou stát. Ale otec jí jednou řekl, že hlavní problém s ignorováním příležitostí je v tom, že se z toho rodí zvyk. Pokud si řeknete, že si počkáte, až za nějaký čas bude lepší příležitost, no, tak si pravděpodobně za ten nějaký čas řeknete to samé. Otec tvrdil, že většina lidí stráví celý svůj život čekáním, až se naskytne příležitost, která je dostatečně dobrá, a pak zemřou. Otec tvrdil, že zatímco chopit se příležitosti by mohlo znamenat, že se spousta věcí pokazí, pořád to nebylo tak špatné, jako být beznadějným pěšákem. Otec tvrdil, že teprve, až si osvojí zvyk sahat po příležitostech, může být vybíravá.

Na druhou stranu, matka ji varovala, aby se nedržela všech otcových rad, a řekla, že Dafné se nesmí vyptávat na otcův šestý ročník v Bradavicích,

dokud ji nebude alespoň třicet let.

Ale sečteno a podtrženo, otec přiměl matku, aby si ho vzala, a úspěšně si tak našel cestu do jednoho z nejstarších rodů, takže tohle se mu podařilo.

Millicent Bulstrosová dokončila svůj domácí úkol a začala si balit věci.

Dafné vstala od svého stolku a přešla k ní.

Millicent sundala nohy ze stolu a postavila se, přehodila si batoh přes jedno rameno a se zmateným výrazem se podívala na blížící se Dafné.

„Hej, Millicent,“ řekla Dafné, když se přiblížila, ztlumila hlas a zněla vzrušeně, „hádej, na co jsem dneska přišla!“

„Že duch Salazara Zmijozela pomáhá Grangerový?“ řekla Millicent. „To už jsem slyšela-“

„Ne,“ zašeptala Dafné, „tohle je ještě lepší.“

„Vážně?“ řekla Millicent stejně vzrušeným hlasem. „O co jde?“

Dafné se spiklenecky rozhlédla kolem. „Pojď ke mně do pokoje a řeknu ti to.“

Daly se ke schodišti, které vedlo dolů, soukromé místnosti byly ještě hlouběji pod hladinou jezera než ložnice sedmáků...

Za chvíli Dafné pohodlně seděla na své židli a Millicent se vrtěla na kraji její postele.

„*Quietus*,“ řekla Dafné, když se obě posadily, a pak namísto aby hůlku dala zpátky do hábitu, Dafné jen tak pro jistotu spustila ruku s hůlkou ke svému boku.

„*Dobře!*“ řekla Millicent. „O co jde?“

„Chtěla bys vědět, na co jsem přišla?“ řekla Dafné. „Přišla jsem na to, jak se takhle rychle můžou šířit klepy o věcech, které se, na však víš, *ještě nestaly*.“

Dafné tak napůl očekávala, že Millicent zbledne a omdlí, to se sice nestalo, ale dívka sebou pořádně cukla, než začala koktat výmluvy.

„Neboj se,“ řekla Dafné s tím nejsladším úsměvem, „nikomu neřeknu, že jsi jasnovidka. Jsme přece přítelkyně, ne?“

Rianna Felthornová, Zmijozelka ze sedmého ročníku, pilně pracovala na další dvoustopé eseji (vzala si všechny předměty kromě věštění a mudlovských studií, a zdálo se jí, že se její O.V.C.E. rok skládá *jenom* z domácích úkolů) když ředitel koleje došel ke stolu, kde pracovala, vyštěkl: „Půjďte se mnou, slečno Felthomová!“ a odešel pryč, zatímco ona zběhla začala uklízet svůj pergamen a knihu a brk.

Když profesora Snapea dostihla, čekal na ni přesně před vstupem do místnosti a zíral na ni napůl přivřenýma očima, jejichž pohled vypadal až příliš intenzivní. Než se stačila zeptat, o co jde, beze slova se otočil na patě a odpochoval, takže měla co dělat, aby mu stačila.

Jeich pochod je dostal ke schodišti a pak k dalšímu, pod kterým si myslela, že už jsou v nejhlubším patře zmijozelského sklepení. Chodby začínaly vypadat starší, jejich architektura se vracela zpátky o staletí, jejich hrubé kameny držela při sobě hrubě zpracovaná malta. Začínala přemýšlet nad tím, jestli ji profesor Snape nevzal do toho *opravdového* sklepení, o kterém slyšela zvěsti, to opravdové bradavické sklepení, které bylo uzavřeno všem kromě profesorů; a jestli tady dole možná profesor Snape nedělal příšerné věci nevinným mladým bezbranným dívkám, ale to bylo z její straně asi jenom zbožné přání.

Sešli dolů dalším schodištěm a vešli do místnosti, která vůbec nebyla místností, ale jen prázdnou kamennou jeskyní s jediným vchodem a několika temnými kouty, kterou, už když vešli, osvětlovala jediná pochodeň.

Profesor Snape vytáhl svou hůlku a pak začal odříkávat kouzlo za kouzlem. Ztratila přehled o tom, kolik jich bylo, a když mistr lektvarů skončil, otočil se k ní, pevně upřel svoje oči do jejích a řekl hlasem, který se nepodobal jeho obvyklému protahování. „O této záležitosti neřeknete nikomu nic, slečno Felthornová, teď nebo kdykoliv jindy. Pokud je to pro vás přijatelné, přikývněte. Pokud ne, otočte se a odejděte.“

Přikývla, vyděšená a se zvláštní nadějí pomalu se rodící v jejím srdci (no, ne tak docela v srdci).

„Úkol, který pro vás mám, je velmi jednoduchý, slečno Felthornová,“ řekl bezvýrazný hlas profesora Snapea, „a vaše mimořádně štedrá odměna padesáti galeonů je jen odškodněním za to, že vám potom bude vymazána paměť.“

Nechtěně se jí zatajil dech. Její rodina mohla být bohatá, ale měli více dcer a udržovali ji na krátkém řetězu, rozhodně to pro *ni* bylo hodně peněz.

Pak její uši zachytily slova *vymazaná paměť* a na okamžik se cítila pobouřeně, nemělo to žádný smysl, pokud si nebude moci ponechat vzpomínky, jaký druh holky si profesor Snape myslí, že *je*?

„Určitě už jste slyšela,“ řekl Severus Snape, „o slečně Hermioně Grangerové, generálce Sluníček?“

„Cože?“ řekla Rhianna Felthornová s náhlou hrůzou a znechucením. „Je to *prvačka! Fuj!*“

72. Sebe-aktualizace, Hodnověrné popření, 7. část

V té době, kdy večere skončila, zimní slunce už dávno zapadlo, a tak Hermiona opustila havraspárskou věž spolu se svým studijním partnerem Harrym Potterem, který poslední dobou měl *směšné* množství volného času ke studiu, jen za mírumilovného světla hvězd, třpytících se na očarovaném stropě Velké síně. Neměla nejmenší představu, kdy tak Harry mohl dělat své opravdové domácí úkoly, až na to, že se mu to nějak dařilo, možná za pomoci domácích skřítků, zatímco spal.

Téměř všechny páry očí v celé síni se na ně upřely, zatímco z hodovací síně vycházeli ven obrovskými dveřmi, které spíš vypadaly jako brána k hradu než jako něco, čím by studenti měli procházet, když jdou na jídlo.

Vyšli, aniž by promluvili, a šli, dokud vzdálené mumlání studentských rozhovorů zcela nezmizelo; a pak kamennými chodbami pokračovali ještě trochu dál, než Hermiona konečně promluvila.

„Proč jsi to udělal, Harry?“

„Udělal co?“ řekl Chlapec-který-přežil nepřítomným tónem, jako by se jeho mysl toulala někde jinde a přemýšlela o mnohem důležitějších věcech.

„No, proč jsi jim prostě *neřekl* ne?“

„No,“ řekl Harry, zatímco jejich boty dopadaly na dlažbu, „nemůžu jen tak říkat ‚ne‘ pokaždý, když se mě někdo zeptá, jestli jsem něco neudělal. Představ si, že by se mě někdo zeptal: ‚Harry, ten žertík s tou neviditelnou barvou, tos byl ty?‘ a já bych řekl ‚ne‘ a pak by se mě zeptali: ‚Harry, nevíš náhodou, kdo může za to, co se stalo s koštětem nebelvírského chytače?‘ a já bych řekl: ‚na tuto otázku odmítám odpovědět.‘ Tak nějak tě to hned prozradí.“

„A *proto*,“ řekla Hermiona opatrně, „jsi všem řekl, že...“ Soustředila se, jak se pokoušela vzpomenout na přesná slova. „Že pokud by tu náhodou *bylo* nějaké spolčení, pak nemůžeš potvrdit ani zamítnout, že skutečným vedoucím této konspirace je duch Salazara Zmijozela, a že *de facto* bys ani

nemohl přiznat, že takové spolčení existuje, takže by ti lidé měli přestat klást takové otázky.“

„Jo,“ řekl Harry Potter s lehkým úsměvem. „To je naučí brát hypotetické scénáře moc vážně.“

„A *mně* jsi řekl, abych na nic neodpovídala -“

„Nemusí ti *věřit*, pokud to budeš popírat,“ řekl Harry. „Takže je lepší nic neříkat, pokud nechceš, aby si o tobě mysleli, že jsi lhářka.“

„Ale-“ řekla Hermiona bezmocně. „Ale - ale teď si lidi myslí, že *pracuju pro Salazara Zmijozela!*“ Ten způsob, jak se na ni Nebelvíři koukali - ten způsob, jak se na ni koukali *Zmijozelové* -

„To jde ruku v ruce s tím, být hrdinou,“ řekl Harry. „Už jsi viděla, co o mě tvrdí *Jinotaj?*“

Na krátký zlomek vteřiny si Hermiona představila, jak její rodiče čtou článek o ní, a místo, aby to byl příběh o tom, jak vyhrála celonárodní soutěž v pravopisu nebo něco takového, co si myslela, že by ji mohlo dostat do novin, nadpis článku zněl „DRACO MALFOY TĚHOTNÝ S HERMIONOU GRANGEROVOU“.

Stačilo to, abyste se znovu zamysleli nad celým tím hrdinstvím.

Harryho hlas získal formálnější tón. „Když už o tom mluvíme, slečno Grangerová, jak se vydařil váš poslední quest?“

„No,“ řekla Hermiona, „pokud se duch Salazara Zmijozela *doopravdy* neukáže a neřekne nám, kde ty party jsou, tak si nemyslím, že se nám poštěstí.“ Ne snad, že by ji to mrzelo.

Pohlédla na Harryho a spatřila, že jí věnuje obzvlášť intenzivní pohled.

„Víš, Hermiono,“ řekl chlapec tiše, jako by se chtěl ujistit o tom, že ho nikdo jiný na světě neslyší, „myslím, že máš pravdu. Myslím, že některým lidem se pomáhá mnohem víc než jiným, když se stávají hrdiny. *Taky* si nemyslím, že je to fér.“

A Harry ji chytil za tu část hábitu, která překrývala její ruku, a z chodby, kterou procházeli, ji popostrčil do menší chodby. Její ústa se překvapením

otevřela, když Harrymu jeho hůlka vklouzla do ruky, zahli do boční chodby tak úzké, že je málem přitiskla k sobě, Harry namířil hůlkou směrem, odkud přišli, tiše řekl: „*Quietus*“, a o okamžik později znovu řekl: „*Quietus*“ tím druhým směrem.

Harry se chvilku zkoumavě rozhlížel, nejenom kolem dokola, ale i na strop a na podlahu.

Pak strčil ruku do svého váčku a řekl: „Neviditelný plášť.“

„*Íííík?*“ řekla Hermiona.

Harry už ze svrčkového váčku vytahoval složenou lesknoucí se černou látku. „Neboj se,“ řekl a trochu se zakřenil, „jsou tak vzácné, že se nikdo neobtěžoval udělat proti nim školní zákaz...“

A pak Harry natáhl temnou sametovou látku směrem k ní a podivně formálním hlasem řekl: „Nedávám, nýbrž půjčuji, tebe, můj plášti, Hermioně Jean Grangerové. Dobře ji ochraňuj.“

Vytřeštila oči na mihotající se samet pláště, látky, která polykala všechno světlo, které na ni dopadalo, kromě toho, které se trpilo v podivných drobných odrazech; látka tak dokonale černá, že by na ní měl být vidět prach nebo žmolky nebo *něco*, ale nebylo to tak: čím déle jste se na ni dívali, tím větší jste měli dojem, že to, co vidíte, tady doopravdy není, ale pak jste znovu zamrkali a byl to jen černý plášť.

„Vezmi si to, Hermiono.“

Hermiona bezmyšlenkovitě natáhla ruku, aby látku uchopila; a pak, zrovna jak se její mozek probudil, znovu začala ruku stahovat zpět, ale Harry plášť pustil, ten začal padat, a ona ho bez přemýšlení chytila. A v okamžiku, kdy se ho její prsty dotkly, pocítila přívál neurčitého štěstí, jako když poprvé uchopila svou budoucí hůlku. Bylo to, jako kdyby někde hluboko ve své mysli velmi nejasně uslyšela zpěv.

„Tohle je jeden z mých questových předmětů, Hermiono,“ řekl Harry jemně. „Patřival mému otci, a není to něco, co bych dokázal nahradit, kdyby se to ztratilo. Nepůjčuj to nikomu jinému, neukazuj to nikomu,

nikomu neříkej, že to existuje... ale pokud bys to někdy chtěla na chvíliku půjčit, stačí za mnou přijít.“

Hermiona konečně odtrhla oči od nekonečné hloubky černých záhybů a vzhledla k Harrymu.

„Nemůžu-“

„Určitě můžeš,“ řekl Harry. „Protože není ani v nejmenším fér, že já jsem tohle jednoho rána našel zabalené jako dárek v krabici u postele a ty... ne.“ Harry se zamyšleně zarazil. „Teda, pokud *nemáš* svůj vlastní neviditelný plášť, protože jestli jo, tak nabídku odvolávám.“

Začaly jí pomalu docházet implikace pláště *neviditelnosti* a ukázala na Harryho třesoucím se prstem, i když stáli tak blízko k sobě, že ruku nemohla pořádně natáhnout a hlas se jí zvýšil značným pobouřením, když řekla: „Takže *takhle* si na lektvarech zmizel z té skříně! A jednou jak si-“ a pak se její hlas pomalu vytratil, protože nedokázala pochopit jak by i s neviditelným pláštěm Harry mohl...“

Harry si s uměleckou nonšalancí otřel nehty o svůj hábit a řekl: „No, musela si vědět, že v tom je *nějaký* trik, ne? A teď hrdinka bude tajemně vědět, kde a kdy narazí na šikanu - úplně jako kdyby ty lidi poslouchala, jak si to plánují, i když nikdo jejího věku přece *nemůže* seslat kouzlo neviditelnosti, aby je mohl špehovat.“

Následovala pauza a ticho.

„Harry -“ řekla. „Nejsem- nejsem si jistá, jestli je tohle tak dobrý nápad.“ Harryho oči zůstávaly upřené do jejích. „Protože ostatní holky by se mohly zranit?“

Přikývla, jednoduše přikývla.

„To je *jejich* volba, Hermiono, stejně jako je to tvoje. Já jsem se rozhodl, že nebudu dělat tu nápadně hloupou věc, co všichni dělají v knížkách, abych tě udržel v bezpečí a pod ochranou a bezmocnou, a ty by ses na mě opravdu naštvála a odstrčila mě stranou, zatímco by ses do toho dala sama a zapadla do ještě větších problémů, a pak by ses z toho hrdinsky dostala a

já bych konečně měl svoje vlastní osvětlení a uvědomil si, že bla bla bla a tak dál. Víím, jak tahle část mého života půjde, tak to prostě přeskočím. Pokud dokážu dobře odhadnout, co si budu myslet později, tak proč k tomu nepřistoupit hned a myslet si to rovnou. Každopádně, pointa je v tom, že bys taky neměla tak přehnaně ochraňovat *svoje* kamarádky. Prostě jim narovinu řekni, že je pravděpodobný, že se něco pokazí, a jestli i přesto chtějí být hrdinkami, fajn.“

Přesně při takových příležitostech Hermiona musela přemýšlet, jestli si vůbec někdy zvykne na způsob Harryho myšlení. „No tak, Harry,“ její hlas se na vteřinu zarazil, „vážně, *vážně* nechci, aby se jim něco stalo! Hlavně proto, že jsem tohle začla já!“

„Hermiono,“ řekl Harry vážně, „jsem si docela jistý, že jsi udělala správnou věc. Nechápu, co by se jim tak realisticky mohlo stát, že by to pro ně, dlouhodobě, bylo *horší* než kdyby to *nezkusily*.“

„Co kdyby je někdo *vážně* zranil?“ řekla Hermiona. Její hlas se jí zasekl v hrdle, vzpomněla si jak kapitán Ernie říkal, že Harry zíral přímo do očí svého protivníka, zatímco ten mu lámal prst, než přišla profesorka Prýtová, aby ho zachránila; a pak ji napadlo ještě něco jiného, Hannah a její jemné ruce, s nehty, které si opatrně každé ráno malovala mrzimorskou barvou, ale to si nemohla představovat. „A pak - pak už nikdy nic statečného neudělají -“

„Nemyslím si, že to funguje takhle,“ řekl Harry vyrovnaně. „Dokonce i když se něco úplně neuvěřitelně pokazí, nemyslím si, že takhle lidská mysl pracuje. Důležitě je věřit tomu, že jsi někdo, kdo může posunout svoje hranice. Zkoušet to a zranit se nemůže být horší než... *uváznout*.“

„Co když se *mýlíš*, Harry?“

Harry se na okamžik zarazil, pak jenom trochu smutně pokrčil rameny a řekl: „Co když mám pravdu?“

Hermiona se podívala zpátky na černou tkaninu, která jí přikrývala ruku. Zevnitř jí plášť připadal podivně jemný a přesto její dlani kladl odpor, jako

kdyby jí chtěl nabídnout ruku a povzbudit ji objetím.

Pak znovu zvedla ruku a podala plášť zpátky Harrymu.

Harry si ho nevzal.

„Já-“ řekla Hermiona. „Teda, chci říct, děkuju ti, hrozně moc ti děkuju, ale zatím o tom budu jen přemýšlet, takže teď si ten plášť můžeš vzít zpátky. A... Harry, nemyslím si, že je správné *špehovat* lidi -“

„Ani když jde o proslulé darebáky, abys zachránila jejich oběti?“ řekl Harry. „Mě nikdy nešikanovali, ale prošel jsem si realistickou simulací a to mi moc příjemné nepřišlo. Šikanovali tě někdy, Hermiono?“

„Ne,“ řekla tiše a dál Harrymu nabízela jeho neviditelný plášť.

Konečně si ho Harry vzal zpátky - pocítila nepatrné šubnutí, jak jí ta neslyšná píseň zmizela z mysli - a začal cpát černou látku zpátky do váčku.

Když váček polkl poslední hlt pláště, Harry se od ní otočil, aby zlomil tisící bariéru -

„A, no,“ řekla Hermiona. „To není *ten* Neviditelný plášť, že ne? Ten, o kterém jsme si četli na straně osmnáct Gottschalkova *Ilustrovaného svitku ztracených nástrojů* v překladu Paula Vieira?“

Harry otočil hlavu zpátky, zakřenil se, a řekl naprosto stejným tónem, jaký použil u večeře před ostatními studenty: „Nemohu ani potvrdit, ani vyvrátit, že vlastním magický artefakt neuvěřitelné síly.“

Když té noci Hermiona vklouzla do postele, stále se snažila se rozhodnout. Během večeře, když pro ni ještě *neexistoval* žádný praktický způsob, jak najít šikanu, byl její život jednodušší, ale teď znovu stála před rozhodnutím; tentokrát ne kvůli sobě, ale kvůli svým kamarádkám. V mysli stále viděla Brumbálovu vrásčitou tvář, bolest, kterou tak docela neschoval, a stále slyšela Harryho hlas, jak říká: ‚To je jejich volba, Hermiono, stejně jako byla tvoje.‘

A pořád si pamatovala pocit pláště na svých prstech, její mysl to stále dokola připomínala. Ten pocit měl svou vlastní moc, stále jí vracel

myšlenky k té písni, kterou slyšela/neslyšela ve své mysli, a k magii, která teď znovu byla potichu.

Harry k tomu pláští promluvil jako k *člověku*, řekl mu, aby se o ni dobře postaral. Harry řekl, že ten plášť patřil jeho otci, že by ho nemohl nahradit, kdyby ho ztratil...

Ale... to by Harry *doopravdy* neudělal, ne?

Jednu ze tří relikvií smrti, stvořených staletí před stvořením Bradavic, by jí přece jen tak *nepůjčil*?

Mohla by říct, že se cítila polichocně, ale tohle sahalo *daleko* za lichotky, přimělo ji to přemýšlet, co vlastně pro Harryho znamená.

Možná, že Harry byl ten druh člověka, kterému nevdání půjčovat ztracené magické artefakty *komukoli*, koho považuje za kamaráda, ale -

Ale když se zamyslela nad tím, *kteřou* část svého života jí Harry řekl, že přeskočil, tu část, kdy by se ji pokoušel udržet v bezpečí a pod ochranou...

Hermiona zírala na strop havraspárské ložnice. Někde za její postelí si Mandy a Su povídaly. Zapla tišící zaklínadlo, aby neslyšela jejich přesná slova, ale stále mohla slyšet to slabé mumlání; na spaní v ložnici sdílené s ostatními holkama bylo něco uklidňujícího. Věděla, že Harry si své tišící zaklínadlo zapíná na maximum.

Začala přemýšlet, jestli ji Harry náhodou *doopravdy*, no...

Tak nějak...

Jestli ji má *rád*.

Té noci trvalo Hermioně Grangerové dlouho, než usnula.

A když se dalšího rána probudila, zpod jejího polštáře koukal malý útržek pergamenu, na kterém stálo: *V půl jedenácté narazíte na šikanu ve čtvrté chodbě zleva ze síně, která je za učebnou lektvarů - S.*

Když Hermiona toho rána vešla do velké síně, připadalo jí, že má žaludek plný létajících mušek o velikosti hypogryfů; i když už se přibližovala k havraspárskému stolu, stále se ještě nerozhodla, co bude *dělat*.

Spatřila, že vedle Padmy je volné místo. Přesně tam by si sedla, kdyby se chystala to říct Padmě a pak ji požádat, aby to řekla Dafné a Tracey.

Hermiona došla k prázdnému místu vedle Padmy.

V jejím hrdle čekala slova, Padmo, *dostala jsem záhadnou zprávu*-

A cítila, jak v ní vzniká zeď, která těm slovům brání, aby vyšla. Vystavila by Hannah a Susan a Dafné *nebezpečí*. Vzala by je s sebou a za ruku by je dovedla přímo do problémů. To bylo špatné.

Nebo by to šikanování možná mohla zkusit zvládnout sama, aniž by kamarádkám něco řekla, a to, docela očividně, bylo taky špatné.

Hermiona věděla, že čelila morálnímu dilematu, stejně jako všichni ti kouzelníci a čarodějnice, o kterých četla příběhy. Ale v příbězích lidé pokaždé dostali *správnou* možnost a *špatnou* možnost, ne dvě špatné, to jí připadalo trochu nefér. Ale tak nějak měla tušení - možná to vzešlo ze způsobu, jakým Harry vždycky vykládal, jak je historické knihy budou vidět - že čelí hrdinskému rozhodnutí, že její celý život může skončit jedním nebo druhým způsobem, v závislosti na tom, jaké rozhodnutí udělá teď, *tohle ráno*.

Hermiona se posadila ke stolu, a aniž by se podívala na strany, jen zírala na svůj talíř a na stříbrné příbory, jako by v sobě ukrývaly odpovědi. Přemýšlela tak důkladně, jak jen to kdy zkusila, a po chvíli slyšela Padmin hlas, jak jí šeptá přímo do ucha: „Dafné tvrdí, že ví, kde dneska v půl jedenáctý bude nějaká šikana.“

Zatraceny.

Dle názoru Susan Bonesové byly všechny zatraceny.

Teta jí občas vyprávěla příběhy, které začínaly přesně takhle, lidé dělali něco, o čem *věděli*, že je to hloupé, a příběhy většinou končily tím, že někdo byl *ztracen* všude po zemi, po stěnách a na tetiných botách.

„Hej, Padmo,“ zamumlala Parvati, její hlas v chodbě vedoucí z učebny lektvarů sotva slyšitelný mezi něžným dusáním osmi dívek na špičkách,

„víš, proč Hermiona celé ráno vzdychá-“

„Tiše!“ zasyčela Levandule, ostré zašeptání bylo mnohem hlasitější než Parvatino mumlání. „Nikdy nevíš, kdy tě Zlo poslouchá!“

„Šššš!“ řekly další tři holky ještě hlasitěji.

Naprosto, dokonale, totálně zatraceny.

Jak se tak blížily ke čtvrté chodbě nalevo, tam, kde Dafnin tajemný informátor oznámil, že se šikanování odehraje, všech osm jich ještě zpomalilo, zvuk jejich chodidel se ztišil, a generálka Grangerová konečně udělala gesto, které znamenalo *Počkejte, půjdu se podívat napřed*.

Na to Levandule zvedla ruku a když se Hermiona otočila, aby se na ni podívala, Levandule, která stále vypadala zmateně, ukázala přímo dál chodbou, pak na sebe a pak zkusila zagestikulovat něco jiného, čemu Susan nerozuměla -

Generálka Grangerová zavrtěla hlavou a ještě jednou, tentokrát s pomalejšími, ještě přehnanějšími pohyby, udělala signál pro *Počkejte, půjdu se podívat napřed*.

Levandule, ještě víc zmatená, ukázala zpátky směrem, odkud přišly, a pak udělala skákavé gesto druhou rukou.

Teď byly všechny ostatní ještě zmatenější než Levandule, a Susan si s jistou kyselostí pomyslela, že jedna hodina cvičení před dvěma dny nebyla dost na to, aby si zapamatovaly novou skupinu signálů.

Hermiona ukázala na Levanduli, pak na podlahu pod jejíma nohama, výraz na její tváři přitom jasně ukazoval, že cílem sdělení je *Ty. Zůstaň. Tady*.

Levandule přikývla.

Doom doom doom, procházela Susan hlavou pochodová píseň Legie Chaosu, *doom doom doom doom doom doom...*

Hermiona se natáhla do svého pláště a vytáhla malý proutek se zrcadýlkem a očnicí na jeho konci. Havrapárka se pomalu, opravdu velmi

velmi pomalu, připlížila ke stěně hned vedle zabočení do chodby a vykoukla jen kousíčkem koukátka za roh.

O trošku dál.

O trošku dál.

Pak generálka Grangerová opatrně vykoukla za roh hlavou.

Generálka Grangerová se otočila zpátky k nim a udělala gesto *následujte mě*.

Když se Susan plížila dál, cítila se o něco lépe. Tahle část plánu, která spoléhala na to, že se dostaví třicet minut před tou partou očividně doopravdy fungovala. Možná byly jen *trochu* zatraceny...?

V deset dvacet devět, téměř přesně na vteřinu, se ten kluk ukázal. Pokud by na místě byl někdo, kdo to mohl slyšet - i když chodba byla očividně prázdná - slyšel by, jak jeho boty pevně dupou hlavní chodbou, pak zabočuje do menší, pak jde k místu, kde chodba poprvé zahýbá, obejde roh, a pak se v jistém překvapení zastaví, když spatří, že cesta teď končí pevnou cihlovou zdí, která tam dříve nebyla.

Pak pokrčí rameny a otočí se, když se opře, aby pozoroval hlavní cestu jen zpoza rohu.

Přeci jen, tohle jsou *Bradavice*.

Za těmi narychlo přeměněnými tenkými panely, kterým měly vnější podobu cihlové zdi, čekaly dívky; nemluvily, nehýbaly se, stěží i jen dýchaly, ale koukaly se skrze otvory, které si pro sebe udělaly.

Když Susanin pohled zachytil toho kluka, cítila, jak se jí sevřela hrud' a celé tělo až k palcům. Vypadal *nejmíň* na sedmáka a jeho hábit měl zelené okraje, ne červené, jak tak trochu doufaly, a měl *svaly* a po chvílce dalšího zírání si Susan uvědomila, že to znamenalo, že chodil i na *duely*.

Pak zaslechly z chodby zvuk dalších blížících se nohou. Z učebny lektvarů právě vyšli čtvrtáci z Nebelvíru a Zmijozelu.

Kroky je minuly, začaly odeznívat a zmizely a ten kluk nic neudělal.

Susan na chvílku cítila úlevu -

Pak se začala přibližovat další, menší skupinka.

Kluk pořád nic neudělal a kroky je minuly.

To se zopakovalo ještě několikrát.

A pak, když se přiblížil nejasně znějící zvuk posledních kroků, sedm dívek slyšelo, jak klukův hlas řekl, jasně, studeně a tiše: „*Protego*.“

Někdo na to zalapal po dechu, ale naštěstí velmi, velmi tiše. Pokud ho nedokážou ani jednou zasáhnout -

Oni už se poučili, uvědomila si Susan, počítala s tím, že to S.P.O.H.R.O.Č. nebude moct dělat dlouho, než se toho ti šikanující kluci chytanou - ale - Hermiona už porazila tři - a celá škola si včera šeptala o tom duchovi Salazara Zmijozela -

Čeká na nás!

Susan by jim nejradši zašeptala, aby to vzdaly, kdyby tu jen byl nějaký způsob, jak tu zprávu předat -

„*Silencio*,“ řekl kluk tichým, jistým hlasem, hůlku namířenou směrem k chodbě, modrá mlha jeho chránícího kouzla se kolem něj mihotala. „*Accio* oběť.“

Když se čtvrták objevil v jejich úhlu, visel ve vzduchu vzhůru nohama, jako by ho neviditelná ruka držela vysoko za nohu, hábit s červeným lemováním mu sklouzl z boků a odhalil kalhoty pod ním. Pusa se mu bezmocně otvírala a zavírala, ale žádný zvuk z ní nevyšel.

„Hádám, že netušíš, co se tu děje,“ řekl zmijozelský sedmák tichým, studeným hlasem. „Neboj se. Je to tak jednoduchý, že to pochopí i Nebelvír.“

Na to Zmijozel zvedl levou ruku v pěsti a zprudka jí praštil do nebelvírova břicha. Čtvrtákovo tělo sebou zoufale zazmítalo, ale jeho ústa stále neopustil žádný zvuk.

„Jsi má oběť,“ řekl starší Zmijozel. „Tohle je šikana. Zmlátím tě. A uvidíme se, jestli se někomu podaří mě zastavit.“

Přesně v té chvíli Susan došlo, že je to past.

A skoro v tu samou chvíli se ozval hlasitý, vysoko-položený hlas mladé dívky, jak ječí: „*Přestaň, ty bídáku! Finite Incantatem!*“

Levandule, pomyslela si s hrůzou Susan. Nebelvírka se dobrovolně přihlásila, že bude sloužit k odvedení pozornosti, zatímco zbytek provede útok ze strany, kde to protivník nebude čekat, to byl ten plán, ale teď -

„Ve jménu Bradavic,“ zakřičel Levandulin hlas, i když ji nemohly spatřit, „a ve jménu všech hrdinek, přikazuji ti, abys pustil toho ÍÍÍK!“

„*Expelliarmus*,“ řekl ten kluk. „*Stupefy. Accio* hloupá hrdinka.“

Když se jim *Levandule* objevila před očima, visící za jednu nohu a v bezvědomí, Susan zamrkala; ta holka byla oblečená do jasně rudo-zlaté sukně a trička, namísto svého normálního bradavického hábitu.

Ten kluk se na dívčino tělo visící vzhůru nohama taky podíval trochu zvláště, pak na ni namířil hůlkou a řekl „*Finite Incantatem*“, ale oblečení zůstalo pořád stejné.

Pak pokrčil rameny a, stále otočený směrem k *Levanduli* místo toho kývajícího se čtvrtáka, napřáhl pěst -

„*Lagann!*“ zakřičelo pět hlasů, a pět zelených spirál vystřelilo z pěti hůlek namířených přes pět otvorů ve falešné zdi a o okamžik později Hermionin hlas zakřičel: „*Stupefy!*“

Pět zelených spirál se bez jakéhokoli efektu roztránilo o modrou mlhu a Hermionin červený blesk se od ní odrazil a zasáhl čtvrtáka, který sebou trhl a pak ztuhl.

A sedmák se otočil, pochmurný úsměv na tváři, a prvačky vykřikly a zaútočily.

Susaniny oči se prudce otevřely a hned se odkutálela od místa, kde ležela na zemi, plíce jí hořely a celé její tělo stále ještě bolelo po tom zásahu.

Podle toho, co mohla vidět, bitva probíhala jen několik vteřin, tělo Hannah padalo se stále nataženou rukou směrem k ní, „*Glisseo!*“ vykřikla Hermiona, ale ten starší kluk sekl hůlkou dolů, ta za sebou zanechala zelené světlo, a bylo vidět, jak se Hermionino kouzlo rozprsklo do modrobílých jisker, a pak v téměř tom samém pohybu kluk řekl „*Stupefy!*“ a Hermionu to odhodilo. Susan sebrala všechnu magickou sílu, co jí zbývala a vykřikla „*Innervate!*“ k Hermioninu tělu, už když se kluk otáčel směrem k ní a znovu na ni namířil hůlku, a pak Padma vykřikla „*Prismatis!*“ těsně předtím, než kluk vykřikl „*Impedimenta!*“ a kolem klukova těla se stočila duhová sféra a zmijozelský sedmák se zapotácel, jak se jeho vlastní kletba odrazila zpátky k němu, ale o okamžik později o sebe poklepal hůlkou, a pak Padmina prismatická sféra praskla jako hnědá mýdlová bublina a klukova hůlka jí projela a „*Innervate!*“ vykřikla Parvati na tělo Hannah, a Tracey a Levandule v tu samou dobu vykřikly „*Wingardium Leviosa!*“-

---

Hannah Abbottová namířila hůlkou rukou, která se klepala vyčerpáním, a už jí nezbývala síla ani na jedno *Innervate*.

Zbytek chodby ztichl, těla ležela poházená po zemi, Padma a Tracey a Levandule, Hermiona a Parvati v jedné hromadě u zdi, Susan zkameněle stála, oči jí bezmocně těkaly, dokonce i nebelvírský kluk ležel bez pohybu (Hermiona ho vzbudila a on bojoval, ale nestačilo to.)

Byla to velmi krátká bitva.

Zmijozel se stále usmíval, jedinou známkou vyčerpání byla kolébající se prasklina v modré mlze, která ho obklopovala, a pár kapek potu na jeho čele.

Pozvedl ruku, setřel si pot z čela a připlížil se k ní jako smrtiplášť v lidské podobě.

Hannah se otočila a dala se do běhu, zatačela a běžela s jekotem v dusícím se hrdle, proběhla falešnou cihlovou zeď, seběhla k rozcestí s veškerou rychlostí, kterou zvládla sebrat, kličkovala přitom jak jen mohla -

A těsně předtím než Hannah zvládla zatočit, klukův hlas za ní řekl: „*Cluthe!*“ a do jejích nohou vletěla příšerná křeč, spadla a uklouzla a narazila hlavou o zeď, ale bolesti z nárazu si ani nevšimla, jak začala ječet z šubajících se svalů-

Kluk šel dál směrem k ní, Hannah ho viděla, když otočila hlavou; blížil se k ní pomalu, na obličeji stále ten příšerný úsměv.

Převalila se navzdory bolesti z toho, jak se její svaly stáčely samy do sebe, překutálela se za roh a vykřikla: „*Jdi pryč!*“

„Ne,“ řekl kluk hlubokým a děsivým hlasem, který by mohl patřit dospělému, zněl jako by byl jen kousek od ní.

Kluk zatočil za roh a Dafné Greengrassová ho svou Nejstarší čepelí bodla přímo do rozkroku.

Následoval záblesk, který osvítil celou chodbu -

Sedm dívek s pokorným výrazem opustilo kancelář madame Pomfreyové, jednu ze své skupiny nechaly v nemocniční posteli.

Léčitelka řekla, že Hannah se zotaví během přibližně třiceti pěti minut; natržené svaly se spravovaly lehce.

Dafné se chopila veškerého vysvětlování, Hannah se podle ní stala nehoda s běhacím kouzlem, která způsobila ty křeče. Madame Pomfreyová se na ni ostře podívala, ale nehádala se, i když to kouzlo bylo přibližně šest ročníků nad jejich úrovní.

Madame Pomfreyová také dala Dafné lekvar, který by jí měl pomoci s jejím naprostým magickým vyčerpáním, a varovala ji, aby následující tři hodiny nic nesesílala. To se údajně stalo proto, že Dafné použila příliš mnoho sil, jak se snažila seslat *Finite* na Hannah, spíš než proto, že nejmoc starověký meč z ní vytáhl všechnu její sílu, aby prorazil *Protego*.

Zbytek jejich skupiny se rozhodl, že o svých modřinách pod hábity nebudou mluvit, dokud neseženou nějaké starší holky, co by na ně mohly

seslat *Episkey*. To, co všechno je Dafné schopná zamluvit, mělo svá omezení.

Celá tahle věc, napadlo Susan, byla vážně jen tak tak. Pokud by se ten kluk podíval za roh - pokud by si dopřál chvilku, aby znovu seslal svůj štít - „Měly bysme přestat,“ řekla Susan hned, jak se sedm z nich dostalo mimo doslech z kanceláře léčitelky. „Měly bysme přestat tohle dělat.“

Na to se z nějakého důvodu, i když tohle mělo rozhodnout hlasování, všechny podívaly na generálku Grangerovou.

Sluníčková generálka vypadala, že si nevšimla, že na ni zírají, a jen pochodovala dál, oči upřené vpřed.

Po chvíli Hermiona Grangerová řekla hlasem, který zněl zamyšleně a trochu smutně: „Hannah řekla, že nechce, abychom přestaly. Nejsem si jistá, jestli by pro nás bylo správné... abychom *kvůli ní* byly méně statečné než ona sama.“

Všechny ostatní dívky, kromě Susan, to odkývaly.

„Myslím, že horší už to nebude,“ řekla Parvati. „A my to zvládnem. Jak se teď ukázalo.“

Susan nenapadlo, co by na to mohla říct. Nemyslela si, že by bylo dostatečně přesvědčivé, kdyby z plných plic vykřikla o naprosté blbosti a ZKÁZE, která je kvůli tomu čeká. Ale stejně tak nemohla ostatní holky prostě opustit. Copak nestačilo, že byli prokleti těžkou prací, proč jen museli Mrzimorové být i loajální?

„Mimochodem, Levandule,“ řekla Padma. „Co jsi to ve jménu Merlinových spodárů předtím měla na sobě?“

„Svůj hrdinský oblek,“ řekl Nebelvírka.

Když promluvila, zněla Dafné unaveně, ploužila se chodbou a ani se na ně nepodívala. „Je to kostým Nebelvírské Vojačky ze hry *Kronika lunarských vojáků*.“

„Ty jsi to přeměnila?“ řekla Parvati zmateně. „Ale ten kluk na tebe seslat *Finite-*“

„Ne-e!“ řekla Levandule. „Je to *opravdický!* Prostě jsem přeměnila svůj hrdinský oblek do normálního trika a sukně *než* jsme vyrazily, takže stačilo, abych na sebe seslala *Finite*, když jsme viděly to šikanování. Taky bys chtěla něco podobného, Parvati? Nechala jsem si ten svůj udělat Katarinou a Joshuem, jsou šestáci, za dvanáct srpců-“

„Myslím,“ řekla generálka Grangerová opatrně, „že bychom v tom vypadaly trošku hloupě.“

„No,“ řekla Levandule, „co kdybysme hlasovaly, jestli -“

„Myslím,“ řekla generálka Grangerová, „že bez ohledu na to, jak kdo bude hlasovat, radši bych zemřela, než nosila takovýhle kostým-“

Susan tu hádku ignorovala. Snažila se přijít s nějakou chytrou strategií, díky které by nebyly tak zatraceny.

Celá velká síň ztichla, třebaže jenom na chvílku, když sedm z nich vešlo na oběd.

Pak začalo jásání.

Bylo rozptýlené, žádný obrovský potlesk ode všech najednou. Většina přicházela od nebelvírského stolu, méně od mrzimorského a havraspárského, ze zmijozelského nic.

Dafné cítila, jak se jí napíná tvář. Doufala - no, možná kdyby našly nějakého Nebelvíra, který šikanuje Zmijozela, kterého by mohly zachránit - že si ostatní Zmijozelové uvědomí -

Podívala se k mrzimorskému stolu.

Neville Longbottom tleskal s rukama vysoko nad hlavou, ale neusmíval se. Možná, že slyšel o Hannah, nebo možná přemýšlel, proč tu Hannah není.

Pak, protože si nedokázala pomoci, pohlédla k hlavnímu stolu.

Tvář profesorky Prýtrové byla svráštěná starostmi. Ona a profesorka McGonagallová se nakláněly směrem k ředitelovi, který se tvářil vážně, jejich rty se rychle pohybovaly. Profesor Kratiknot vypadal spíš

rezignovaně, a Quirrell, s až příliš uvolněnou tváří, křečovitě bodal do své polévky lžící, kterou svíral v pěsti.

Profesor Snape hleděl přímo na -

Na *ni*?

Nebo - na Hermionu Grangerovou, která stála vedle ní?

Sevřený, tísnivý úsměv přeběhl přes profesorovu tvář, a on pozvedl ruce a jednou je spojil pohybem, který byl příliš pomalý na to, aby to bylo opravdové tlesknutí. Pak se mistr lektvarů vrátil ke svému talíři, ignorujíc rozhovory kolem sebe.

Dafné pocítila zamrazení a spěšně se otočila ke zmijozelskému stolu. Susan a Levandule a Parvati se odtrhly od jejich skupinky a zamířily k mrzimorským a nebelvírským stolům na druhé straně Velké síně.

Stalo se to, když míjely tu část zmijozelského stolu, kde seděl zmijozelský famfrpálový tým.

V tom okamžiku Hermiona náhle zakopla tak prudce, jako by jí někdo podtrhl nohu, a sletěla do mezery mezi sedícím Marcusem Flintem a Lucienem Bolem. Následoval tichý, smutný, pleskavý zvuk, když Hermionina tvář skončila ve Flintově talíři se steakem a bramborovou kaší.

Zdálo se, že se to všechno děje až moc rychle, nebo byl jen problém v tom, že Dafné myslela moc pomalu - Flint pohoršeně zařval a rukou strčil Hermionu zpátky k havraspárskému stolu. Ta se odrazila od něčích zad a spadla na zem.

Ticho se šířilo jako ve vlnách.

Hermiona se nadzvedla rukama, ale nepodařilo se jí dostat se na nohy, Dafné viděla, že se celé její tělo třese, a že její tvář je pokrytá kaší a pár kousky steaků.

Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil a nikdo se nehýbal. Jako by si nikdo ve Velké síni nedokázal představit, o nic víc než Dafné, co se má stát teď.

Pak Flintův mocný hlas, hlas zmijozelského kapitána, který křičí příkazy na famfrpálském hřišti, podrážděně zaburácel: „Zničila jsi moje jídlo,

holčičko.“

Další chvilka ledového ticha. Hermionina hlava - Dafné viděla, že se třese - se otočila, aby pohlédla na zmijozelského famfrpálového kapitána.

„Omluv se mi,“ řekl Flint.

Harry Potter se začal zvedat od havraspárského stolu a pak se prudce zastavil, napůl na nohou, jako by ho právě něco napadlo -

Pak se u havraspárského stolu postavilo pět jiných lidí.

Celý zmijozelský famfrpálský tým se postavil, hůlky v rukou, a pak se postavili studenti u nebelvírského a mrzimorského stolu a Dafné se bezmyšlenkovitě otočila k hlavnímu stolu a spatřila, že ředitel stále sedí a jen sleduje a sleduje, Brumbál jen sledoval a měl jednu ruku napřaženou, jako by chtěl zastavit profesorku McGonagallovou - teď za vteřinu někdo zaječí nějaké kouzlo a pak už bude pozdě, *proč ředitel nic nedělá* -

A hlas řekl: „Omlouvám se.“

Dafné se otočila a ústa se jí šokem otevřela dokořán.

„*Scourgify*,“ řekl uhlazený hlas a kaše zmizela z Hermioniny tváře, což odhalilo její překvapený výraz, protože se k ní přiblížil Draco Malfoy. Ten schoval hůlku a pak poklekl na jedno koleno vedle ní a nabídl jí ruku.

„Je mi to velice líto, slečno Grangerová,“ řekl zdvořilý hlas Draca Malfoye. „Hádám, že si někdo myslel, že to bude vtipné.“

Hermiona stiskla Dracovu ruku a Dafné náhle došlo, co se stane -

Ale Draco Malfoy Hermionu *nezvedl* jen na půl výšky, jen aby ji znovu upustil.

Prostě ji vytáhl na nohy.

„Díky,“ řekla Hermiona.

„Nemáte zač,“ řekl Draco Malfoy hlasitě, aniž by se podíval kolem sebe, kde na něj čtyři bradavické koleje zíraly v naprostém šoku. „Jen si pamatujte, že být mazaný a ctižádostivý ještě neznamená, že se chováte takhle.“

A pak Draco Malfoy zamířil zpátky na své místo u zmijozelské lavice a sedl si jako kdyby - jako kdyby právě - *on právě* -

Hermiona zamířila k nejbližšímu prázdnému místu na havraspárské lavici a posadila se.

Celé to množství dalších lidí se také, poměrně pomalu, posadilo.

„Dafné?“ řekla Tracey. „Jsi v pořádku?“

Dracovo srdce bušilo tak prudce, až se bál, že mu exploduje v hrudi v krvavé spršce, stejně jako u té kletby, co Amycus Carrow jednou seslal na štěně.

Svou tvář stále naprosto ovládal, protože věděl (to mu opakovali znova a znova), že pokud ukáže, že cítí strach, ostatní Zmijozelové ho roztrhají na kousky jako hejno akromantulí.

Neměl žádný čas to konzultovat s Harrym Potterem, žádný čas, aby si připravil plán, žádný čas, aby o tom přemýšlel, jen ten okamžik, kdy mu došlo, že čas začít zachraňovat zmijozelskou reputaci je *právě teď*.

Ze všech stran dlouhého zmijozelského stolu na Draca zíraly vzteklé obličejy.

Ale byly převáženy počtem obličejů, které vypadaly jen zmateně.

„Fajn, vzdávám se,“ řekl šesták, kterého Draco nepoznával, seděl naproti němu dvě místa doprava. „Proč jsi to udělal, Malfoyi?“

Přestože měl vyschlá ústa, Draco nepolkl. To by bylo znamení strachu. Místo toho si nabral kousky mrkve, ty ze všeho, co měl na talíři, obsahovaly nejvíc vody, a žvýkal a polykal; myslel tak rychle, jak jen dokázal.

„No,“ řekl Draco, hlas tak ostrý, jak to dokázal - srdce mu bušilo ještě hlasitěji, zatímco všichni kolem něj přestali mluvit, aby ho slyšeli - „pravděpodobně existuje *nějaký* způsob, jak *zhoršit* image Zmijozelu ještě *víc*, než zaútočit na osm prvaček ze všech čtyř kolejí, které spolupracují, aby zastavily šikanu, ale *žádný* mě nenapadá. Takhle nám alespoň přinese prospěch to, co Greengrassová dělá.“

Zmatené tváře zůstaly zmatené.

„Cože?“ řekl šesták, a „Cože, jaký *prospěch*?“ řekla pátačka sedící po jeho pravici.

„Zmijozelská kolej bude vypadat lépe,“ řekl Draco.

Zmijozelové kolem něj mu věnovali ještě zmatenější pohledy, jako kdyby jim vysvětloval algebru.

„Vypadat lépe před *kým*?“ zeptal se šesták.

„Ale ty jsi právě pomoh *mudlovský šmejdce*,“ řekla pátačka. „Jak něco *takového* může vypadat dobře?“

Dracovi se sevřelo hrdlo. Jeho mozek právě zažíval úplnou dysfunkci, kdy nemohl přijít na nic, co by mohl říct, kromě pravdy -

„To asi Malfoy připravuje nějaký příšerně mazaný plán, co?“ řekl páták.

„Úplně jako v *Tragédii Světla*, kde všechno, co vypadá jako překážka, je ve skutečnosti část plánu. A až to skončí, tak hlava Grangerový bude napíchnutá na klacku, a nikdo nebude podezírat jeho.“

„To dává smysl,“ ozvalo se kolem stolu a následovalo hodně příkyvování.

„Ty víš, o co tu šéfovi jde?“ zamumlal Vincent tiše.

Gregory Goyle neodpověděl. V mysli právě jasně slyšel pánův hlas, jak říká: *Nemůžu uvěřit, že jsem z toho uvěřil každému slovu*, v ten den, kdy se začala šířit ta zvěst, že Salazar Zmijozel ukazuje Potterovi a Grangerové, kde najít šikanu.

„Pane Goyle?“ zašeptal Vincent.

Rty Gregoryho Goyla se zformovaly jako kdyby říkal *Ale ne*, ale žádný zvuk z nich nevyšel.

Hermiona toho dne odešla z oběda brzy, z nějakého důvodu vůbec nebyla hladová. Těch pár vteřin naprostého zesměšnění jí stále a stále projíždělo myslí, ten pocit, když se její tvář vmáčkla do bramborové kaše, a jak ji něco vyhodilo do vzduchu, a pak hlas zmijozelského kluka, jak říká: „Omluv se

mi'... a mohl to být první okamžik v celém jejím životě, kdy cítila, že někoho *nenávidí*. Ten kluk, který ji odhodil (řekli, že se jmenuje Marcus Flint), a ten Zmijozel co na ni seslal zakopávací kletbu... pocítila to, a na jeden hrozný okamžik chtěla jít říct Harrymu, že kdyby by ji chtěl nějak kreativně pomstít, vůbec by se tomu nebránila.

Nebyla z Velké síně pryč ani minutu, když za sebou uslyšela zvuk běžících nohou a otočila se, aby spatřila, jak k ní pádí Dafné.

A poslouchala, co jí její členka Sluníček chtěla říct...

„Copak to *nechápeš?*“ jen tak tak, že Dafné nekřičela. „Jenom proto, že je k tobě někdo milý, to neznamená, že jste kamarádi! Je to *Draco Malfoy!* Jeho otec je Smrtijed, všichni rodičové všech jeho kamarádů jsou Smrtijedi - Nott, Goyle, Crabbe, *všichni kolem něj*, copak to nechápeš? Všichni pohrdají mudlorozenými, chtějí, aby takoví jako ty zemřeli, myslí si, že za nic nestojíš, můžeš být tak akorát jenom obětí v jejich děsivých temných rituálech! Draco je *příštím lordem Malfoyem*, už od narození byl vychováván tak, aby tě nesnášel, a od narození ho učili *lhát!*“ Dafniny šedozelené oči se do ní zavrtávaly a vyžadovaly souhlas a pochopení.

„On-“ řekla Hermiona lámajícím se hlasem. Vzpomněla si na tu střechu, na to příšerné škubnutí, když začala padat, na to, jak ji ruka Draca Malfoye chytila a držela tak pevně, až z toho pak měla modřiny. Musela ho požádat dvakrát, než ji konečně nechal spadnout. „Možná Draco Malfoy není jako ostatní -“

Dafnin šepot už byl málem jekot. „Pokud ti neuškodí aspoň desetkrát tolik, jako ti teď pomohl, tak jeho *život skončí*, chápeš? Tím chci říct, že Lucius Malfoy ho doopravdy *vydělí!* Víš, jaká je šance, že teď doopravdy něco *nekuje?*“

„Nepatrná?“ řekla Hermionana stísněně.

„*Nulová!*“ zasyčela Dafné. „Tím myslím *žádná!* Menší než nulová šance! Ta šance je tak malá, že bys ji nemohla najít, ani kdybys na ni seslala tři zvětšovací a ukaž-mi kouzla a - a - a měla starověkou mapu a kentauřího

proroka! Všichni ve Zmijozelu ví, že ti plánuje něco udělat a nechce být v podezření, slyšela jsem, jak někdo říká, že viděl, jak na tebe míří hůlkou těsně předtím, než jsi upadla - to to nechápeš? *Tohle všechno je Malfoyův plán!*“

Draco seděl a jedl svůj steak s pečenými růžičkami květáku a popeleckou omáčkou (nebyla vyrobena z vajec opravdové popelce, jen chutnala jako oheň) a snažil se nesmát a nebrečet.

Už *slyšel* o hodnověrném popření, ale až do této chvíle netušil, jak moc na něm záleží - než zjistil, že Malfoyovi ničím takovým nevládnou.

„Chcete slyšet můj plán?“ řekl Draco. „Fajn, tady je můj plán. Nebudu dělat *nic*, a příště, až zase budu v podezření, že něco plánuju, lidé si tím nebudou jistí.“

„Hmm...“ řekl páťák. „Tomu fakt nevěřím, nezní to dost mazaně na to, aby-“

„To jen *chce*, aby sis myslel,“ řekla páťáčka.

„Albusi,“ řekla Minerva nebezpečně, „vy jste tohle všechno *naplánoval*?“

„No, i kdybych náhodou pod stolem *luskl* prsty, jen tak bych vám to *neřekl*-“

Třesoucí se ruka učitele obrany znovu upustila lžící do polévky.

„Co tím myslíš, že jsem tě *podrazila*?“ řekla Millicent. Obě dvě seděly v tureckém sedu na Dafnině postely, kam z Velké síně vyrazily hned po obědě. „Sváma věšteckýma očima jsem zírала přes Čas samotný a viděla jsem, jak *vyhráváte*.“

Dafné na ni upřela zrak - její striktně smrtelné oči byly v tu chvíli zúžené. „Ten kluk nás *očekával*.“

„No, jasně!“ řekla Millicent. „Všichni vědí, že jdete po těch, co šikanují!“

„Hannah zasáhla opravdu bolestivá kletba,“ řekla Dafné. „Musela jít za léčitelkou, Millicent! Pokud jsme kamarádky, tak jsi mě měla *varovat!*“

„Koukni, Dafné, já ti *říkala-*“ Zmijozelka se zarazila, jako by si zkoušela na něco vzpomenout a pak řekla: „Chci říct, říkala jsem ti, co jsem Spatřila, že se *musí* stát. Pokud bych se pokusila to změnit, pokud by se *kdokoli* pokusil to změnit, nastanou příšerný, hrozivý, děsivý, nejhorší věci! A pak se to *stejně* stane. Pokud spatřím, že dostáváte na čumák, *nemůžu* vám to říct, protože pak byste tam *nešly* a *pak* -“ Millicent se zarazila.

„A pak?“ zeptala se Dafné pochybovačně. „No tak, co se stane, pokud prostě nepůjdeme?“

„*Nevím!*“ řekla Millicent. „Ale v porovnání s tím by sežráním smrtipláštěm bylo úplně nic!“

„Hele, i já vím, že takhle věštby nefungují,“ řekla Dafné, ale pak se zarazila. „Alespoň teda v divadelních hrách...“ Vlastně existovala spousta her, kde když se někdo snažil vyhnout se věštbě, *způsobil*, že se stala, nebo kde, na druhou stranu, důvod, že podle věštby někdo *postupoval* byl jediný důvod, proč se vyplnila. Ale pokud jste byli dost chytrí, *mohli* jste věštby přimět, aby se staly po vašem; nebo někdo, kdo vás dostatečně miluje, mohl zaujmout vaše místo, nebo jste při dostatečné snaze mohli i věštbu úplně porazit... Ale na druhou stranu, v těch hrách si taky věštkyně většinou nepamatovaly, co spatřily...

Millicent musela vidět, jak Dafné váhá, protože nabrala trochu víc odhodlání. „No,“ řekla Millicent ostře, „tohle není žádná hra! Podívej, můžu ti říct, když spatřím, že je to lehká nebo těžká bitva. Ale víc udělat nemůžu, chápeš? A když řeknu ‚těžká‘, nemůžete se neukázat! Nebo-nebo-“ Millicentiny oči se otočily vzhůru nohama a Zmijozelka pronesla dutým hlasem, „*Ty, jenž se pokusí podvést svůj osud, potká smutný a chmurný konec-*“

Profesorka Prýtová zavrtěla hlavou, její tvář vypadala napjatě.

„Ale -“ řekla Susan. „Tehdy jste pomohla *Harrymu Potterovi*-“

„A bylo mi důrazně připomenuto,“ řekla profesorka Prýtová hlasem, který zněl jako by na její hrdlo někdo použil zmenšovací zaklínadlo, „že pokud jde o dodržování pořádku ve zmijozelské koleji, nejde o mou práci, ale o práci profesora Snapea - slečno Bonesová, *prosím*, tohle *nemusíte* dělat, pokud -“

„Ano, musím to dělat,“ řekla Susan nešťastně. „Jsem Mrzimorka, musím být loajální.“

„Tajemný pergamen pod tvým polštářem?“ řekl Harry Potter a vzhlédl od místa kde právě seděl, ve ztišeném koutku, kde studovali. Pak se chlapcovy zelené oči zúžily. „Nebyl náhodou od Santa Clause, že ne?“

Ticho.

„Dobře,“ řekla Hermiona. „*Nebudu* se tě na to ptát, ty mi nic *neřekneš* a *oba* budeme předstírat, že jsi nic takového neřekl, já o tom nic nevím-“

Susan se k tomu stolu přiblížila hned, jak byla starší dívka o samotě, rozhlédla se kolem mrzimorské společenské místnosti, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje (tím způsobem, který ji naučila její teta, aby nebylo očividné, že se rozhlíží).

„Hey, Susie,“ řekla mrzimorská sedmačka. „To už zase potřebuješ -“

„Mohly bysme si *prosím* promluvit v soukromí?“ zeptala se Susan.

Jaime Astorga, zmijozelský sedmák, který byl až donedávna považován za velmi slibného člena mladého duelového kroužku, prkenně stál v kanceláři profesora Snapea, zuby sevřené, a pot mu stékal dolů po páteři.

„Jasně si pamatuji,“ sarkasticky protáhlým hlasem pronesl ředitel jeho koleje, „že jsem přesně tohle ráno varoval vás a několik dalších, že jsou tu

jisté prvačky, které mohou být poněkud rozčilující, pokud někdo *nebude opatrný* a dovolí, aby byl *zcela zaskočen*.“

Profesor Snape kolem něj pomalu kroužil.

„Já ne-“, řekl Jaime, na čele mu začínalo perlit ještě více potu. Věděl, jak směšně to zní, jak ubohá omluva to je. „Pane, neměly by být schopny-“
Jedna prvačka by neměla být schopná zlomit jeho *Protego*, bez ohledu na to, jaký druh starověkého kouzla použila - Greengrassová musela mít *pomoc* -

Ale bylo velmi jasné, že ředitel koleje ničemu takovému neuvěří.

„S tím docela souhlasím,“ zamumlal Snape hlubokým hlasem, prosyceným nebezpečím. „Toho by neměly být schopné. Začínám přemýšlet nad tím, zda pan Malfoy, ať už to plánuje cokoli, nemá pravdu, Astorgu. Pro zmijozelskou pověst nemůže být dobré, pokud naši bojovníci, spíš než by demonstrovali svou sílu, budou poraženi malýma holkama!“
Snapeův hlas zesílil. „Máte štěstí, že jste měl ten dobrý vkus být poražen malou holkou, která je také Zmijozelkou z urozeného rodu, nebo bych vám sám strhl body!“

Pěst Jaima Astorga se sevřela, ale nenapadalo ho, co by mohl říci.

Zabralo ještě nějaký čas, než mu bylo dovoleno, aby od svého ředitele koleje odešel.

A potom jen zdi, podlaha a strop viděly, jak se Severus Snape usmál.

Toho večera Draca navštívila otcova sova, Tanaxu, která nebyla zelená, ale to jen proto, že takové věci jako zelené sovy neexistují. To nejlepší, co otec dokázal najít byla sova s tím nejčistěji stříbrným peřím, se zářícíma zelenýma očima a zobákem ostrým a krutým jako zuby hada. Pergamen omotaný kolem nohy Tanaxu byl krátký a jasný.

Co zamýšlíš, můj synu?

Pergamen, který Draco poslal zpátky, byl stejně krátký - stálo na něm: *Snažím se napravit zmijozelskou reputaci, otče.*

Přesně za dobu, než sova doletěla z Bradavic do panství Malfoyů a zpátky, sova přiletěla s další zprávou pro Draca, na které stálo jen:

Co zamýšlíš doopravdy?

Draco zíral na pergamen, který uvolnil od soví nohy. Ruka se mu trásla, když pergamen přiložil k plameni v krbu. Tři slova, napsaná černým inkoustem, by neměly být strašidelnější než smrt samotná.

Neměl moc času si to promyslet. Otec věděl přesně, jak dlouho to trvá, než se zpráva dostane z panství Malfoyů do Bradavic a zpátky; věděl by, kdyby si Draco dopřál čas, aby vymyslel opatrnou lež.

Ale i přesto Draco čekal, dokud se mu nepřestane klepat ruka, než napsal svoji odpověď, jedinou odpověď, o které si myslel, že by ji jeho otec mohl přijmout.

Připravuji se na další válku.

Draco pergamen obtočil kolem soví nohy, přivázal ho, a pak Tanaxu nechal vylétnout ze svého pokoje bradavickými síněmi do temné noci.

Čekal, ale žádná odpověď nepřišla.